

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

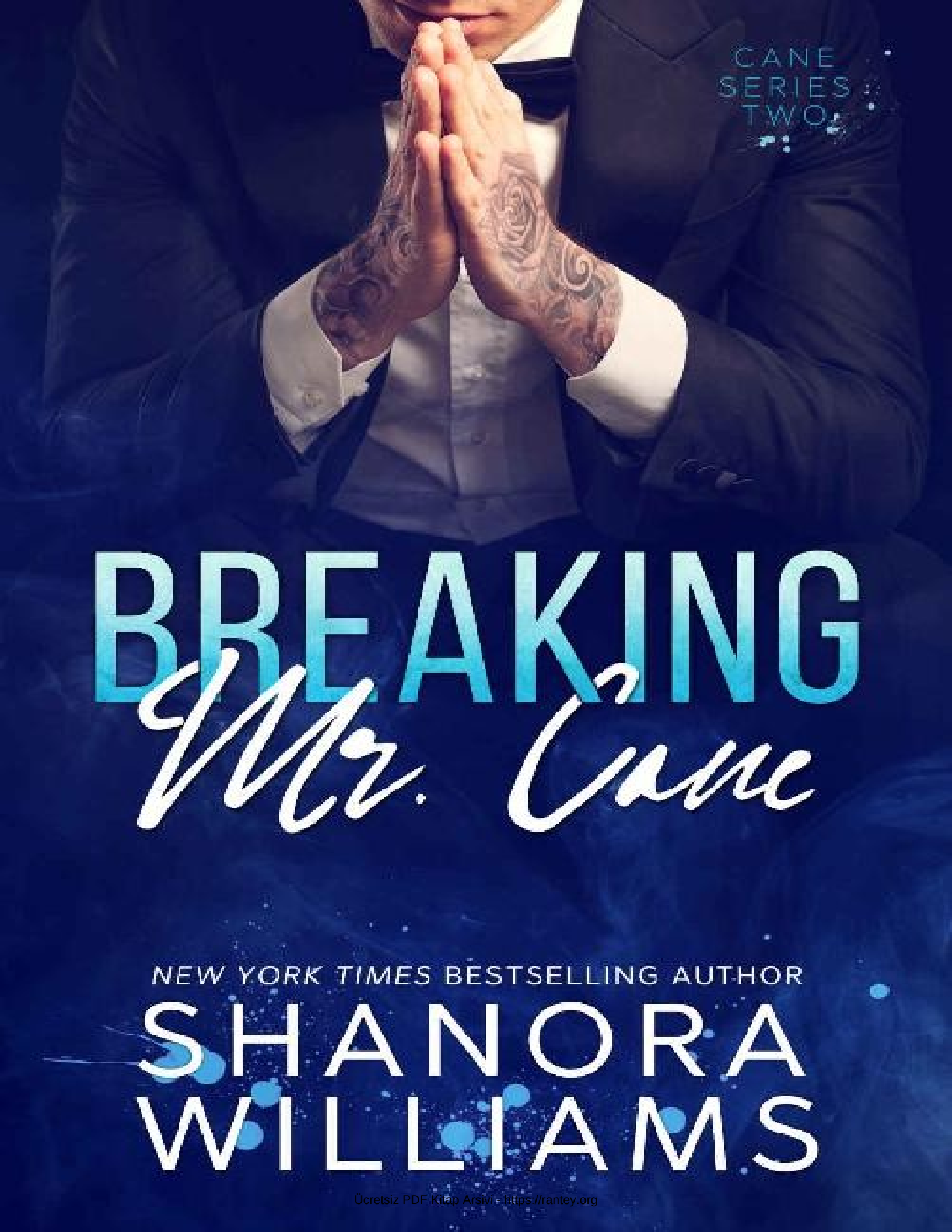
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CANE
SERIES
TWO

BREAKING

Mr. Cane

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANORA
WILLIAMS

SON DAKİKA MR. CANE

CANE SERİSİ #2

SHANORA WILLIAMS

İÇİNDEKİLER

Bildirimler

Yazar Notu

BÖLÜM I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

BÖLÜM II

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Shanora'yı Takip Edin

Bay Cane'i Sevmek Önsöz

Shanora'nın Diğer Kitapları

Sonsöz

Telif Hakkı © 2018 Shanora Williams

Tüm hakları saklıdır. Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncının önceden yazılı izni olmadan, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verildiği şekilde veya geçerli telif hakkı tarafından kesinlikle izin verildiği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açık olarak icra edilmemeli veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır.

Hukuk. Bu metnin izinsiz dağıtımı, dolaşımı veya kullanımı, yazarın haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular buna göre yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Bu yazarın çalışmalarına saygı duyduğunuz için

teşekkür ederiz. Kapak Tasarımı: [Hang Le](#)

Brazen Ink'ten [Tamysn Bester](#) Tarafından Düzenleme

Ticari Markalar: Bu kitap, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya hizmet markaları olduğu bilinen ürün adlarını ve hizmetleri tanımlamaktadır. Yazar, bu kurgu eserdeki ticari marka statüsünü kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

NOTİFİKASYONLAR

Yeni yayın uyarıları, ücretsiz kitaplar ve özel güncellemelerden haberdar olmak için aşağıdaki resme tıklayarak haber bültenime katılın!

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHANORA WILLIAMS'

newsletter

AUTHOR NOTE

Hey hey!

Hemen belirtelim, bu kitap Cane Serisi'nin ikinci kitabıdır ve tek başına okunamaz. Serinin ilk kitabı olan [Bay Bastonu İstemek](#)'i okumak için [buraya](#) tıklayabilirsiniz.

Daha fazla Kandy Cane isteyenler için, umarım bunu gerçekten beğenirsiniz!

Tüm sevgimi

gönderiyorum, Shanora

PART I

KIRIK BİR EV

CHAPTER ONE

CANE

GEÇMİŞ

Korkmuyorum. Korkmuyorum. Siktir et onu, korkmuyorum!

Bu sözler kafamın içinde çınladı ama kalbimin göğsümde çarpmasını engelleyemedi.

Gökyüzünde bir gök gürültüsü gümbürdedi, bir şimşek kıvılcımı odamın karanlık köşelerini ortaya çıkardı. Koridordaki ışık yanıyordu ve zemin gıcırdıyordu. Boğazımdaki safrayı yuttum.

Koridordan gelenin annem olması için dua ettim ama ağır ayak seslerinden ve derin nefes alış verişinden onun olmadığını anladım. Bir adım geri çekildim ve duvara çarptım, keşke ona karışabilseydim, hatta bir hayalet gibi içinden geçebilseydim. Hayalet olmak ölmek demekti ve o anda hayatta olmak isteyeceğim son şeydi.

Kapı tokmağı sallandı. Nefesim kesildi.

Lorelei'yi sakladığım için mutluydum. Kamyonetinin geldiğini duydum ve onu tavan arasına sakladım. Ben onu almaya gelene kadar orada kalmaya çalışmasını söyledim. Her zaman cesur olduğumu düşünürdü ama şimdi beni görebilseydi aksini düşünürdü.

Ben de saklanmayı ya da en azından kaçmayı düşündüm ama bizi bulmak için evi paramparça edeceğini biliyordum. Öfkesini çıkaracak birine ihtiyacı vardı. Annem değilse, bizdik.

Onları incitmesinden nefret ederdim, bu yüzden her zaman yanlarında olmaya özen gösterdim. Ne zaman bir yara bere içinde kalsalar, yalanları sadece öfkemi körüklüyordu. Onun saçmalıklarıyla uğraşmaktan bıkmıştım.

Artık on dört yaşındaydım. Biraz kas yapmıştım, biraz da boyum uzamıştı ama onunkinin yanında hiçbir şeydi. Onu alt edecek kadar büyüyeceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Yatak odamın kapısı açıldı, kapı tokmağı duvara çarptı ve silueti seçebildiğim tek şeydi.

Geniş omuzlar.

Kalın kollar.

Tüylü kahverengi saçlı.

"Karanlıkta burada ne halt ediyorsun?" diye tersledi. Her zaman bir şeylere sinirlenirdi. Kendi işime bakıyor ya da ödevimi yapıyor olsam bile bu onu rahatsız ederdi. Odam yaklaşık bir kutu büyüklüğündeydi, bu yüzden konuştuğunda nefesindeki likör kokusunu alabiliyordum. İçki içmesinden nefret ederdim. Her zamankinden daha da saldırgandı.

"Yatmaya hazırlanıyorum," dedim çenemi dik tutarak.

"Bana cevap mı veriyorsun, evlat?" İleri doğru üç adım attı. İki adım daha atsa tam önümde olacaktı.

"Hayır efendim," diye cevap verdim.

"Öyle görünüyor." Odama bakmak için başını çevirdi. "Bu oda neden temiz değil?"

Ben de onunla birlikte baktım. "Temiz. Bu sabah temizledim. Annem iyi olduğunu söyledi."

"Annen mi?" Cızırtılı, göbek derinliğinde bir kahkaha attı. "Gerçekten anneni mi dinliyorsun? Onun bir bok bilmediğini biliyorsun! O kadının söylediği hiçbir şeyi dinleyemezsin. Birincisi, o lanet olası bir yalancı." Konuşurken dişlerini görebiliyordum, kaygan ve keskin. Bana jiletleri hatırlatıyorlardı.

"Buraya gel," diye emretti. Üst kolumu tutup sıktı ve beni yatağıma doğru sürükleyip oturmaya zorladığında bir çığlıkla mücadele ettim. Yanımdaki yere oturdu ve kolumu bırakarak enseme kavradı. Boynumu sıktı ve elini çekmesi umuduyla omuzlarımı kamburlaştırmaya çalıştım ama o sadece daha sert sıktı.

Gözlerim yandı. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyordu ama siktir et. Ağlamayı reddettim. Onun için ağlamaktan bıkmıştım.

"Daha önce lokantanın önünden geçerken," diye devam etti, "anneni takım elbiseli bir adama hizmet ederken güler yüzlü ve mutlu gördüm. Biliyorum, iyi davranmak zorunda

ama... *kahretsin*. O kadar nazik olmak zorunda değil, memelerini bir fahişe gibi adamın suratına dayamış." Daha sert nefes aldı, hâlâ boynumu tutuyordu.

Beni iterek uzaklaştırdığında ve dizlerim sert bir *gümbürtüyle* yere çarptığında rahatladım.

Vantilatörümün ipini çekmek ve ışığı açmak için ayağa kalktığımda enseme ovuşturdu. "Bu oda çok pis," diye yüzünü buruşturdu. "Bak sana ne diyeceğim. Eğer on dakika içinde döndüğümde temiz olmazsa, bunun bedelini ödeyeceksin. Anladın mı beni? Ve yanımda getirdiklerimden hoşlanmayacaksın."

"Evet efendim," diye hızlıca cevap verdim. Odadan çıktı ve ben de bulabildiğim azıcık şeyi almak için acele ettim. Gerçekten fazla bir şeyim yoktu. Şifonyerimin üzerinde birkaç kitap ve beyzbol kartları vardı. Bir televizyonum ya da çok fazla ayakkabım veya ayakkabı kutum yoktu. Bizi oturmaya zorlayarak yatakta yarattığı yamukluğu düzelttim ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Annem her zaman halıyı görebiliyorsa odamın yeterince temiz olduğunu söylerdi. Tek görebildiğim kahverengi halıydı. Benim için temizdi.

On dakikadan kısa bir süre içinde döndü. Burun deliklerini açarak etrafına kısa bir göz attıktan sonra bana doğru koştu. Yumruğu karnıma çarptı ve bir iniltiyle yere yığıldığımda omzuma bir tekme attı.

"Berbatsın, biliyor musun? Lanet olası bir odayı bile temizleyemiyorsun! Senden bir bok olmaz! Lanet bir evlat için değersiz bir bahanesin sadece! Biraz taşak bırak artık!"

Hızla döndü, ışığı kapattı ve hışım ile odadan çıktı.

O gittiğinde yere uzandım ve daha önce yapmayı reddettiğim tek şeyi yaptım.

Ağla.

CHAPTER TWO

KELLY

CANE'IN PARTISININ SABAHI.

O küçük sürtüğe ondan uzak durmasını söylediğimde bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum, ama o daha fazla ilgi çekmek için doğruca onun ofisine koştu. Genç ve saftı, evet, ama umurumda değildi.

Yanlış kişiye çatmıştı ve o uzak durmak istemediğine göre, ona tüm Jennings ailesinden uzak durmaktan başka seçenek bırakmamak bana kalmıştı.

Mindy'ye kocasıyla ilgili bir şeyler ima eden bir mesaj göndermişim. Ona bugün ne yapacakları gibi şeyler sordum, o da kızının toplanmasına yardım edeceğini, Derek'in ise üniversiteye gitmek üzere araba yolculuğuna hazırlanmak için ayak işlerini halletmeye gideceğini söyledi.

Bunu yapmak istemiyordum, gerçekten istemiyordum ama elimdeki USB çok sıcaktı. USB'yi avucumdan çıkarıp elimde döndürdüm ve Jennings'lerin evinin karşısına park ettim. Derek'in kamyoneti oraya park etmişti ve onun evden çıktığını görene kadar dakikalar yavaş yavaş ilerliyordu.

Derek'te beni büyüleyen bir şey vardı. Belki de cüssesinden ve Cane'in zayıf, pürüzsüz yapısına kıyasla ne kadar erkeksi ve kaslı olduğundan kaynaklanıyordu. En iyi ihtimalle çok korkutucu bir adamdı -*benim* bile kızdırmak istemeyeceğim bir adam. Kızı hakkında neler hissettiğini biliyordum -onu korumak için ne kadar büyük bir çaba harcayacağını da biliyordum- bu yüzden her şeyi yoluna koymak için bunun yapılması gerekiyordu.

Garaj yolundan çıktı, arabayı mahallenin dışına sürdü ve ben de onu takip ettim. Derek'te fark ettiğim bir şey, evdeyken camlarını kapalı tutmak gibi kötü bir alışkanlığı olduğuydu. Umarım dışarı çıkarken de aynısını yapıyordur.

İlk durağı bir ev malzemeleri deposuydu. Çok belli etmemek için otoparkın etrafında dolaşarak bir süre bekledim ve mağazanın girişine doğru yürümesini izledim. O gittiğinde, kamyonetinin olduğu yere geri döndüm ve iki sıra öteye park ettim.

Camları hafifçe çatlamıştı.

Mükemmel.

Bir anda emniyet kemerimi açtım, o sabah Jennings'lerin evine varmadan birkaç dakika önce yazdığım yapışkan notu aldım, USB flash belleğin üzerine yerleştirdim ve arabadan inerek aceleyle kamyonetine doğru ilerledim.

Pencerenin üzerinde USB'yi itmeme için yeterli boşluk vardı. Mindy, masasındaki bazı evrakları imzalamak için polis merkezine uğraması gerektiğinden bahsetmişti. Flaş bellekte ne olduğunu görmeye öncelik vereceğini umuyordum. Sürücü tarafına doğru yürüdüm, USB'yi aralıktan geçirdim ve mükemmel bir şekilde koltuğa oturdu.

Sırtarak oradan ayrıldım ve flash belleğin bir kopyasını daha Jennings'lerin verandasına bırakmayı kendime görev edindim.

Ailesinin bunu izlemesi an meselesiydi, çünkü notta sadece bir aptalın görmezden gelebileceği sözler vardı.

**Kızınızı korumak istiyorsanız, bunu hemen izleyin ve harekete geçin.
Çok geç olmadan onu durdurun.**

CHAPTER THREE

KANDY

Hayatımın bir döneminde Nana Alexandra'nın medyum olduğunu düşünürdüm.

Bir keresinde bana geleceğim eşsiz olacak demişti. Nasıl olacağını hiç açıklamadı, sadece muhtemelen çok sıra dışı, heyecan verici bir hayatım olacağını söyledi. Eğer ben on yaşındayken vefat etmemiş olsaydı, o gece ona bunun nasıl olduğunu sorardım.

İşin özüne indiğimde, haklı olduğunu düşündüm. Belki de sıradan şeylerden hoşlanmadığım için farklı olacağımı kastetmişti. Benim yaşımdaki erkek çocuklarını, küçükken *Barbie* bebekleri, hatta pop yıldızlarını ve erkek gruplarını bile pek umursamazdım.

Cane'le dokuz yaşında tanıştıktan sonra çitayı yükseltmişim ve onu bir günden fazla kendime ayırdıktan sonra, bu kadar sabırlı ve deneyimli birinin tadını aldıktan sonra daha genç erkeklere geri döneceğimden şüpheliydim. Tek bildiğim, *kötü* bir şekilde benzersiz olacağımı kastetmiş olabileceğiydi, ve "heyecan verici bir hayatım" olacağını söyleyerek sikildiğimi kastetti.

Bu tünelin sonundaki ışığı göremiyordum. Bundan bir çıkış yolu bulamadım.

Annem kapımın çerçeveleri arasında durdu ve tam bir şaşkınlık içinde bana baktı. Gözleri kızarmış ve ıslanmıştı, yüzü de lekelenmişti. "Bu doğru mu?" diye sordu kalın bir sesle.

Beyaz kutuya tekrar baktım. İçinde siyah bir USB flash bellek vardı. Ne olduğunu ya da içinde ne olduğunu bilmiyordum. Neden bahsettiğini bile bilmiyordum... ama içimde Cane ile ilgili olduğuna dair çok kötü bir his vardı. Yoksa neden bu kadar perişan olsun ki? Kalbi bu kadar kırılmış? Yaptığım tek kötü şey onunlaydı.

"Ne doğru mu?" Tekrar ona odaklandım ama görüşüm artık bulanıktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Odama girdi ve flash belleği kutudan kaptığı gibi çıkardı. Sonra dizüstü bilgisayarına döndü ve biraz fazla sert bir şekilde bağlantı noktasına sıkıştırdı. Saniyeler içinde bir video çıktı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Cane'in ofisinin köşesini, kanepenin kolunun olduğu yeri gösterdi. Sadece başımızı ve omuzlarımızı görebiliyordum. Cane'in yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu ve bedenlerimiz yukarı ve aşağı kayarken inlemelerim yüksekti. Üstümdeydi, omuzları ve sırtının üst kısmı sabit bir itiş gücü oluşturmak için akıcı bir şekilde çalışıyordu.

Annem videoyu durdurmak için parmağıyla boşluk tuşuna bastığında ayağa kalktım.

"Bunu nereden buldun!" Ben talep ettim. "Bunu sana Cane mi gönderdi?" *Hayır, göndermedi.* Neden böyle bir şey yapsın ki? O öyle biri değildi!

"Kandy? Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum! Buna inanamıyorum! O kasette gördüğüm şey de neydi öyle?"

"Nereden buldun onu?" Ben de karşılık verdim.

"Şu anda bunun bir önemi yok! Cane ile seks yapıyordun! *Cane!* Sen aklını mı kaçırdın!"

Duygu dalgasıyla savaşıarak gözlerimi kırıştırdım. Normalde annem asla geri adım atmazdı. Israrcıydı, sert ve saldırgan olabilirdi ama gözyaşlarımın eşiğinde olduğumu fark ettiğinde bir şey onu beni patlatmaktan alıkoymuştu. Bu bir ilkti, bu da durumu daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

Başını salladı ve sonra burnunun kenarını sıkarak gözlerini kapattı.

"Anne, ben-" Söyleyecek sözüm yoktu. Hem de hiç. Bunun olmaması gerekiyordu. Bunu öğrenmemesi gerekiyordu. "Bunu sana kim verdi?" Belki de kimse vermemişti. Belki de başından beri bizim peşimizdeydi. Bundan şüphelenip bizi gözetleyen biri mi vardı? Yoksa Kelly ona bir şey mi söyledi?

Başı tekrar sallandı ve kapalı göz kapaklarının altından birkaç damla gözyaşı daha döküldü.

"Anne! Nasıl aldığını söyle!"

"Kimden geldiğini bilmiyorum, Kandy! Yanında seni korumamı ve *onu* durdurmamı söyleyen bir not vardı. Kapının önüne bırakılmıştı ama üzerinde isim yazmıyordu!" Ellerini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Bunun bir önemi var mı ki? Şu anda çok *öfkeliyim*, Kandy! Bunu göremiyor musun? Ne yapacağımı bile bilmiyorum! Sana o şekilde dokunmaya hakkı yoktu!"

"Nasıl yapmadı?" diye sordum. "O kaset her şeyi göstermiyor. Ondan bunu yapmasını ben istedim!"

"Senin istemiş olman önemli değil!" diye bağırdı. "Birini ya da Tanrı korusun kendini öldürmek için ondan silah istesen bile hayır demesini beklerdim çünkü Cane'e güvenmiştik! Sana göz kulak olması için ona güvendik! Tanrım, ikinizin baş başa kaldığı o kadar çok zaman oldu ki," diye hıçkırdı. "Bilmem gerekirdi. Tanrım! Aklımın bir köşesinde bir düşünce vardı ama onun bu kadar aptal olamayacağını düşündüm! *Senin* bu kadar aptal olabileceğini! Nasıl başladığını hayal bile edemiyorum! Üzerine mi geldi? Sana *tecavüz* mü etti?"

"Ne?" Çığlık attım. "Hayır! Bana tecavüz etmedi! Cane'e ne istediğimi söyledim. Ben onu istedim, o da beni istedi! Karşılıklıydı! Buna inanmak nasıl bu kadar zor olabilir?"

"Sana bunu söylemeni o mu söyledi? O akıllı bir adam ve senin genç olduğunu ve kolayca manipüle edilebileceğini biliyor. Onun gibi bir adamın görüldüğü kadar mükemmel olmadığını bilmeliydim. Gerekirse bunu mahkemeye taşıyabiliriz! Suç duyurusunda bulunmam için bana izin ver, hemen yapacağım!"

Aman Tanrım. Bu inanılmazdı!

"Cane'i mahkemeye vermeyeceğim! O yanlış bir şey yapmadı! Cane'i seviyorum anne!"

Düzensiz bir şekilde nefes aldı ve yumruklarını sıktı, sanki gerçekten söylemek istediği kelimelerle savaşıyordu. Güçlü olmaya çalışıyordu ama gardını çabuk düşürmüştü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ama... neden, Kandy? Neden o? Neden *Cane*?"

Başka tarafa baktım. Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum. Gözlerim acıdı ve yatağa oturup pencereden dışarı bakmaya başladım. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kalbim onu seçti."

"Kalbin mi? Aman Tanrım, tatlım!" Bana doğru yürüdü ve yanıma oturdu. Ellerimin kalçalarımın arasında sıkışmış olmasını umursamadı. Birini yakaladı ve sıkıca tuttu, bu da dikkatimi tekrar onunkine çekti. "Bak, ona olan ilgini anlıyorum. Cane yakışıklı bir adam ve bunu görüyorum, güven bana. Zengin ve iyi biri, bazen de arkadaş canlısı.

daha fazla bir şeymiş gibi gelebilir... ama o böyle biri, Kandy. Kalbin hala genç ve çok safsın, tatlım-"

"Ben o kadar genç değilim-"

"Lütfen, sadece beni dinle!" diye talep etti, sesi sertti. "Burada seni anlamaya çalışıyorum ama... anlamıyorum. Sanırım her zaman Cane'i bizim gibi bir aile olarak gördüğünü düşünmüştüm, daha fazlası olarak değil."

Sıcak gözyaşları dudaklarımdan dökülürken başımı öne eğdim. "Genç olduğumu ve hiçbir şey bilmediğimi düşündüğünü biliyorum ama anne, onu gerçekten seviyorum. Gerçekten seviyorum," diye daha sert hıçkırdım. "İnan bana, birçok kez onu umursamayı bırakmayı denedim, yemin ederim, ama bu çok zor! Her gün onu düşünüyorum. Onun yanında kendimi iyi hissediyorum. Onunlayken mutluyum." Gözyaşlarımla daha fazla mücadele edemedim. O anda yıkıldım ve annem beni susturdu, beni sarmaladı ve kollarında sıkıca tuttu.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Bir nefes bıraktı. "Ama onu istememelisin. Sadece istememelisin. Onu tanımıyor olsaydık bile, senin için doğru kişi olmazdı."

Annem yıkılmıştı. Sesindeki acıyı duyabiliyordum ve kendimi çok kötü hissediyordum ama annem Cane için sadece bir arkadaşın arkadaşısıydı. Babamın konumunda değildi. Babamı düşününce kalp atışlarım hızlandı.

"Bekle, babam biliyor mu?" Fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanmıyorum. Flaş belleği önce ben aldım ve o bütün gün eve gelmedi."

"Ona söyleyecek misin?"

Kalın, yorgun bir nefes verdi ve başını sallarken çenesinin hareket ettiğini hissettim. "Babandan sır saklamaktan nefret ediyorum Kandy. O benim kocam ve en iyi arkadaşım. Ona her şeyi anlatırım." Bir elini çeneme doğru indirdi ve gözlerimizi buluşmaya zorladı. "Ama sen benim tek çocuğumsun ve seni seviyorum. Bana böyle şeyler yaşadığını söyleyebilmeni istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum."

"Tamam, ama lütfen ona söyleme," diye yalvardım. Babam bilmek isteyeceğim son kişiydi.

Bana tekrar sarıldı. "Yapmayacağım, bebeğim." Başımın üstünü öptü. "Öpmeyeceğim." Ofladı. "Cane'i şu anda görebilseydim, onu bir güzel benzetirdim. Kızıma öyle dokunuyor. Ben sadece... O videoya inanamıyorum Kandy. Tanrıya şükür her şeyi ortaya çıkarmadı ama yine de o görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım."

O zaman ürperdim. Bir, çünkü annem beni samimi ve savunmasız bir anda gördü ve muhtemelen çok uzun bir süre beni bu şekilde görecekti. Bana eskisi gibi bakmayacaktı ve bu beni korkutuyordu.

Beni mahvetmek isteyen tek bir kişi vardı, o da Kelly'ydi. Aileme söylemek, Cane'in bizi bir daha asla görmemekten başka çaresi kalmayacağı anlamına geliyordu. Bağlar kopacak, güven sarsılacaktı. O kazanacaktı ama neyse ki annem babama söylemeyecekti. Bunu telafi etmek için hâlâ bir şans vardı... Cane artık gelemezdi. Bu hayatımdan tamamen çıkması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yine de bunu yaptığına inanamıyordum. Ofisinde kamera mı vardı? Onu gözetliyor muydu? Lanet olası bir psikopattı. Kahretsin, Kelly bile miydi? Cane'in başka düşmanları var mıydı?

Tam banyoya gidip yüzümü temizlemek üzereyken annemin telefonu çaldı.

"Merhaba," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ama sonra sesi yükselip "BEKLE-NE!" dedi.

Bana odaklandığında kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?" Yüzümü ona dönerek sordum. "Hayır, onu içeri almayın! On beş dakika içinde orada olacağım!" Annem arkasına bile bakmadan hızla odadan çıktı. Peşinden koştum, aceleyle aşağı indim.

merdivenlerden inip anahtarlarını ve çantasını almasını

izledim. "Neler oluyor?" Kapıyı çekip açarken sordum.

"Baban az önce bir saldırı nedeniyle tutuklandı."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Saldırı mı?

Kime?" "Cane'e."

CHAPTER FOUR

KANDY

Annem onunla gelmeme izin verdiği için şanslıydım ama tüm yolculuk boyunca diken üstündeydim.

Genelde geveze, garip sessizliklerden kaçınan biriydi ama o gece neredeyse hiç konuşmadı ve daha önce onu hiç görmediğim kadar hızlı sürdü.

Kırmızı ışıktaki geçti, dur işaretlerinden kaçındı ve araba kullanmama izin verdiği nadir anlarda bana her zaman söylediği gibi dönüş sinyali kullanma zahmetine bile girmedim.

Olanları bir türlü anlayamıyordum. Babam Cane'e saldırmıştı ama nasıl? Neden? Benim yüzümden olamazdı... değil mi? Emniyet kemerimin kayışını sıkıca kavradım ve bunun sebebi ben olmayayım diye dua ettim.

Her şey bir araya geldiğinde, mantıklı olan tek şey buydu. Annem flaş belleği bulduğunu söylemişti ama babam bütün gün yoktu. Kelly o yokken ona ulaşmış olabilir. Numarası da ondaydı. Nerede çalıştığını biliyordu. Bizim hakkımızda pek çok şey biliyordu çünkü ona güvenmiştik.

Kalbim karnıma düştü. Kendimi yeniden hasta hissediyordum ve annemin dikkatsiz araba kullanması durumu daha iyi hale getirmiyordu.

Sonunda karakola vardık ve park ettikten sonra annem çantasını kaptığı gibi kapıyı iterek açtı. Balerin ayakkabıları ve taba rengi paltosuyla merdivenleri hızla çıktı. Ben de onu takip ettim.

Karakol tıpkı hatırladığım gibiydi; aynı kahve, bayat çörek ve sigara kokusu vardı. On bir yaşındayken babam beni bir kez buraya getirmişti. Sınıf ödevlerimden biri için ona sürekli işi hakkında sorular soruyordum. Ebeveynlerimizden birinin işyeri hakkında küçük bir hikâye yazmamız gerekiyordu. Anneminkinden çok babamınki ilgimi çekmişti.

Babam beni yaklaşık bir saatliğine içeri aldı ve bileklerinde gümüş bileziklerle gelen, koridorlarda sürüklenen ve bazıları polisler kfreden, kafası güzel ya da sarhoş olan o kadar çok insan gördükten sonra geri dönmek istemedim. Uyarılmadığımdan değil. Babam oranın küçük bir kıza göre olmadığını söylemişti ama ben dinledim mi? Hayır, hiç dinlemedim. İnatçıydım ve tam da bu yüzden oradaydık.

Annem koşarak masaya gitti ve kızıl saçlı bir memura babamın yerini sordu. O konuşurken ben de onu bulup bulamayacağımı görmek için etrafa bakındım. Bir dakikamı aldı - ofis oldukça büyüktü - ama birkaç masanın ve odayı ayıran pencerelerin ardından başının üst kısmını görebildim.

Kızıl saçlı kadın uzaklaştı ve kısa bir süre sonra kirli beyaz bir gömlek ve gri pantolon giyen iri yapılı bir adamla geri döndü. Tanıdık geliyordu ama çıkaramadım.

"Bayan Jennings," dedi adam boğazını temizleyerek. "Korkarım şu anda Derek'i görmenize izin veremeyiz."

"Ne?" diye tersledi. "Neden olmasın?"

"Çünkü tutukluyla kişisel bağlarınız var." Adam tekrar boğazını temizledi. "Siz onun eşisiniz ve ona sormamız gereken sorular var. Bunları dürüstçe ve dikkatini dağıtmadan cevaplamasını istiyoruz."

"Oh, benimle dalga geçiyor olmalısın! Hayır!" Annem öne doğru bir adım attı ve bir anda kibar Bayan Jennings'ten Bayan Şirret Avukat Jennings'e dönüştü. "Ben bir avukatım. Kanunları bilirim ve onu temsil edebilecek biri yanında olana kadar *kimseyle* konuşamaz. Yoksa neden beni arasın ki?"

Dedektif içini çekti ve babamın bulunduğu yöne doğru baktı. Sonra gözleri benimkilere kaydı. "İyi ama kız seninle geri dönemez."

"Adı Kandy," diye düzeltti annem, sesi sertleşerek. "Bağış toplama etkinliklerinde her zaman gözünüze sokulmasaydı belki hatırlardınız, Dedektif Young." Adam telaşla başını sallayıp arkasını dönerken bana döndü. "İşte." Anahtarlarını uzattı. "Bu muhtemelen bütün

Gece. Seni okula götürmek için önümüzde uzun bir sabah var, bu yüzden eve git ve biraz dinlen. Tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. "Peki ya babam? Sizi bırakmam gerekmeyecek mi?"

Bana boş boş baktı. Soruların hiçbirine cevap veremedi. Bunun yerine, "Bir *Uber* çağıracağım ya da işimiz bittiğinde seni arayıp hala uyanık olup olmadığını soracağım. Git, Kandy. Şimdi." Sonra döndü ve kocasına ulaşmak için masaların arasından ve birkaç açık kapıdan geçerek uzaklaştı.

Onları biraz daha net görebilmek için koridorda yürüdüm. Annem odaya çenesi yukarıda girdi ama gözlerine odaklandığımda ağlamak istediğini anladım, özellikle de babam onlara baktığında ve gözleri parladığında.

"Kandy nerede?" Ağzının kelimeleri oluşturmasını izledim. Burada olduğumu haykırmak istedim. Beni görmesini istiyordum ama aynı zamanda gözlerinin üzerimde olmasından, sadece tiksinti ve hayal kırıklığından başka bir şey görmemesinden korkuyordum. Artık onun küçük kızı olamayacaktım. Benimle gurur duymayacaktı.

Annemin ona cevaben ne söylediğini bilmiyorum ama önemli değildi. Dedektif konuşmalarını kısa kesmişti.

Gözyaşlarım beni kör etmeden önce oradan ayrıldım. Hemen yola çıkmadım.

Bunun yerine direksiyonun arkasına oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Böyle bir şey olamaz. Bu benim hayatım olamazdı. Ben ne yaptım ki?

Babamın başının belaya girmesini ya da bunu öğrenmesini istememiştim. *Ve Cane...Oh, Tanrım, Cane.* Neredeydi o? Yaralandı mı? Suç duyurusunda bulundu mu?

Cevaplara ihtiyacım vardı, bu yüzden kolumun tersiyle yüzümü temizledim, biraz fazla kabaca kaydırdım ve sonra karakoldan ayrıldım.

Yirmi beş dakikadan biraz daha kısa bir süre sonra Cane'in evinin önüne gelmişim. Dış ve iç mekândaki tüm ışıklar yanıyordu. Ev muhteşem ve altından yapılmış gibi görünüyordu ama bir şeyler ters gidiyordu.

Arabadan indim ve anahtarları tutarak ön kapıya yöneldim. Gecenin henüz yeni başladığı düşünülürse, hava çok durgundu. Çok sessizdi. Kapıya doğru giderken beton basamaklarda kan gördüm. Bir an durakladım. Fazla değildi ama parlak altın ışıkların altında parlıyordu. Taze de.

"Baban az önce bir saldırı nedeniyle tutuklandı." Kelimeler yüksek sesle ve doğru olarak çınladı. Ne olmuştu böyle? O gece hava soğuk değildi ama yine de kanı görünce ürperdim.

Sonunda yarıya kadar açık olan kapıya ulaştım. Kapıyı iterek açtım ve bir şeylerin hareket ettiğini duydum. Sonra bir kadın sesi duydum. Tanıdık bir ses.

Fuayeye adım attığımda ses daha da yaklaştı ve çalışma odasından çıkıp koridora girdiğinde telefonunu indirip başını salladı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Porselen bir ten ve badem biçimli gözler. Kuzguni saçları onu daha solgun gösteriyor ve kızarmış, pembe yanaklarını ortaya çıkarıyordu.

Sanki bir varlık hissetmiş gibi başını kaldırdı ve beni görünce kaşlarını çatı. "Özür dilerim, siz kimsiniz?" Yakından bakınca sesi nerede duyduğumu hatırladım. Göl evindeki ikinci gün Cane'in telefonundan gelmişti.

"Sen Cora mısınız?" Ben sordum.

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Seni tanıyor muyum?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Ben Cane'in bir arkadaşıyım."

"Oh." Telefonunu yakınında tutup bana baktı. Bu muhtemelen kulağa aptalca geliyordu. Cane'in pek arkadaşı yoktu ve muhtemelen bunu biliyordu ve şimdi temkinliydi.

"Buralarda mı?"

Kollarını uzattı ve etrafına bakınırken vücudunun üst kısmını kollarıyla döndürdü. "Hayır, maalesef." Bana odaklandı. "Temizleyebildiğim kadar temizleyeceğim ve sonra iyi olduğundan emin olmak için hastaneye gideceğim."

"*Hastane* mi?" Sonra kaşlarımı çatı. "Bekle... O kadar kötü mü yaralanmıştı?"

"Yüzünde kan vardı ve muhtemelen gözü moraracak. Kafası yere çarptığında bayıldı. Polisi aradım ve kısa bir süre önce yakalandı." Acı çekmiş gibiydi, sanki patronunun yaralandığı düşüncesi onun kalbini de benimki kadar sakatlamıştı.

"Neden onunla gitmedin?"

"Çünkü Bayan Hugo onunla gitti. Onunla yalnız kalmak istediğini söyledi."

"Bayan Hugo? *Kelly* mi demek istiyorsunuz?" Başıyla onayladı.

"Kız arkadaşı, evet."

Kız arkadaşı mı? İşte bu. Kaltak. "Vay... um... tamam. Haber verdiğin için teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor."

Dönüp kapı tokmağını kavradım ama ben dışarı çıkamadan Cora arkamdan seslendi. "Siz Bay Jennings'in kızı mısınız?"

Omzumun üzerinden baktım, beni de polise ihbar etmesinden

korkuyordum ama yalan söylemeyecektim. Yalan söylemekten bıkmıştım.
Saklanmaktan. "Öyleyim."

"Oh." Çok zayıf bir gülümseme verdi. "Tıpkı ona benziyorsun." Daha fazlası olduğunu hissetmişim. Cora daha fazlasını biliyor muydu? Tüm bunların neden olduğunu ya da en azından babamın nedenlerini biliyor muydu?

Başımı eğdim ve yarı yolda döndüm. "Cane iyi olacak mı?"

Kafamı kaldırdığımda yüz hatları ciddiye. Cevap vermeden önce dudaklarını birbirine bastırdı: "Kafası betona o kadar kötü çarpmış ki, açıkçası emin değilim. Sadece bir beyin sarsıntısı olduğunu ve başka bir şey olmadığını umuyoruz."

Bu kalbimi kırdı, paramparça etti. "Böyle olduğu için üzgünüm," diye mırıldandım.

Cora, telefonu çalmadan önce elini umursamaz bir şekilde salladı. Cevap vermeden önce özür diledi. Evden çıktım ve tekrar annemin arabasına bindim. Hastaneye gitmek istiyordum ama Kelly oradayken bu pek hoş olmazdı. Hangi hastanede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Cora'ya sormalıyım. Eminim o bilirdi.

Cane baygındı. Nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Cane babamın en iyi arkadaşıydı. Babam nasıl olur da onu bu kadar incitecek kadar pervasız olabilirdi? Hâlâ önemsiyordu, bundan emindim ve babamın yaptıklarından pişmanlık duyduğundan hiç şüphem yoktu. Onu incitmek için evine gelmişti. Bunu aklım almıyordu.

O gece beni tamamen bitkin düşürdü. Eve gittim ve annemin bana söylediği gibi odama çıkıp battaniyemin altına kıvrıldım.

Bana ne oldu bilmiyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Ona ulaşmak için tek yapabildiğim Cane'e bir mesaj göndermekti. Cevap vermeyeceğini biliyordum ama en azından o yaralıyken onu düşündüğümü bilmesini istedim.

Mesajımı gönderdikten on dakika sonra telefonum titredi.

Bir metin.

Sana onu rahat bırakmanı söylemişim. Bunu olduğundan daha kötü hale getirme.

Boğazım hiç bu kadar kuru olmamıştı. Aklım hiç bu kadar karışmamıştı.

Kelly'yi yok etmek istiyordum ama nasıl? Tüm dünyanın onun kız arkadaşı olduğunu düşündüğü bir kadını, kendimi ele vermeden nasıl yok edebilirdim? Sırf kavga çıkarmak için hastaneye koşacak türden bir kız değildim. Bu bana göre değildi.

O gece olanların farkına varmak yüzüme tokat gibi çarptı, karnıma sert bir yumruk indirdi.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yüz milden fazla uzakta olacaktım. Okulda olacaktım ve muhtemelen aylarca eve dönemeyecektim.

Her şey değişecekti. Atmosfer ağırlaşacaktı.

Kelly kazanmıştı. Olacağını söylediği her şey oldu. Mükemmel ailemle mükemmel hayatım artık yoktu. Bizi yok etmişti, tıpkı söylediği gibi.

Cane ile ileri gitmek yoktu. Artık yok.

CHAPTER FIVE

KANDY

Babam sonunda hapisten çıkmıştı, ancak devam eden suçlamalar nedeniyle şehri terk edemiyordu. Cane'in onu dava etmeyi düşündüğüne inanamıyordum. Annem telefonda bana söylediğinde, neredeyse hastaneye gidip suçlamadan vazgeçmesini isteyecektim ama yapamadım. Babam için evde olmam gerekiyordu.

Annemler geldiğinde, babam daha eşikten geçmeden ona sarılmak için koştum. O da bana sarıldı ama her zamanki sarılmaları gibi sıkı ve güçlü değildi. Kolları gevşekti, sanki bana dokunmaktan korkuyordu - kim olduğumdan korkuyordu - ama bu düşüncayı görmezden geldim ve ona baktım.

"İyi misin?" Annem arkasından yaklaşıp ona yan gözle bakarken sordum. Aptalca bir soruydu. Babam sert görünüyordu. Açıkçası onu daha önce hiç görmediğim kadar sertti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, sonra ona sert bir bakış atan annesine baktı. Bu an hakkında konuşmuşlar mıydı? Ona işleri tuhaflaştırmamasını mı söylemişti? "Sadece bir duşa ihtiyacım var." Yanımdan geçip gitmeden önce söylediği tek şey buydu, yukarı çıkarken omuzları kamburlaşmıştı. Bakışlarım yere düştü, gözlerimin kenarları çiğ ve sıcaktı. Bana bakamıyordu bile.

"Ona biraz zaman ver," diye mırıldandı annem, omzumu ovuşturarak, o da yukarı çıktı.

Annemler aşıya indiğinde her şeyimi toplamış ve arabaya yerleştirmiştim. Babam araba kullanamadığı için her şeyi kiralık arabanın bagajına ve arka koltuklarına sığdırabildik. Annem, babam artık gitmeyeceği için Indiana'dan Georgia'ya uçakla dönmeye karar vermişti. Onlar dışarı çıktıklarında ben arabanın bagajında oturuyordum.

"Gerçekten yola çıkmamız gerekiyor," diye açıkladı annem. "Hava kararmadan önce."

"Bu gece yine de bir otelde kalacaksınız, değil mi?" Babam sordu. "Fazla dinlenmeden uzun süre araba kullanmanı istemiyorum."

"Evet. Yapacağım. Eğer çok yorulursam, Kandy'ye bıraktırıyorum. Merak etme, tatlım."

"Güzel." Babam burnunu çekti, hâlâ gözlerimi kaçıırıyordu. Bunu yaparak kalbimi ne kadar kırdığının farkında bile değildi. En çok canımı yakan da onu suçlayamıyor olmamdı. Bunları öğrendikten sonra kızınıza ne söylersiniz? Onu böylesine savunmasız bir pozisyonda gördükten sonra, iş üstündeyken ona şahit olduktan sonra? Annemin her şey yolundaymış ve hiçbir şey olmamış gibi davranması durumu daha iyi hale getirmiyordu. Mutlu bir anı zorladığını söyleyebilirdim ama bu imkânsızdı. Hepimizin arasında bir gerginlik vardı; o kadar yoğun bir gerginlik ki boğulduğumu hissettim.

"Sanırım artık gitseniz iyi olacak." Babam bir adım geri çekildi.

Ben de bagajdan atladım. "Burada tek başına iyi olacak mısınız?"

"İyi olacağım," diye cevap verdi ve sonunda bana baktı. Ve gözlerine. *Tanrım, gözleri.* Nasıl baktıklarını asla unutmayacağım. Çok üzgündüler. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hiç görmemiştim. Onu bu kadar incittiğime inanamıyordum. Beni. Kızını.

"Baba, ben-"

Başını sallayarak bir elini kaldırdı. "Yapma, Kandy. Sadece arabaya bin ve tüm bunları geride bırak. Beni duyuyor musun?"

Sertçe yutkundum, bir anda gözlerim doldu. O anda, çizgilerin bulanıklaşmış olması ya da onun beni yeni bir ışık altında görmesi umurumda değildi. Hâlâ ona ihtiyacım vardı, onun düşündüğünden çok daha fazlasına, bu yüzden kollarına atıldım ve yüzümü göğsüne çarptım. Ona sıkıca sarıldım ve sonunda kollarını etrafımda kavuşturup beni her zamankinden daha sıkı tuttuğunda rahatladım. Başımın üstünü birkaç kez öptü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. O anda söyleyebildiği tek şey buydu ama üzülecek bir şeyi yoktu. Üzgün olan bendim. Her şeyi geri almak istedim. Kalbim neden bu kadar çaresiz olmak zorundaydı?

"Sorun yok," diye mırıldandım. Birkaç saniye sonra beni bıraktı ve annemle ben arabaya bindik.

Bu şekilde uğurlanmak istemezdim. Her şey çığırından çıkmadan önce, annem ve babamın benimle birlikte arabada olduklarını, babam arabayı sürerken annemin yolcu koltuğunda oturduğunu, ben arkada endişeyle otururken ikisinin de neşeli bir ruh hali içinde olduğunu hayal etmiştim. Hatta Cane'in tam da bu garaj yolunda durduğunu, beni son kez uğurladığını, bana sessiz, ateşli bakışlar attığını ve kulağıma her zaman onun olacağını fısıldadığını hayal etmiştim.

Her şeyin mükemmel, hayat, mutluluk ve huzur dolu olmasını istiyordum. Bunun yerine, sıkıcı ve iç karartıcıydı ve hava güneşli olmasına rağmen etrafımdaki her şey bulutlu ve griydi. Babama "sonra görüşürüz" demek yanlış geliyordu ve ayrılmadan önce Cane'e hiçbir şey söyleyememek beni paramparça etti.

Ne olduğunu anlamadan, annemle birlikte ata biniyordum. Sadece ikimiz.

Ben yolcu koltuğunda sessizce hıçkırırken, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Hayat bu, Kandy. Bu engeller önümüze çıkar ama üstesinden geliriz. Biz bir aileyiz. Yakında öğreneceksin. Hayat kolay ya da basit değil, hatta pratik bile değil. Bazen gerçekten berbat olabiliyor ve yapabileceğin tek şey gün be gün devam etmek." Kolumu ovaladı. "Neşelen bebeğim. Birkaç ay bekle. Sen farkına bile varmadan her şey normale dönecek."

Ama gerçekten öyle mi? Çünkü Cane olmadan "normal" diye bir şey olmazdı. Birliğimizin bir parçası haline gelmişti. Mutlu bir dörtlüydük ama göz açıp kapayıncaya kadar çöken bir üçgene dönüştük.

Nana Alexandra haklıydı. Hayatım sıra dışıydı. Anormal hayatımın beni bir gün dirençli yapması için dua ettim.

CHAPTER SIX

CANE

İlk duyduğum şey beyaz gürültü oldu. Su ya da okyanus gibi. *Destin*.

Beyaz gürültü bip sesine dönüştü. Sonra bip sesi yumuşak mırıltılara dönüştü.

Ağır göz kapaklarım birbirinden ayrıldı, yukarıdaki ışıklar neredeyse beni kör ediyordu. İnledim ve hareket etmeye çalıştım ama başımın arkasındaki ağrı beni durdurdu. "Kahretsin," diye mırıldandım. Ağzım kuru ve yapış yapıştı. Dudaklarım uyuşmuştu.

"Aman Tanrım," diye bir ses yükseldi ve bir el üst koluma dolandı. "Quinton, bebeğim? İyi misin?"

Yukarı baktım, parlayan yeşil gözlerle karşılaştım. Kandy'ninki gibi akçaağaç kahverengisi ya da Lora'nınki gibi gri olmalarını umuyordum. Onun yanından geçip saçları şakaklarına kadar ağarmış uzun boylu bir adama baktım. Boynunun arkasına bir stetoskop dolamıştı, kolunun altına bir pano sıkıştırmıştı.

"Ne haltlar dönüyor?" Homurdandım.

"Bay Cane, ben Doktor Welsh. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

diye sordu. "Başım ağrıyor," diye homurdandım.

"Olması gerektiği gibi. Oldukça sert bir

düşüş yaşadın." Sonra kaşlarımı çattım.

"Düşmek mi?"

Doktor benden hâlâ kolumu tutan Kelly'ye baktı. "Uh -Evet," diye kekeledi ve okumak için panoyu eline aldı. "Dün gece acil servise kaldırılmışsınız. Başınızın arkası yarılmıştı ve

küçük bir beyin sarsıntısı geçirdi." Tekrar bana odaklandı. "Düşüğünüzü hatırlıyor musunuz, Bay Cane?"

Hatırlamaya çalışarak bir nefes aldım. Düşüşümü bir türlü hatırlayamıyordum. "Hatırlamıyorum," diye cevap verdim ve o da elindeki panoya bir şeyler karaladı.

"Derek sana vurdu Quinton," dedi Kelly ve dikkatimi ona verdim. "Misafirlerin sana silah doğrulttuğunu, sonra da yumruk attığını, bu yüzden geriye doğru düşüp başını betona çarptığını söylediler. Sarhoş, saldırgan ve sana bir konuda kızgın olduğunu söylediler."

Başımı eğdim ve gözlerimi sıkıca kapattım. İşte o zaman dün gecenin anıları yüzüme çarptı. Bir dalga gibi geri geldi, neredeyse beni boğuyordu. En kötüsü aklıma geldiğinde keskin bir nefes çektim.

Onun sözleri.

Sesi büyük bir öfkeyle doluydu. "*Siktir git, Cane.*"

Bunlar duyduğum son sözlerdi. Ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadım. "Kahretsın." Bembeyaz çarşafı bacaklarımdan ittim ve bacaklarımı yataktan kaldırmak için dönmeye başladım ama Kelly kolumu daha sıkı tutarken Doktor Welsh bana doğru koştu. Oturmamı sağlamak için eliyle omzuma bastırdı.

"Quinton, ne yapmaya çalışıyorsun?" Kelly talep etti.

"Derek'i aramam gerek."

"Efendim, size telefonunuzu verebilirim ama bir sonraki emre kadar dinlenmelisiniz. Herhangi bir ani hareket ya da eylem uzun vadede size zarar verebilir." Doktorun gözleri ciddiydi.

Başımı salladım ve bu bile canımı acıttı. Bunu bana Derek mi yaptı? Derek mi? Ve lanet olsun! Kandy neredeydi? Bizi nasıl öğrendi? Ona söyledi mi? Bu ona yakışmazdı. Bilmem gerekiyordu.

"Telefonumu ver," diye tersledim ve Kelly zıplayarak tezgahın üstündeki eşyalarımı almaya gitti. Telefonu bana geri getirdi ama tuşlara basarken bile ekran siyah kalmaya devam etti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

"Bay Cane, hayal kırıklıklarınızı anlıyorum ama lütfen rahatlamaya çalışın. Telefonunuzu şarj edebilir ve ihtiyacınız olan her şeyi size temin edebiliriz. Acıktınız mı? Susadınız mı? Sizi ağırlayalım ve iyileşmenizi sağlayalım. İyice dinlenmiş ve sağlıklı olduğunuzda arama yapmak için bolca vaktiniz olacak."

Doktor Welsh bir adım geri çekildi. "Hemşireyi arayacağım, hayati değerlerinizi kontrol ettikten sonra size biraz su ve yiyecek getirmesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Kelly, çünkü kimseye teşekkür edecek havada olmadığından emindim. Adam gittiğinde, yalvaran bir ifadeyle bana döndü.

"Derek'i aramam gerek. Yanında şarj aletin var mı?" diye sordum.

"İstiyorum, ama Quinton, bunu ciddi olarak tekrar düşünmelisin. Sana zarar verdi! Hayatını, kariyerini mahvedebilirdi! Polisler geldi ve sana ondan şikâyetçi olmak isteyip istemediğini sormamı söylediler. Onlara bilincin yerine geldiğinde isteyebileceğini söyledim."

"Ne!" Havladım. "Kelly, neden onlara bunu söyledin ki? Bu bir hataydı-"

"Öyle miydi Quinton? Cidden, Destin'deki geziden Derek'in dengesiz olduğunu görebiliyorum ve eğer istersen bunu sana kefil olmak için kullanabilirim. Bırak en iyi arkadaşını, polis olmak için bile uygun değil. Tek yaptığı senden faydalanmaktı-"

"Tamam, şu anda çeneni kapatman gerekiyor çünkü beni gerçekten kızdırmaya başladın." Kolumu onun elinden çekip aldım ve şakaklarımı ovuşturdum. "En iyi arkadaşı olsun ya da olmasın, ona karşı asla suç duyurusunda bulunmam. Bunu bilmeli! Şimdi benim yapacağımı düşünme ihtimali var!"

"Seni bir gün boyunca baygın bıraktı! Etrafta olması güvenli değil!"

"Bana neden vurduğunu biliyor musun? Ha?" Hırladım.

Hızla gözlerini kırptırdı ve sırtını dikleştirdi. Sonra yüzü ciddileşti, gözleri kısıldı. "İstiyorum."

"Öyle mi?" Ses tonum düz ve bayattı. "Madem ne hakkında olduğunu biliyorsun, o zaman neden şu anda buradasın Kelly?"

Dudaklarını bastırdı ve birkaç gergin saniyeden sonra sandalyesine geri oturup ellerini kucağına koydu. "Dinle Quinton. Burada sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum. Eğer Derek'ten uzak durursan, Kandy'den de uzak durmuş olursun. Onunla aranı düzeltmek istemenin tek nedeninin bu olduğunu biliyorum. Ona tekrar yakınlaşmak istiyorsun. Belki de Derek'in yaptığı bir hataydı. Belki de öfkeyle tepki verdi. Yani, en iyi arkadaşının kızını *becerdiğini öğrenmek* yutulması zor bir haptır ama... ona verilen kart buydu ve o bunu yanlış şekilde ele aldı. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda... siz de öyle."

Kaşlarım birbirine dikildi ve ellerimi yukarı doğru iterek daha yüksekte oturdum. "Üzerimdeki pisliğin seni burada tutacağını mı sanıyorsun?"

Kelly mi? Gerçekten mi?"

Sırıttı. "Neredeyse yirmi dört saattir bu odada seninle birlikteydim Quinton. Senin için endişelendim; kariyerin ve geleceğimiz için endişelendim. Senin hakkında *bildiğim* onca şeyden sonra on sekiz yaşında bir kız için kendini ve inşa ettiğin her şeyi gerçekten lekeleyecek misin?"

"Bir bok bildiğin yok," diye homurdandım.

"Evdeki ofisinde bulduğum babandan gelen mektubun hafife alınmaması gerektiğini biliyorum. Dünyanın yanlış şeyler yaparak Tempt'i inşa ettiğini öğrendiğini düşünsene. Senin hakkında ne diyeceklerini düşünüyorsun? Bundan nasıl kurtulacaksın?"

Burun deliklerimi açtım. Onu boğazından yakalayıp boğmak istedim. "Sen lanet bir kaltaksın."

Öne doğru eğildi ve parmağını elimin üstünde gezdirirken gülümsedi. "Ben seni seven lanet bir kaltağım. Bunu kabul edersen hiçbir sorun çıkmayacak."

"Sorun bana şantaj yapman ve bu saçmalığı bana karşı kullanmaya devam etmene bir an bile izin vereceğimi düşünüyorsan, tekrar düşünsen iyi edersin. Bana sahip olduğunu düşünmene izin vermeden önce kendimi ele veririm." Ona doğru eğildim, o kadar yakındım ki nefes alışını hissedebiliyordum. "Beni tanıdığını sanıyorsun Kelly, ama hiçbir şey bilmiyorsun. Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun ya da şu anda bulunduğum yere gelmek için neler yaptığımı bilmiyorsun ve senin değersiz, çaresiz kışından kurtulmanın bir yolunu bulduğum anda, kim olduğumu her *zaman* hatırlamanı ve bir daha asla bana karşı gelmemeni sağlayacağım."

Gırtlığı titriyor, yeşil gözleri karanlık ve heyecanla dönüyordu, sanki tehdidim onu heyecanlandırmıştı. Delirmiş gibiydi.

Hemşire hayati fonksiyonlarımı kontrol etmek için geldiği için şanslıydı - hastanede olay çıkaramadığım ya da daha iyisi onu odadan dışarı atamadığım için şanslıydı. Kelly'yi incitmek istediğim kadar hiçbir kadını incitmek istememiştim. Bir kadına zarar vermek içimde yoktu... ama o bunu istiyordu. Kendi bencil ihtiyaçları için hayatımı mahvetmeye çalışıyordu.

Tüm bunların olmasının sebebi oydu ve neden olduğu zararın bedelini ödeyecekti.

CHAPTERSEVEN

KELLY

GEÇMİŞ

Quinton'la ilk tanıştığımnda, ona sahip olmam gerektiğini biliyordum.

Onunla karşılaştığımnda grup terapisinden yeni çıkmış ve bir fincan kahve içmek için kafeteryaya doğru gidiyordum.

İlk fark ettiğim şey gözleriydi. Sinirli ve gizemli görünen bir adam için gözleri berrak ve parlaktı, irislerinin köşelerinde sarı benekler parıldıyordu. Bir sonraki fark ettiğim şey elleriydi ve beni sabitlemek için üst kollarımı sardıklarında ne kadar büyük olduklarıydı.

Sonra kokusunu fark ettim. Erkeksi, temiz ve nefis, sadece arzumu artıran bir nikotin izi. Sağlıksız bir alışkanlık olmasına rağmen, elinde sigara olan bir adam görmek beni tamamen tahrik ediyordu. İyi ahlaka meydan okuyan bir adam gerçekten çok lezzetliydi.

"Kahretsin, özür dilerim," diye özür diledi. Derin, ipeksi sesiyle kalp atışlarım birkaç kademe hızlandı ve özü bir anda hiçbir şey ifade etmemeye başladı. Bana çarptığı için üzgün olması ya da kahvemini eteğime ve Gucci ayakkabılarıma dökülmüş olması umurumda değildi. Tek umursadığım ona sahip olmaktı. Onu benim yapmak.

"Sorun değil," diye mırıldandım, fincanımı en yakın masaya bıraktım ve üzerimi silmek için birkaç peçete aldım. "Bu bluz zaten pek sevdiğim bir şey değildi." Kendimi temizlerken kafamın içinde tanıdık bir ilahi vardı - onu kandırmam, tanımam için bana yalvaran bir şey

onun hakkında daha fazla şey. Ne yazık ki, ilk seferinde bunu gerçekleştirecek kadar hızlı değildim.

Ayakkabılarımı silmeme yardım etti ve yakındaki masadan aldığı peçetelerle yeri temizledi, dağınıklık için tekrar özür diledi. Bir zil sesi onu benden uzaklaştırdı. Bir kez daha özür diledikten sonra gidişini izledim ve ertesi gün geri dönmek için aklıma bir not aldım.

Ben de yaptım... çünkü yapmak zorundaydım.

Terapistimle konuşmamı bitirdim ve yakışıklı yabancıyla tekrar karşılaşmayı umarak tekrar kafeteryaya gittim. O gün onu görmedim. Ya da ertesi gün, terapim olmamasına rağmen.

Ama karşılaşmamızdan sonraki üçüncü gün onu gördüm. Kafeteryada, sırtının ortasına kadar uzanan gür kahverengi saçları olan bir kadının karşısında oturuyordu. Teni soluk, yanakları çukur, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Adam onunla konuşurken kadın kıpırdandı ve adamın gözlerinde yalvarışları gördüm. Çaresizliği. Kafeteryaya giremeyecek kadar büyülenmişim. Ona bakmakla meşguldüm. Çok yakışıklıydı. Zengin olduğu belliydi. Polly Heights'ta ailesi olan birinin parası olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse mükemmel biriydi ve benim için harika bir seçim olurdu.

Kadın defalarca başını sallayarak ona hayır dedi. Gerçi adam ondan istediği şeyde ısrarcıydı ama görebildiğim kadarıyla kadın da bir o kadar inatçıydı.

"Sana hayır dedim, Q! Hayır, lanet olsun! Sadece buradan defolup gitmek istiyorum!" Kadın bağırdı. Onu kapıdan duyabiliyordum. "Dışarı çıkmam gerek!"

Gözlerim büyüdü ve dudaklarımı kapatarak yakışıklı adamın ayağa kalkıp masanın onun tarafına doğru yürümesini izledim. O anda kafeteryaya girmekten kendimi alamadım. Şimdi sırtı bana dönüktü. Ona ne söylediğini bilmek istiyordum. Öğrenmek için çaresizdim, bu yüzden dinlemek için onların yanındaki boş masaya oturdum.

"Anne, iyileşmek zorundasın, bunu anlamıyor musun? Bu saçmalıktan bıktım artık," diye tersledi.

"Quinton... lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, bana bunu yaşatmayı bırak. I -Bir haftadır buradayım ve kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum, ölüyormuşum gibi. Anneni mutlu etmek istemiyor musun?"

"Evet, seni mutlu etmek istiyorum, bu yüzden buradasın. Dışarı çıktığında ve temizlendiğinde mutlu olacaksın, söz veriyorum anne. O mutluluğu yakalayacaksın.

İstedğin fırın. Benimle seyahat edecek ve eğlenceli şeyler yapacaksın. Hayatını yeniden daha iyi bir şekilde yaşayacaksın. Benim ve Lora için."

"Şu anda bunların hiçbiri umurumda değil," diye inledi. "Sadece bir satır istiyorum. Bir koklama-herhangi bir şey, lütfen! Tek istediğim bu, bir daha hiçbir şey istemeyeceğim."

"Hayır, anne!" Ses tonu sertti. Onun hakkında hiçbir şey bilmesem de, sinirli ve bıkkın olduğunu söyleyebilirdim. "Seni buraya koydum çünkü seni tanıyorum ve iyileşmek istediğini biliyorum. Uyuşturucunun seni yenmesine izin verme!"

"Umurumda değil!" diye feryat etti. "Umurumda değil! Çıkarın beni!"

"Bunu yapmayı kabul ettin anne. Bana söz vermiştin! Bu sadece para çekme işlemi!

Yakında geçecekler!"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama gözyaşlarından kurtulamadı. Herkes onları izliyordu ama onun umurunda bile değildi. Onu o kadar önemsiyordu ki, onun ve kendisinin fikirleri dışında kimsenin fikri önemli değildi. Bu hayranlık uyandırıcıydı.

Adamın telefonu çaldı ve içini çekerek arka cebinden çıkardı. Kadının elini tutmadan önce telefonu masanın üzerine koyarak aramayı görmezden geldi.

Daha sonra söyleyeceklerinin çoğunu duyamadım. Sesinin tonu düşmüştü ama onu izlemeye devam ettim ve hatırlayabildiğim tek şey dokunduğunda ellerinin ne kadar sıcak ve güvenli olduğuydu. Ne kadar güzel koktuğu. Kokusunu rüyamda görmüştüm.

"Beni buradan çıkar, Q. Lütfen," diye yalvardı annesi. "Lütfen!" Annemin sesi beni hayal aleminden çıkardı. Daha önce dikkat etmemiştim ama kapıda duran güvenlik görevlileri şimdi daha yakındaydı. Q adındaki adam başını salladı, gözleri parlıyordu, burnunun kemerini sıktı ve güvenlik görevlisine basit bir selam verdi.

Ama annesi savaştı. Tıpkı benim gibi bir savaşçıya benziyordu. Dirsek attı, tekmeledi ve kollarını savurdu; oğlu ona durması ve işbirliği yapması için bağırdı ama annesinin buna tahammülü yoktu.

Onu bir şekilde sakinleştirmeleri gerekiyordu, yoksa onu oradan asla çıkaramayacaklardı. Ne olduğunu anlamadan bir hemşire onlara doğru koştu ve bir iğne annesinin kolunu deldi. Adam hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu, gözlerinin kenarları kızarmış ve parlıyordu. "Sakin olun!" diye bağırdı hemşireye.

"Geri çekilin, efendim," diye emretti muhafız.

"Hayır, siktir et. Buraya ona bakması için para ödüyorum, o yüzden sakın ol!"

Gardiyan, annesine iğne yapan hemşireye odaklanmadan önce adama ters ters baktı. Hemşire başını salladı ve gardiyan elindeki mengeneyi gevşetti.

Hemşire, "Onu odasına geri götürün," diye emretti. "Efendim, başka bir gün, kendini daha iyi hissettiğinde ziyaret edebilirsiniz."

Annesi gözlerinin içine bakarken adam derin bir nefes verdi. "Bunu senin için yapıyorum anne," dedi, hâlâ onu izliyordu. "Bana söz vermiştin. Bunun seni mahvetmesine izin verme."

Adam, kadının gevşek bedeni müşterilerin odalarına açılan kapıdan içeri taşındıktan sonra telefonunu eline aldı. "Ona dikkat edin!" diye bağırdı.

Kapılar kapandığında, o kafeteryadan aceleyle çıktı ve ben de arkasından koşarak ayağa kalktım. Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de onu tekrar bırakamayacağımı biliyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını arzuluyordum. Klinikten çıkarken onu takip ettim ve siyah bir Chrysler'a doğru ilerleyişini izledim.

Belki de beni görmediğini düşünecek kadar aptaldım. Ya da belki de onu gördüğümü bilmesini istiyordum-her şeyi *gördüğümü*. Her iki durumda da, o arabasına ulaşmadan, ben onunla yüz yüze gelmişim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye tersledi ve arabasından hızla uzaklaşıp bana doğru gelirken yürümeyi bıraktım. "Ne olduğunu gördün ve iyi bir gösteri yaptın. Aferin sana! Şimdi ne sikime beni takip ediyorsun?"

Gözlerimi hızla kırptım. "Ben... sadece iyi olup olmadığını görmek istedim." "İyiymi ama beni izlemeyi bırakırsan daha iyi olacağım."

Dönmeye başladı ama ben arkasından bağırdım. Kaşlarını çattı, omzunun üzerinden baktı.

"Annen için üzgünüm," diye ekledim. "Ben de benzer bir şeyle baş etmek zorunda kaldım." Sanki bu ifade onu rahatlatmış gibi tekrar bana döndü, bu sefer yavaşça. "İçeride aileden biri mi var? Bu yüzden mi hep buradasın?"

O anda gerçeği söyleyebilirdim ama söylemedim. Reddettim, çünkü beni annesini gördüğü gibi görmesini istemedim. Yardıma ihtiyacı olan biri olarak. Zayıf, çaresiz ve yalnız biri olarak. Gerçeği daha sonra, beni tanıdığımda itiraf edebilirdim.

Ben de "Evet" diye cevap verdim.

Omuzları gevşedi. "Ah... kahretsin. Özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Hayır. Dur. Sorun yok." Omuz silktim ve elini cebine attı. "Bak, bu kulağa çılgınca gelecek - yani, birbirimizi tanımadığımızı biliyorum

ama belki bu konuda konuşmak istersiniz? Böyle durumlarda konuşacak insan bulmak zordur. Belki bir kahve içebiliriz - tabii vaktin varsa. Belki bu sefer her şeyi üstüme dökmem." Ben güldüm, o da küçük bir gülümseme takındı.

Sonra bileğini çevirerek saatini kontrol etti. Ağır bir iç çekişle başını kaldırdı ve kliniğe doğru baktı. Büyük bir yerd, gözden kaçırmak çok zordu. Bu kadar büyük ve beyaz olması bana beyaz evi hatırlattı. Ne yazık ki içerisi aynı zarafete sahip değildi.

"Bir saatim var. Kahve iyi olur."

Buna gülümsedim ve beni bırakmayı teklif ettiğinde daha da çok gülümsedim.

"Seni terslediğim için özür dilerim." Arabayı çalıştırmadan önce ensesini ovuşturdu. "Adını duyamadım..."

"Oh, ben Kelly," diye onun yerini doldurdum. "Peki senin adın?" "Uh...Quinton. Quinton Cane."

Küçük bir gülümsemeye başımı salladım ve o da klinikten uzaklaştı. İçim kıpır kıpırdı.

Ona sahiptim. Ona yakındım. O benim pençemdeydi ve bu beni birden fazla yönden memnun ediyordu.

Tıpkı annesi gibi benim de Polly Heights Rehabilitasyon Kliniği'ne ait olduğumu bilmiyordu. Aşırı uyuşturucu kullanımından dolayı kontrol edildiğimi ve kişisel rahatsızlıklarımı kontrol etmek için hala terapi gördüğümü çok az biliyordu.

Sonsuza kadar benimle kalacağını bilmiyordu.

CHAPTER EIGHT

CANE

Kandy'yi uğurlamaya gelememekten nefret ediyordum. Onun yerine hastanede iyileşiyordum ve çoktan kaçıp gitmeye hazırdım. *Sadece birkaç saat daha, diye* kendime hatırlattım, ama Kelly sırtımdayken bu fikre alışmak giderek zorlaşıyordu.

Çok fazla delirmeden ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Babamın hapishaneden bana gönderdiği mektubu bulmuştu. Kelimeler de hoş değildi. Bir tehditti.

Ben ondan, o da benden nefret etse de, benim hakkımda pek çok şey biliyordu.

-Yeni hayatımın, işimin ve ailemin iyiliği için saklı tutmak istediğim şeylerdi ama o hatalarımı sadece beni kızdırmak ve mahvetmek için kullanacaktı.

Geçmişimin bir gün beni kıcımdan ısıracakını biliyordum... Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Babamın hapiste geçireceği sekiz yıl daha vardı, bu yüzden şimdi bile söyleyeceği her şey anlamsız olacaktı. Bir hapishane kuşu olarak onun sözlerinin hiçbir değeri yoktu... ama *Kelly'nin* söyleyeceği herhangi bir şey beni tamamen lekeleyebilirdi.

Birinden babamdan nefret ettiğim kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim ama ondan nefret ediyordum. Onda hep bir terslik olduğunu hissederdim ama bunun paranoyam ve herkese karşı duyduğum güvensizlikten kaynaklandığını düşünürdüm.

İçgüdülerim onun hakkında haklıydı. Tüm güzelliği ve sabrına rağmen, bir ya da iki büyük kusuru olmasından başka seçenek yoktu. Onunla klinikte tanışmak,

ama gerçekten neden orada olduğunu bilmemek? Bana rastladıktan sonra onu bir daha orada görememek? Sanki her şeyi planlamış, bir şekilde sahnelemiş gibiydi, ama neden böyle bir şey yapmak için kendi yolundan çıksın ki?

O gece rüyamda kız kardeşimi gördüm. Bunun işe yaraması çok komikti. Lora'ya aramızdaki bağın ikizlerinki gibi olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Eğer başı dertte olsaydı, bunu bilirdim. Bunu ruhumun derinliklerinde hissedirdim -avuç içlerimde beni çıldırtacak kadar derin bir ürperti- ve eminim ki birkaç saat sonra bana mesaj atar ya da sorunuyla ilgili arardı.

Aynı şey benim için de geçerliydi; ne zaman başım sıkışsa ya da stresten bunalmış olsam, ondan rastgele bir telefon alırdım. Her zaman tam zamanında. Her zaman beni bunalımdan çıkarır ve bir süreliğine gerçeklikten uzaklaştırırdı.

Ama rüyamda bir şeyler yanlıştı. Biri onu karanlık bir sokakta kovalıyordu. Bir binaya kaçtı ve bir süre saklandı ama adam onu yakaladı. Kız çığlık atıyordu. Her şeyi görebiliyordum ama durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Sanki duvardaki bir sinek gibiydim, çaresizdim, gürültülü bir fırtınada sadece küçük bir vızıltıydım.

Nefes nefese kaldım, yatakta biraz fazla hızlı sıçradım. Bu telaş başımın arkasını zonklattı ve nefesim kesildi.

Hastane odasında etrafıma bakındım, Kelly'nin görünürde olmamasına çok sevinmiştim.

Eşyalarının hiçbirisi de burada değildi. *Tanrıya şükür.*

Gözlerimi kucağıma dikmiş, kapımın önünde gidip gelen ayak seslerini dinliyordum.

Tekrar arkama yaslanıp rahatlamaya çalıştım ama Lorelei'nin ölmek için sürekli yalvardığını hatırlamaktan kendimi alamadım ve bu anıları düşünmek kalbimi sızlattı. Muhtemelen o korkunç kâbusu bu yüzden görmüştüm.

Hayatından nefret ediyordu, çok mutsuzdu ve bu beni öldürüyordu çünkü ona yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. On altı yaşında hâlâ değersizdim. Sırf babam bizimle uğraşamayacak kadar yorulana kadar eve gelmemek için bir bahanem olsun diye okuldan sonra spor yapıyor ve münazara kulüplerine katılıyordum. Lora'yı okuldan sonra benimle kalmasını sağlayacak her şeye yazdırırdım. Amigoluk, yıllık komitesi, hatta okuma programları. Kız kardeşimin her zaman yanımda ve

güvende olduğundan emin olmak için yapmam gerekeni yaptım.

Beni yanlış anlamayın, intihara meyilli değildi. Hayır, böyle iğrenç bir günah işlemekten çok korkuyordu ve bununla uğraşamayacak kadar gururluydu. Sadece ölmek istiyordu. Yıldırım çarpmasını ya da araba çarpmasını istiyordu. Ölümün onu ele geçirmesini o kadar çok istiyordu ki uyuşturucu satıcıları ve kokainmanlarla takılıyor, sırf onlarla başı belaya girsin diye, muhtemelen şans eseri bir deli tarafından vurulmak ya da öldürülmek için dua ediyordu.

Annem zor bir durumdan kurtulmak için *h e r şeyi yapabilecek bir* kadın olduğu için ona kazandırdığı tek şey bir polisten uyarı ya da basit bir tokat olmuştu. Evet, tüm kasaba Nyla Cane'in kim olduğunu biliyordu. Kahverengi saçlı, güzel yüzlü, iki çocuklu ve boktan bir kocası olan baştan çıkarıcı, güzel kadın hakkında her şeyi biliyorlardı, bu yüzden başımız hiçbir zaman belaya girmedi.

Lora bir süreliğine rahatlıyordu, ne zaman bileğine tokat atılsa, ama sonra bir sonraki berbat uyuşturucu satıcısını buluyordu. Lora yaşadığı boktan şeyler yüzünden hayatını mahvetmek isterken, ben kendi hayatımı daha iyi hale getirmeye çalıştım. Harika şeyler yapmak istedim. Ailemi şehrin kötü taraflarından ve özellikle de tacizci babamdan uzaklaştırmak istiyordum... ama bunu temiz bir şekilde yapamayacağımı biliyordum. Ben de suç işlemekten dışarı çıkamazdım.

Yapmam gerekeni yaptım ve Kelly her şeyi biliyordu. En başından beri beni avladı ve ben bunu göremeyecek kadar aptaldım.

Daha iyisini bilseydim, onu Polly Heights'ta gördüğüm anda orta parmağımı suratına yapıştırırdım.

Çıkarıcı, psikopat bir kaltağa güvenen bir aptaldım ve şimdi kendimi bu derin, affetmeyen çukurdan sadece çıplak ellerimle nasıl çıkaracağımı bulmak zorundaydım.

Lora'nın arayacağını umuyordum. Onu arayacaktım ama numarasını değiştirmişti. Son yaşadıklarımızdan sonra benimle bir daha konuşmak istemediğine yemin etmişti ama ben her ihtimale karşı numaramı aynı tuttum.

Sesini tekrar duymama izin vereceğini umuyordum. İki yıldır sesini duymamıştım. Kız kardeşimi ölesiye özlüyordum ve inatçılığına rağmen ruhani bağımızı hissetmesini ve ona ihtiyacım olduğunu bilmesini umuyordum.

CHAPTER NINE

KANDY

Annem uyurken Indiana'ya giderken son yolculuğu ben yaptım. Gerçekten yola çıkana kadar on buçuk saat o kadar da kötü görünmüyordu. Sadece dört mola vermiştik ve yeme içmemizi minimumda tutmaya özen göstermiştik.

Okula yaklaştıkça daha da gerginleşiyordum. Bunu yeni bir başlangıç, yeni arkadaşlar edinme ve yeni şeyler deneme şansı olarak görmeye çalıştım ama Cane sürekli aklımda dolaşırken bunu böyle görmek biraz zordu.

Sonunda oraya vardığımızda, park ettim ve uzun bir nefes alarak önümdeki binaya baktım. Daha önce bir kez görmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse tüm binalar aynı görünüyordu. Gotik mimari ilk başta biraz ürkütücü gelmişti ama bir süre baktıktan sonra bu görünüm beni etkilemeye başladı. Eşsizdi. Onları sevdim - eski tuğlalar ve karmaşık yapı.

Sadece bu da değil, Georgia'ya kıyasla Indiana farklıydı. Birincisi, burası çok daha canlıydı. Sonbaharın yaklaşmakta olduğunu kanıtlayan ağaçlar ve uçlarındaki renk cümbüşü olabilirdi ya da belki de açık tavan arasından kokusunu alabildiğim yeni kesilmiş çimlerdi. Banliyödeki evimizin aksine buradaki her şey topraksı ve gerçekti.

Ebeveynleriyle birlikte kalacağım binaya doğru yürüyen, hepsi kız olan birkaç öğrenci gördüm. Hepsinin elinde bavullar ya da yorgan, çarşaf gibi büyük eşyalar, hatta bazılarında softbol malzemeleri vardı. Çoğunun yüzünde gülümseme vardı ve ben anında onların neşesine imrendim. Ben de bu binaya mutlu girmek istiyordum. Bunun yerine, eve dönmeyi ve her şeyi yeniden yoluna koymayı arzuluyordum.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi annem, emniyet kemerini açarken. "Hazır mısın, tatlım?"

"Evet." Bir nefes verdim, benimkinin de klipslerini açtım. "Şimdi olması hiç olmamasından iyidir." İkimiz de arabadan indik ve eşyalarımı almadan önce lobide duran, elinde bir pano olan kızıl saçlı bir kıza kayıt yaptırdık. Adı Henley'di ve bizim binanın asistanlarından biriydi. Kıvırcık saçları ve çilleri vardı ama çok minyon ve sevimliydi.

"Burada olduğun için çok mutluyuz, Kandy!" Henley cıvıladı. "İster inanın ister inanmayın, diğer softball oyuncularından burası hakkında çok güzel şeyler duydum!" Henley eşyalarımızı yerleştirmemize yardım etmek için annemle beni arabaya kadar takip etti. Henley ile tanıştığım ilk iki dakika içinde öğrendiğim bir şey vardı: iltifat etmeyi seviyordu ve konuşmayı daha da çok seviyordu.

"Birçoğu sana hayran," diye devam etti. "Özellikle de diğer birinci sınıf öğrencileri! Aslına bakarsan, az önce atış rekorun hakkında konuşan kızla aynı yatakhaneyi paylaşıyorsun. Seninle tanışacağı için çok heyecanlı ama sana adını söylemeyeceğim - en iyisi oda arkadaşlarının birbirleriyle tanışıp önce kendi tanıtımlarını yapmaları, biliyorsun değil mi?"

"Elbette," dedim yumuşak bir gülümsemeyle. "Mantıklı."

"Bunu yapmak gerçekten iyi bir şey," dedi annem. "Umarım birlikte takılabileceğin biri olur. Üniversitedeki günlerimi hatırlıyorum. Uzun zaman önceydi ama parti yapmayı *seven* bir oda arkadaşım vardı."

"Ciddi misin?" Henley ciyakladı, kelimenin tam anlamıyla *ciyakladı*. Yüksek perdeden bir sesi vardı ve normalde onunki gibi sesleri sinir bozucu bulurdum ama hiç de öyle değildi. Sesinin sıcak, rahatlatıcı bir tonu vardı; insana kendini arkadaş gibi hissettiren samimi bir ton. Neden RA olduğunu şimdi anlamıştım.

"Evet. Çok eğlenceli bir kızdı. Çok da tatlıydı," diye cevap verdi annem. "Tanışır tanışmaz birbirimize vurulduk, ayrılmaz olduk ama sonra mezun olduk ve hayat araya girdi. Mezun olduktan hemen sonra evlendi ve kocasıyla birlikte New Mexico'ya taşındı. Arada sırada görüşmeye devam ediyoruz."

"Vay canına, bu çok havalı," diye iç geçirdi Henley. "En azından annenin arada bir eğlenmene aldırmayacağını biliyoruz, Kandy!" Henley dirseğiyle kolumu dürttü ve küçük bir göz kırptı.

"Sanırım değil," diye güldüm.

Önce küçük eşyaları topladık, sonra da asansöre binerek iki kat yukarı çıktık. Henley bizden önce davranıp kapıyı açana kadar koridorda fazla yürümedik. Boştu ama yataklardan biri çoktan hazırlanmış, pembe ve mor benekli bir yorganla ve dekoratif yastıklarla kaplanmıştı.

Oda arkadaşım her kimse duvar kenarındaki yatağı aldığı için mutluydum. Pencere kenarında olmayı seviyordum. Oda bir yatakhaneye göre oldukça genişti. Yatakların arasında, kuzey duvarına yaslanmış iki kişilik bir kanepeler bile vardı. Birkaç ay önce örnek odalardan birini görmüştüm ama bundan biraz daha küçüktü.

"Vay canına, bu gerçekten çok güzel!" Annem haykırdı.

Şaka yapmıyormuş. Duvarlar fildişi rengindeydi ve yatakların toplamı evdeki yatağımın yarısı kadar olsa da şirin ve rahat bir boyuttaydı. Yerler temiz mavi halıyla kaplıydı ve gerçekten de yeni görünüyordu. Oda arkadaşım her kimse, kendi tarafında güzel bir düzene sahipti. Dizüstü bilgisayarının bile mor ve pembe bir kasası vardı. Çok iyi anlaşacağımıza dair içimde bir his vardı. Yani, moru seviyordu. Bu anlaşmayı mühürledi.

Eşyalarımızı yerleştirmeye başlayabilmemiz için asansörle üç kez daha inip çıkmamız gerekti. Henley bizi bırakıp diğer sporcu öğrencilerin yerleşmesine ve eşyalarını yerleştirmesine yardım etmeye gitti ve o gittikten sonra annemin tek konuşabildiği yurdu ne kadar sevdiği ve benim de burayı seveceğimi umduğuydu. Ayrıca Henley'nin ne kadar tatlı olduğundan ve şimdiden bir arkadaş edindiğim için mutlu olduğundan bahsetti. Henley'e henüz arkadaş demezdim, bizi karşılamak onun göreviydi ama iyi biriydi.

Bitirmeye yaklaştığım her adımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Annemi ve babamı muhtemelen Şükran Günü'ne kadar bir daha göremeyeceğimi fark ettim. Tam dört ay boyunca ailemden uzak kalacaktım... ve bu beni birden fazla açıdan korkutuyordu. Onlardan hiç bir haftadan fazla ayrı kalmamıştım ve bu süre zarfında bile onları hep özlemiştim.

Yatağımı onarmaya koyulduk. Oda arkadaşıminkine kıyasla donuk görünüyordu. Yorganım beyaz ve deniz mavisiydi. Yastıklarımın hepsi beyazdı. Hatta onun mor yastıkları bile vardı. Gerçekten benimkini utandırıyordu.

İşimiz bittiğinde, annem ve ben kampüsteki bir pizzacıda öğle yemeği yemeye karar verdik.

Dilimleri mideye indirdikten sonra yurda dönüşümüz yavaş oldu. Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorduk. Her ne kadar annem bu gece otelde kalacak ve arabayla kısa bir mesafede olacak olsa da, bu bir süre için birlikte yapacağımız son yürüyüş olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, bir süreliğine *herhangi bir şey için* son yürüyüşümüz.

"Bir sorum var Kandy ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum." Annemin yüzü ciddileşmiş, adımları yavaşlamıştı.

Kaşlarımı birleştirmekten kaçındım. "Ne oldu?" Ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Cane. Arabada onun hakkında pek konuşmamıştık. O arabayı sürerken ben uyuyordum ya da tam tersi.

"Ne kadar süredir devam ediyordu? Sen ve Cane ne yapıyordunuz?"

Gözlerimi kaçırdım. "Anne, şu anda gerçekten bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum, biliyorum, ama merak etmeden duramıyorum, tatlım. On sekiz yaşına girmeden önce miydi?"

"Hayır," diye cevap verdim, başım titreyerek. "On sekiz yaşına gelene kadar hiçbir şey olmadı."

Gözlerindeki rahatlama ışıltısını fark ettim. "Şey... Sanırım bu iyi bir şey. Yani iyi değil ama...ugh. Kimi kandırıyorum ben? Bunların hiçbirisi iyi değil." Tekrar önüne baktı. "Onun gerçekten iyilerden biri olduğunu düşünmüştüm. İyi bir arkadaş."

"O iyi biri anne. O da iyi bir arkadaş. Arkadaşlar mükemmel değildir."

"On sekiz yaşındaki kızımın seks yaptı." Sesi sertti.

Kaşlarımı çattığımı fark edince yumuşadı. "Ben sadece... Sanırım söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"Anlıyorum."

"Etrafta olduğu zamanları düşünüp duruyorum," diye mırıldandı. "Bir keresinde, Kelly ile ayrıldıktan birkaç hafta sonra, onu sana bakarken gördüm. Babanla konuşuyordun, bu yüzden ikinizin etkileşimine hayranlık duyduğunu düşündüm çünkü hiç baba figürü olmamıştı... ama düşündükçe, muhtemelen seni istediği için sana baktığını daha iyi anlıyorum."

Başımı eğdim ve dudaklarımı

düzleştirdim. "En azından kendini

korudun mu?"

"Ne demek istiyorsun? Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Evet, ama prezervatifle de mi?" diye sordu sertçe, gözleri benimkilere dikilmişti. "O daha yaşlı. Kiminle birlikte olduğunu ya da özel hayatında neler yaptığını bilmiyorsun Kandy."

"Aman Tanrım, anne! Lütfen! Burada yargılanıyormuşum gibi davranmayı bırak! Ben senin mahkeme salonundaki davacılarından biri değilim."

Burnundan nefes aldı ve kendini toparlamak için gözlerini kapatarak yürümeyi bıraktı. "Sadece bilmem gerekiyor," dedi tekrar bana bakarak.

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun? Hayır."

Boğazı düğümlendi. Benden başka her yere baktı. "Hamilelik testi yapman gerekiyor mu?"

"Hayır, anne. Ben iyiyim. Söz veriyorum." Elini tuttum. "Lütfen buna bir son verebilir miyiz? Seni ve babamı incittiğim için çok üzgünüm. Hiç düşünmemiştim..." İçimi çektim, ayaklarıma baktım.

"Yakalanacağını düşünmedin mi?" "Evet," diye fısıldadım.

Artık ona bakmaya cesaret edemiyordum ama kafamdan geçen her düşünceyi duyabiliyormuş gibi beni taradığını hissedebiliyordum.

Tekrar yürümeye başladı, saçlarını omzunun üzerinden atarken hafifçe ofluyordu. Ben de onun adımlarına ayak uydurdum. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim." Yine sessizdik. Diğer öğrencilerin konuştuklarını ve birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordum, tekerlekler yakındaki otoparkta çakılların üzerinde ilerliyordu. "Şimdilik bu konu hakkında konuşmayalım, tamam mı? Etrafında yeni şeyler olan yeni bir eyalettesin. Yeni bir başlangıç yaptınız. Gerçek dünyaya tek başına çıkmaya hazır mısın?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle. Yine de biraz sinir bozucu." Durakladım. "Sizi özleyeceğim çocuklar."

"Evet," diye nefes aldı. "Biz de seni özleyeceğiz, bebeğim."

Bir süre sessiz kaldık, tekrar benim binama doğru gidiyorduk. "Anne... bak, umarım evdeki işleri mahvetmemişimdir - yani, umarım babam iyi olur ve yakında işine geri dönebilir. Her şeyin normale dönmesini istiyorum... hepimiz için."

Tekrar yürümeyi bıraktı, bu da benim de durmamı sağladı. Sonra elimi tuttu ve sadece birkaç adım ötedeki bir banka götürdü. Oturduk ve dizleri benimkilere değecek ve ellerim onunkilerde olacak şekilde döndü.

Başparmağının içiyle elimin arkasını okşadı, dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi.

"Anne-"

"Senin büyüdüğünü unutmak bizim için çok kolay, Kandy," diye burnunu çekti annem ve ben de ağzımı kapattım. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ama parlayan gözlerini kaldırıp bana baktı. "Özellikle de baban. O hâlâ senin her küçük sorununda ona koşan beş yaşındaki kız olmanı istiyor. Bazen ben de *senin* o kız olmanı istiyorum ama büyümekte olduğunu ve hayatındaki bazı şeylerin sadece sana ait olacağını ve bizim buna müdahale etmemize ya da saygısızlık etmemize izin verilmediğini unutmamalıyım. Senin mahremiyetin önemli. Kendi zamanınızda ne yaptığınız size aittir. Hepimizin kaçıışları, *heyecanları* vardır." Bir elini kaldırarak yüzüne vurdu. "Baban senin bağımsız olduğunu ve kendi seçimlerini yapabildiğini anladığında her şey normale dönecek. Hepimiz aptalca şeyler yaparız ve o da bunu biliyor. Yine de iyi olacak. Döner dönmez iş başvurusunda bulunacağım.

-Hatta kendi şirketimi bile kurabilirim. Bunu hep istemişimdir ve evden çalışmak harika olacak."

"Bu senin için gerçekten iyi olur, anne."

"Olacak. Daha şimdiden bana şans vermekten mutlu olan müşterilerim var. İşime ne kadar bağlı olduğumu biliyorlar."

"Yani... bu Cane'in senin için ayarladığı işi kabul etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Kesik kesik bir nefes verdi, bakışlarını yana itti ve başını salladı. "Yalan söylemeyeceğim, harika bir iş. Maaşı gerçekten iyi ve benim de şansım var, yani çantada keklik, ayrıca şirketin cebi gerçekten dolu müşterileri var. Sıkı çalışmanın karşılığını ödemeye hazırlar. Bu işi almayı çok isterim. İş alsam bile, Cane'i hiç göremeyeceğimden neredeyse eminim çünkü çok meşgul ve avukatının onunla görüşmeye gittiği gerçeği var... ama bunu babana yapamam. Şu anda olmaz. Cane'i görsem de görmesem de bu karardan memnun olmayacaktır. Herhangi bir gerginliğe neden olmak istemiyorum."

"Evet, anlıyorum," diye mırıldandım.

Tekrar bana odaklandı. "Bir süre burada kalacaksın tatlım. Buna odaklanmanı istiyorum, tamam mı? Kendine odaklan. Eğlenmene bak. Yeni arkadaşlar edin. Hayatını yaşa ve olanları unut. Seni tekrar gördüğümüzde her şeyin daha iyi olacağına eminim." Yanağına okşadı. "Buraya gelmek için çok çalıştın bebeğim. Küçük bir aksilik seni harika şeyler yapmaktan alıkoymasın, tamam mı? Biz Jennings'iz. Hiçbir şeyin bizi uzun süre üzmesine izin vermeyiz."

Gülümsemekte zorlandım ama onu tatmin etmek için bir tane taktım.

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam." Yüzünü tekrar sildi. "Güzel."

Kucağını sildi, hatta

hiçbir şey olmamasına rağmen, ellerim hâlâ onun ellerindeyken ayağa kalktı.

"Hadi

Seni yerleştirdikten sonra otele gideceğim. Bir duş alıp biraz kestirebilirim. Yeterince yediğine emin misin?"

"Sabaha kadar idare ederim ama acıkırsam Henley'e kampüs çevresindeki restoranların ne zaman kapandığını sorarım."

Odaya döndüğümüzde yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Annem oda arkadaşım la tanışmayı çok istiyordu ama onu hiçbir yerde bulamamıştık. Ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum, sadece anlaşıp anlaşamayacağımızı görmek için.

Frankie'ninki gibi bir oda arkadaşı istemiyordum. Onunki tam bir kaltak ve ispiyoncu ydu ve Frankie eğlenmeyi sevdiği için ilk yılının berbat geçeceğini biliyordum. Frankie'yi düşününce yarın onu arayıp ilk günüm hakkında bilgi vermeyi aklıma not ettim.

Bir kişiyle tanışmak için bütün gece bekleyemezdik, bu yüzden sonunda annemi otoparka götürüyordum.

"Ben buradan gidiyorum, ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi arabanın kapısını açarken. "Sabah kiralık arabayı havaalanına götürmeden önce geri geleceğim. Gitmeden önce oda arkadaşın la tanışmayı çok isterim."

"Tamam anne. Giriş yaptığında bana mesaj at."

Başını salladı ve dudaklarını bir gülümsemeye bastırdı. "Babanı mutlaka ara, yerleştğini haber ver."

"Tamam." Babamdan bahsedince kalbim biraz sızladı.

Daha fazlasını söylemek istediğini hissediyordum ama bu anı mahvetmek istemiyordu - ilk gün heyecanı, beklentisi ve heyecanı ve tüm bunlar. Sürekli olarak her bir duyguyu yaşamam ve ondan bir şeyler öğrenmem gerektiğinden bahsediyordu. Önemsiz konularla bu duygulardan uzaklaşmamı istemedi.

"Seni seviyorum tatlım," diye iç geçirdi bana sarılırken. Beni bıraktı ve direksiyona geçerek arabayı çalıştırdı ve bana el sallayarak veda etti.

Gidişini izlemek... garipti. Ağlamak istedim, ama aynı zamanda içimde bir özgürleşme hissi de vardı.

Önceden haklıydı. Bu benim yeniden başlama ve kendimi bulma şansımdı. Bu benim durdurulamaz olma ve hayatımı yaşama şansımdı ve babamı aradıktan hemen sonra bunu yapacaktım.

CHAPTER TEN

KANDY

Odama döndüğümde cep telefonumu şarjdan çıkardım ve babamı aradım. Kalbim her çaldığında daha da hızlı çarpıyordu.

Babamı ararken hiç bu kadar gergin olmamıştım. Hiç. Hayatım gerçekten çok değişmişti.

"Alo?" Sesi hırçındı.

"Merhaba, baba."

"Hey, Kandy." Sadece bana mı öyle geliyordu bilmiyorum ama sesi rahatlamış, benden haber aldığına sevinmiş gibiydi. Onu aramayacağımı mı düşünmüştü? "Yurt hayatı şu ana kadar nasıl gidiyor?"

Güldüm. "İyi, sanırım. RA'm gerçekten hoş ve yardımsever ve buradaki pizza çok fazla soslu değil, ekstra peynirli."

"Oh, adamım. Pizza mı? Dikkatli ol yoksa birinci sınıf on beşlisine yakalanabilirsin!"

Gülümsedim. "Bundan şüpheliyim. Antrenman ve kondisyon yapacağız. Hepsini yakmaktan başka çarem yok, ama uyardığın için teşekkürler."

Alçak sesle kıkırdadı. Bir an sessiz kaldık. Sessizlik sağır ediciydi. Bundan nefret ediyordum. "Annen çoktan gitti mi?"

"Evet. Şu anda otele doğru gidiyor. Oda arkadaşım ile tanışmak için burada kalmaya çalışıyordu ama eminim araba yolculuğundan sonra çok yorulmuştur. Ben de henüz oda arkadaşım ile tanışmadım."

"Hayır mı? Buralarda mı?"

"Bilmiyorum. Yatağı hazır ama eşyaları taşımaya başladığımızdan beri onu görmedim."

"Eminim yakında ortaya çıkacaktır." Boğazını temizledi. Bunu sadece söyleyecek önemli bir şeyi olduğunda, ama bunu konuşmanın içine sıkıştırmak için doğru zamanı bulduğunda yapardı.

"Ne oldu baba?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sanki gerçekten hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi, ama bir şeyler olduğunu biliyordum.

"Sadece söyleyecek bir şeyin olduğunda o gırtlak temizleme şeyini yapıyorsun. Neymiş o?"

Sormaktan nefret ederdim. Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğini bilmek istemiyordum. Bana patlamasından, olanları asla kabullenemeyeceğini ve hayatına devam edemeyeceğini söylemesinden korkuyordum.

Ama hiç de öyle değildi. "Um... Cane saldırı suçlamalarını kabul etmedi. Patronuma da gerçekte neler olduğunu anlattı... sana yaptıkları yüzünden sinirlendiğimi söyledi. Gelecek hafta işe döneceğim."

"Oh...uh...wow. Bu çok iyi!" Buna inanamadım. "Çok nazikti." Aslında çok nazikti.

"Sanırım."

"*Tahmin ediyor musun?* Baba, eğer suçlamaları geri çekip onlara gerçeği söylemeseydi, işini kaybedebilirdin."

"Bunu biliyorum Kandy. Yaptığına memnunum ama en başta yapmaması gereken bir şey için adama teşekkür edecek değilim."

Sözlerimi geri aldım. Öfkesi tekrar ortaya çıkıyordu. Sadece bu da değil, bu konuda hâlâ incinmişti. İçten içe babamın Cane'e teşekkür etmek istediğini biliyordum ama öfkesi, gösterebileceği herhangi bir sempatiden daha şiddetliydi.

"Biliyorum. Özür dilerim," diye mırıldandım.

Uzun, yorgun bir nefes verdi. "Üzülme. Sana kızgın değilim, Kandy. Bu duruma kızgınım, anlıyor musun? Yani... Ben sadece. Bilmiyorum. Belki de yüzüme vurulmadan önce bunu göremediğim için kendime kızgınım. Şimdi düşünüyorum da, işaretler vardı ve ben hepsini görmezden geldim. Sana karşı hep *farklıydı*. İhtiyaçlarına karşı her zaman çok dikkatli ve özenliydi."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve beni doldurmaktan kurtarmak için konuşmaya devam etmesine sevindim.

"Çocukken sana karşı olan korumacılığını anlıyordum. Onun üzerinde büyümüştün, küçük bir sülük gibi ona yapışmıştın ve sana hayır demek imkansızdı. Fakat

geçen yıl... değişiklikler olduğunu fark ettim. Fark ettim ama bunun sadece paranoyam ve polis içgüdülerimin devreye girmesi olduğunu düşündüm. İçgüdülerimin bana söylediklerini dinlemeliydim. O kadar iyi bir adamdı ki, 'Hayır, Cane olmaz' diye düşündüm. O bana bunu yapmaz. O benim en iyi arkadaşım. Onun için kurşun yerim ve eminim o da benim için aynısını yapardı." İç çekti. "Çok fazla arkadaşım olmamasının bir nedeni var. Pek çok insana güvenmiyorum."

"Cane üzerime gelmedi baba," dedim. "Sadece bunu bilmeni istiyorum. Bana istemediğim hiçbir şeyi yapmadı."

"Kandy-"

"Hayır, baba, dinle. Ben ciddiyim. Bütün suçu ona yüklemek istediğini biliyorum ama onunla ne yaptığımı biliyordum. Beni zorlamadı ya da yapmak istemediğim bir şeyi yaptırmadı. Aslına bakarsanız, en başından beri bana defalarca hayır dedi ama... Ben bundan hoşlanmadım ve sizin de söylediğiniz gibi, bana hayır demesi her zaman imkansızdı. Sonunda pes etti ve bana istediğimi verdi."

Bir şeyler homurdandı ama ne dediğini anlayamadım. "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Neden o? Neden sahip olduğum tek gerçek arkadaş?"

Mavi halının üzerindeki zikzaklara baktım, sonra yorganımın üzerindeki bir ipi kopardım. "Ben... Ben bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Cane yerine birlikte bir şeyler yapmayı seçebileceğim onca insanı düşünürken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Birkaç hafta önce bu kadar bencil ve muhtaç olmasaydım tüm bunların nasıl önlenebileceğini. "Onunla tanıştığımdan beri ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Hep onu istedim... ve o olduğu için üzgünüm baba. Birçok kez hissettiklerimi görmezden gelmeye çalıştım ama... karşı koyamadım. Onu gerçekten seviyorum."

Alay etti. "Onu *seviyor musun*? Gerçekten mi, Kandy? Ağzından çıkanı kulağın duysun! Sana ne söyledi de beynin bu kadar yıkandı?!"

"Bana hiçbir şey söylemedi ve benim beynim yıkanmadı! Sen ve annem neden böyle düşünüyorsunuz bilmiyorum! Daha iyisini bilecek ve anlayacak yaşıyım." Öfkelendim. "Önemli değil. Zaten onu bir daha görmeyeceğimden eminim."

"Tabii ki yapmayacaksın. Okula gidiyorsun ve yeniden başlıyorsun. Orada daha iyisin, beni duyuyor

musun?" "Evet," diye fısıldadım.

"Güzel." Bir süre sessiz kaldı. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve bunu bilmeni istiyorum." Sesi daha yumuşaktı, o kadar içtendi ki kalbim

ağrıyor ve boğazım düğümleniyordu. "Sen hâlâ benim bebeğimsin ve seni ölümüne seviyorum. Bunu değiştirecek hiçbir şey yapamazsın."

Bir damla gözyaşı daha aktı, sıcak ve hızlı. "Ben de seni seviyorum."

"Tamam." Homurdandı. "Kendine dikkat et ve iletişimde kal. Biraz da dinlen."

Anneni arayacağım, onu kontrol edeceğim."

"Tamam."

İyi geceler diledik ve ben telefonumun ekranına baktım. Birden içimden ağlamak geldi; hemen o anda yıkılmak, yastığıma kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamak ve kendimi daha sonra toparlamak... Ama buna fırsatım olmadı ve gerçekten buna sevindim.

Kapı açıldı ve geniş omuzlu, kalın kollu ve bacaklı, orta kısmı hafif yuvarlak, iri yarı bir kız kapıdan içeri girdi.

Kirli sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, teni bronzlaşmış ve güneşle öpülmüştü, gözleri ise safir gibi maviydi. Softbol kıyafetleri giymiş, çorapları çimen ve kırmızı kirle lekelenmişti. Cüssesi neredeyse göz korkutucuydu. Benden neredeyse bir metre daha uzun olmalıydı ve güçlü bir yapısı vardı.

"Kahretsin!" Beni fark ettiğinde gömleğinin kalbini sıkıca kavradı. "Tanrım, beni korkuttun! Döndüğümde burada kimsenin olacağını düşünmemiştim!"

Telefonumla oynayarak ayağa kalktım. "Üzgünüm, evet, buraya yaklaşık dört saat önce geldim." Eşyalarını yere bıraktığında sopasını ve eldivenini işaret ettim. "Antrenman mı yapıyordun?"

"Oh-evet! Yeni alanı denemek, söylentilerdeki kadar iyi hissettirip hissettirmediyini görmek istedim." Sırıtarak saç bandını saçından çıkardı, kıvrıkcık saç telleri kalp şeklindeki yüzünün etrafında yüzüyordu. "Yapmamamız gerekiyordu ama olsun. Buna kesinlikle değdi. Taş ya da çakıl yok. Güzel kırmızı toprak. Mükemmel bir oyun alanı." Odanın kendi tarafına geçti, avucunu komodinin üzerine bastırdı ve kramponlarını çıkardı.

Demek oda arkadaşımıydı. İtiraf etmeliyim ki, o kadar mor ve pembeyi gördükten sonra beklediğim kişi o değildi.

"Kahretsin, özür dilerim. Ben Morgan. Morgan Page. Tanışabileceğin en iyi dış saha oyuncusu."

Kolunu uzatıp elini uzatırken gülümsedim. Onun da tıpkı Frankie gibi ağzı bozuktu. Buna bayılmıştım. "Ben Kandy," dedim ve elini sıkmak için tuttum. "Kandy Jennings."

"Aman Tanrım, bekle. NE?" Kolunu indirdi, gözleri o kadar büyümüştü ki kafasından fırlayacak s a n d ı m . "Tamam, gerçekten de bir hayran kızım var."

O an! Seninle tanışmak için *ölüyordum*! Oda arkadaşım olacağını bilseydim önce duş alırdım! Henley bana oda arkadaşım olacağın hakkında hiçbir şey söylemedi! Seni iki yıl önce gördüğümde çok daha farklı görünüyorsun!"

"Beni iki yıl önce mi gördün?" Güldüm. "Nerede?"

"Tamam, komik bir hikaye. Ben Kuzey Carolina'lıyım. Charlotte'taki Providence Lisesi'nde oynadım. Bunu hatırlamayabilirsiniz ama ilk yılımızdaki playofflar sırasında Güney Carolina'da birbirimizle oynadık!"

"Providence'ta oynadığımızı hatırlıyorum! Gerçekten çok iyidiniz!"

"Evet, kesinlikle hatırlıyorum çünkü en iyi vurucularımızdan birine gerçekten zor atışlar yaptınız. *Hiçbirine vuramadı*, yani vurdukları da berbattı ve uzağa gidemedi. Herkes çok şaşırmişti. Kalabalık senin adını haykırıyordu-Kandy! *Kandy! Kandy! Kandy!* Harikaydı, yalan söylemeyeceğim. Beni yanlış anlamayın, kaybettiğimiz için kızgındım, ama aynı zamanda hakkını da teslim ediyorum ve siz, hanımefendi, tanışma zevkine eriştiğim en iyi atıcılardan birisiniz! Sizinle aynı odayı paylaştığıma inanamıyorum!"

Kıkırdadım. "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum. O yıl kışınızı tekmelediğimiz için üzgünüm."

Boğuk bir kahkaha attı. "Artık aynı takımdayız, yani her şey yolunda. Bil diye söylüyorum, başın benim yüzümden belaya girmeyecek. Aynı gemideyiz. Takımdaki tek birinci sınıf öğrencileri biziz, buna inanabiliyor musun?"

"Evet, Koç Carmen bana bir e-postada bunu söylüyordu. Garip olacak. Diğer kızlardan herhangi biriyle tanıştın mı?"

"Gina'yla tanıştım, ikinci sınıf öğrencisi ve gerçekten çok havalı. Son sınıflardan birkaçını gördüm ve Gina beni onlarla tanıştırmaya çalıştı ama onlar çok meşgulmüş gibi davrandılar." Omuz silkti ve gözlerini devirdi. "Neyse ne. Bu sahte sürtüklere ayıracak vaktim yok. Burada Sophie adında bir kız var. O da bir atıcı ama biliyorsun yaz boyunca sakatlandı ve çok iyi oynayamıyor. Onu gördüm ve Gina ile bana kaşlarını çattı. Sanırım kızgın çünkü onun yerine iyi birinin geldiğini biliyor."

"Vay canına. Sophie'yi duymuştum." Aslında Sophie Banks hakkında pek çok şey. Hızlı koluyla Notre Dame takımını iki kez bölge finallerine götürmüştü. Sadece bu da değil, geçen yaz ülkesi için bir güzellik yarışmasına katılmış ve kazanmıştı. Koç Carmen'in hakkında konuşabileceği tek şey oydu.

"Sana şimdiden söyleyeyim, sen ondan on kat daha iyisin. Hâlâ takımda olmasının tek nedeni Koç Carmen'in bursunu bitirmesini istemesi. Ayrıca Carmen'in sevdiği bir yalaka. Koç Carmen'in tam bir amcık yalayıcı olduğundan hiç şüphem yok. Kışının öpülmesine ve oyuncularının ona tapmasına bayılıyor." Morgan ellerini umursamazca havaya kaldırdı. "Sen nasıl istersen, ama ben yalaka değilim. Sadece oynamak ve kondisyonla birlikte birkaç kilo vermeyi ummak için buradayım."

"Evet," diye iç geçirdim. "Bu yeni bir başlangıç. Sadece öğrenmek, oynamak ve bunu yaparken eğlenmek istiyorum."

"Eh, öğrenme kısmını bilemiyorum," diye alay etti. "Gerçekten, ben çok rahatım. Eşyalarım dokunmadığın ya da yemediğin sürece sorun yok."

"Harika," diye güldüm.

"Yemeğe çıkmak ister misin? Belki Gina dışarıdadır ve sizi tanıştırebilirim. Bize biraz etrafı gezdirir?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

"Tamam, güzel. Duşa gireyim, sonra gitmeye hazır olurum."

Duş kabını alıp saniyeler içinde odadan çıktı. Kanepeye oturdum ve gülümsedim.

Oda arkadaşım harikaydı ve babamla yaptığım telefon görüşmesi kötü sözlerle bitmedi. Suçluluk duygusuna rağmen şaşırtıcı derecede iyi bir gün geçiriyordum ve bunun için minnettar olmalıydım, ancak orada yalnız başıma oturdukça bir şeylerin eksik olduğunu daha çok fark ettim.

Cane'in sesini duymak, ona işlerin nasıl gittiğini anlatmak istedim. Ona her ayrıntıyı anlatmak istiyordum ama artık bu benim gerçekliğimdi.

Hayat buydu. Adil değildi ve bazen acımasızdı. Hayat yüzünüze bir kova buzlu su fırlatabilirdi ve kendinizi kurulamak, tekrar ısınmak ve yola devam etmekten başka seçeneğiniz yoktu.

Yeni odamda oturup etrafa göz gezdirirken kendime bunu yapacağıma dair söz verdim.

Hareket etmeye devam et. Kendimi bulmaya.

Geçmişini unutmak. Unutmak her gün acı çekmek anlamına gelse bile.

CHAPTER ELEVEN

CANE

Hastaneden çıkış yapabileceğim söylenir söylenmez bir şoför çağırdım ve ilk iş olarak beni almasını istedim.

Tabii ki Kelly hâlâ etrafımdaydı. Ondan o kadar bıkmıştım ki kolumdan ne tür pislikler çıkarabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Beni köşeye sıkıştırdığını sanıyordu ama ne yazık ki yanılıyordu.

Şoförüm Neo hiç vakit kaybetmeden hastaneye yanaştı. Benim için kapıyı a ç t ı ğ ı n d a Kelly, "Seninle evinde buluşmamı ister misin?" diye sordu.

Omzumun üzerinden yüzümü buruşturdum. "Bunu neden isteyeyim ki?" Homurdandım.

Sözlerimi duymazdan gelerek, "Daha sonra geleceğim," dedi.

"Zahmet etmeyin. Önce birkaç yere uğrayacağım, sonra da ofise gideceğim. Evde olmayacağım." Arabaya bindim ve Neo kapıyı kapattı. Direksiyona geçti ama tabii ki Kelly camıma vurdu. Hafifçe kırarak tedirgin bir iç geçirdim.

"Eve döndüğünde beni ara. Konuşacak çok şeyimiz var, Cane." Gözleri kısık ama ciddiye, cümlesinin ardından dudakları büzüldü.

Çatlaktan ona ters ters bakarken, dudaklarına sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir gülümseme yayıldı. "Bir yerlerde yapacak işin yok mu senin? Yoksa bu konuda da mı yalan söyledin?"

Sırıttı. "Seninle ilgilenmek için bir hafta izin aldım Quinton." Dik durdu. "Akşam görüşürüz."

Camı açıp uzaklara baktım ve Neo'ya gitmesini söyledim. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce kendimi ondan derhal uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Nereye efendim?" Neo sordu. "Adresi sana mesaj atarım."

Mektubu ona gönderirken başımın arkasını koltuk başlığına yasladım, bu da bana belki de aklımdaki yere gitmemem gerektiğini net bir şekilde hatırlattı. Çok erken olduğunu hissetsem de işleri yoluna koymalıydım.

Neo, Derek'in evinin garaj yoluna girer girmez midemin sıkıştığını hissettim. Bir sonuç hakkında gergin olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Son zamanlarda işime ve hayatıma o kadar güveniyordum ki, endişeli hissetmek beni hiç rahatsız etmemişti.

Belki de tüm bunlar bu yüzden olmuştu. Beni bir kademe aşağı indirdi, egomu küçülttü. Şu anda sadece en iyi arkadaşım ile değil, şirketimle de başım beladaydı. Kelly ve onun saçmalıkları sayesinde her şey tehlikeyeydi.

Büyük bir anlaşma kaybetmişim ve Zheng o gecenin dehşetine tanık olduktan sonra benimle bir daha konuşmayı reddetti. Eğer iş hayatımı daha iyi hale getiremiyorsam, en azından özel hayatımda bunu denemeliydim.

Ağır bir iç çekişle kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım. Tanıdık eve baktım, bakışlarımı indirip garaj yolundaki siyah kamyonete odaklanmadan önce bir an için evi inceledim. O evdeydi.

Kapıyı çaldıktan sonra bekledim. Ve bekledim. Televizyonun sesini duyabiliyordum, ısıkların ve bağırışların olduğu bir tür spor olduğu kesindi. "Hadi, D," diye seslendim. "Orada olduğunu biliyorum. Aç lütfen."

Kilit şıngırdamadan önce birkaç saniye daha geçti. Kapı yavaşça açıldı ve adam orada durdu, yüzünde gergin bir ifade vardı ve dudakları sıkıca büzülmüştü. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sırtımı dikleştirdim, gözlerini tuttum. Geri adım atamazdım, atmayı reddettim. Babamın aksine, ben bir erkektim. Sorunlarından kaçmak yerine onlarla yüzleşen bir adam. "Özür dilemek için buradayım, D. Şahsen."

"Sence de bunun için biraz geç değil mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gür kaşları birbirine yaklaştı.

"Evet, öyle. Yanlış olduğunu biliyorum ve özür dilerim. Yemin ederim onu hiçbir şeye zorlamadım. Böyle düşündüğünü biliyorum. Sana söylemeliydim.

Kandy ile aramızdaki ilişkinin bulanıklaştığını fark ettim. Arkadaşlığımızı mahvetmek ya da onu veya aileni incitmek istediğimi düşünmeni istemedim."

Burun delikleri alevlendi.

"Ona zarar vermedim. Kendimi ona zorlamadım. Benden yapmamı *istediği* şeyi yaptım, D. Her şeyi berbat ettim, evet. Biliyorum. Geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. Durmasını ve sonuçlarımızı *düşünmesini sağladım*. Gerçekten çok üzgünüm dostum."

Öne doğru bir adım atarken çenesi titriyordu. Omzumun üzerinden beni bekleyen siyah arabaya bakmadan önce bana iki kez baktı. "Neden suçlamaları düşürdün?"

"Çünkü bu bir hataydı. En başta hiç hazırlanmamalıydılar. "

"Gerçekten mi?" diye alay etti. "Hata mı? Seni dövmem ve *kızımı becerdiğin* için sana hak ettiğini vermem bir hata mıydı sence?" diye dişlerinin arasından hırladı.

Kaşlarını çatıldı. "Bunu hak ettim, bu yüzden suç duyurusunda bulunmamı hak etmedin. Suçlamaları sana ben yöneltmedim. Polise bunu düşüneneğimi söyleyen Kelly'ydi. Bunu öğrenmenin sebebi bile Kelly."

Kollarını indirdi ve başını salladı, hızla eve girip koridordaki masadan bir şey almak için döndü. Elinde beyaz bir flash bellekle geri döndü ve belleği yüzüme doğru tuttu: "Yani bana Kelly'nin üzerinde şirketinin adı yazan bir flash belleği kullanarak *seni* kızım ile *iş üstüneyken* kaydettiğini mi söylüyorsun? Neden böyle bir şey yapsın ki, Cane?"

"Çünkü o psikopat bir sürtük ve çok şey biliyor. Kafamın üstünde bir şeyler sallıyor. Öğrendi, uzak durmamı söyledi... ama dinlemedim. Beni Kandy'den uzak tutmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyor. Arkadaşlığımızı yok ederek. Eğer Derek yoksa, Jennings de yoktur. "

Boğazında derin bir hırıltı oluştu. "Bu konuda çok haklı." Göğsüme bir yumruk indirdi, bu da beni geriye doğru iki hafif tökezlemeye zorladı. "Bu boku yakacağım, sonra da karımdaki kopyasını yakacağım. Sana gelince, özrün umurumda bile değil. Bana yardım etmek ya da bu dostluğu kurtarmak için duyduğun *acıma duygusuyla* suçlamaları düşürmen de umurumda değil. Artık dostluk falan yok. O öldü. Ve eğer bir daha ailemin ya da benim yanıma gelersen, başına gelecek şey beyin sarsıntısından çok daha kötü olacak."

Bununla birlikte, verandadan inmekten başka seçeneğim kalmayana kadar göğsümü bir kez daha itti, sonra arkasını döndü ve kapıyı suratıma çarptı.

Bir an orada durup kapıya baktım ve muhtemelen onu bir daha göremeyeceğimi fark ettim. Yalan söyleyip bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemezdim. Derek'i tanıyordum. Bunun için beni asla affetmezdi ama en azından denedim.

İşte buydu.

Bundan geri dönüş yoktu. Gerçeği inkar etmek yoktu.

Artık en iyi arkadaşım yoktu ve arabaya doğru utanç yürüyüşüm sırasında yüzleştığım gerçek buydu.

Eve geldim, sıcak bir duş aldım ve çalışmaya çalıştım ama konsantre olmak imkansızdı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde dizüstü bilgisayarımı kapattım ve aşağıya, mutfığa indim. Kendime biraz viski koydum ve ilk yudumdan sonra eşofmanımın cebindeki telefonum çaldı.

Çıkarıp ekranı kontrol ettim. Tanımadığım bir numaradan geliyordu.

Kaşlarımı çatarak aramayı görmezden geldim. Birkaç saniye ve bir yudum viski sonra, tekrar çaldı. Görmezden geldim.

Bir kez daha çaldı ve ekrana kaşlarımı çatarak içimden küfrettim. Numaramı bulan rastgele orospu çocuklarından bir sürü çılgın çağrı alıyordum. Normalde onları görmezden gelirdim ama o gece sinirli ve saldırgandım ve *birine* -herkese- bağırarak istiyordum. Belki de Kelly'yi davet etmeliydim. Ona küfretmek beni rahatlatabilirdi.

Numara ekranda beşinci kez belirlediğinde cevap verdim. "Bu da kim ve neden beni arayıp duruyorsun?" diye sordum.

"Kahretsin kardeşim, *CEO'nun* telefona cevap verme şekli bu mu?"

Sırtım dikleşti, kaşlarım hızla çatıldı. Duyduğum sese inanamıyordum. Bu gerçek olamazdı. Bu bir şaka olmalıydı. "Lora?" Nefes aldım, telefonu sanki elimden kapılacakmış gibi kavradım.

kafama silah dayamış bir suçlu tarafından. "Hey, ağabey. Beni özledin mi?"

"Ne oluyor be? Neredesin sen? Neden aradın?"

"Yavaş ol Q! Bak, sorularına cevap vermeden önce nerede yaşadığını bilmem gerekiyor. Atlanta havaalanındayım ve ciddi konulara geçmeden önce büyük kardeşime sarılmak istiyorum."

"Kahretsin, havaalanında mısın? Uh-okay. Orada kal. Sana hemen bir araba göndereceğim."

"Aman Tanrım, şu haline bak! Her zaman büyük paralarını ve büyük hareketlerini bir açıklama yapmak için kullanmak zorundasın, değil mi?" Güldü, ruhumu ısıtan ve beni evimde hissettiren o bulaşıcı kahkahası. "Bir yabancının telefonunu kullanıyorum, ama bana adresini hemen mesaj at, ben de bir *Uber* çağırayım. Önemli bir şey değil. Hoşça kal ezik."

Ben tekrar konuşmadan telefonu kapattı. Adresimi göndermeden önce bir anlığına telefona baktım. Uzun süre tereddüt edemezdim. Burada olmak konusunda tereddüt etmesine ihtiyacım yoktu.

O neden buradaydı ki? Aramızda tanıdık bir bağ ve ilişki olduğunu biliyordum... ama gerçekten bu *kadar* derin miydi?

Ona en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıktı. Umut ettim. Dua ettim.

Yalvardım.

İşe yaradığına inanamadım.

CHAPTERTWELVE

KANDY

"Yeni atıcı *o mu*?" Kendi takım arkadaşımından gelen tiksinti tonu suratıma inen bir tokat gibiydi.

Lokantaya girer girmez, Morgan ve bir başka sevimli takım arkadaşım Gina aynı anda inlediler ve gözlerinin odaklandığı yere baktığımda, ikisi de basketbol şortu ve Notre Dame tişörtü giymiş iki kız bize doğru geliyordu.

Bana kaba bir ses tonuyla konuşan kız Jay'di ve birinci sınıf atıcının büyük bir hayranı olmadığı açıktı.

"Biraz klas ol, Jay, cidden." Gina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tatlı bir kızdı; çilek sarısı saçları, çilleri, yeşil gözleri, gerçekten sıkı bacakları ve kolları, tatlı bir güneyle aksanı vardı.

"Henüz ana atıcı olup olmadığımı bilmiyorum," diye cevap verdim hafifçe kaşlarımı çatarak.

"Tabii ki öyle. Kıdemli atıcı sakatlandı ve sezon başladığında hala sakat olacak. Elimizdeki tek atıcı sensin... en azından *şimdilik*." Sırıttı ve fincanının pipetinden bir yudum aldı. Yanındaki kız bu iğneleyici söz karşısında kıkırdadı.

Kim olduğunu bilmiyordum ama teni pürüzsüz bir samur, gözleri zengin bir koyu kahverengi ve saçları o kadar sıkı ki taramanın bir sürtük olduğundan emindim. İnanın bana, kıvrıcık saçlar hakkında her şeyi bilirim. Benim saçlarım da

Duştan sonra taramazsam kuruduğunda pişman olacağım kadar çok.

"Sanırım sen de onlardan birisin, ha?" Morgan Jay'e sordu.

Jay ona kaşlarını çattı. "Neyin bir başkası?"

"Sophie'nin yalakalarından biri. Ne var biliyor musun? Sorun değil, anlıyorum. Yani hepimiz Kandy ya da Sophie kadar yetenekli olamayız ve *eminim* senin yerini kolayca bir ömezin alabileceğini bilmek çok korkutucudur. Bekle, sen de dış saha oyuncusu değil misin?" Morgan gerçekten meraklı görünüyordu ama amacının Jay'in sinirini bozmak olduğunu biliyordum. Jay sinirli bir şekilde lokantada etrafına bakındı, aramıza bakmadan önce sarmal saçlı kıza odaklandı.

"Evet, ne olmuş yani?" Jay yüzünü buruşturdu.

"Sadece merak ettim." Morgan bir adım öne çıktı. "ünkü senin için geliyorum. Dikkatli olmak isteyebilirsin." Göz kırptı ve Jay'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hadi hanımlar. Yiyecek bir şeyler alalım. Açlıktan ölüyorum."

Birbirlerine bakıp alay ederek uzaklaşmamızı izleyen kızların yanından geçerken gülümsemeye karşı koydum.

"Sen tam bir baş belasısın," diye güldüm.

"Sana söyledim, bu sürtüklere ayıracak vaktim yok. Lisede züppe saçmalıklarıyla uğraştım ama üniversitede uğraşmayacağım. Eğer şimdi ayaklarımızı yere basmazsak, bize asla saygı duymayacaklar."

"Bu doğru," diye kabul etti Gina. "Takımdaki bazı kızlar gerçekten züppe olabiliyor."

"Bilirsin, bir takım olduğumuz için hepimizin iyi anlaşacağını düşünürsün. Günün sonunda birbirimizi sürekli göreceğiz," diye devam etti Morgan kabinlerden birine geçerken. "Hepimiz kıımızı yırtarak ve kendimizi işimize adayarak buralara geldik. Onlar gibi kızları ya da o ukala, kibirli kişilikleriyle softball takımına nasıl girdiklerini hiç anlamıyorum."

"Eh, şey, daha az umursayamazdım. Züppe sürtükleri görmezden gelme konusunda iyiyimdir." Masadaki adır menülerinden birini elime alırken omuz silktim. "Lisedeyken tek bir gerçek arkadaşım vardı ve ihtiyacım olan tek şey oydu. İimize kapanıktık ve gayet iyi idare ediyorduk. Çok havalı takım arkadaşlarım vardı ama çoğu Jay gibiydi. Sadece yüzüme gülüp arkamdan konuşuyorlardı. Hiç hoş değildi, bu yüzden onlarla pek takılmazdım. Sanırım çoğu beni küçümsüyordu çünkü en iyi arkadaşım onlardan önce onların erkek arkadaşlarının çoğuyla çıkmıştı."

"Dostum, en iyi arkadaşın eğlenmeyi seviyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Morgan ve Gina da onunla birlikte güldü, sanki hiçbir şey söylemeye hakkı yokmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Eski takım arkadaşların istedikleri kadar saçmalayabilirler, ama bahse girerim hiçbiri şu anda senin olduğun yerde değil, ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde, en iyi softball üniversite takımlarından birinde oynuyor. Siktir et o sürtükleri."

Gina o sevimli güneyli aksanıyla "Amin" derken ben kıkırdadım.

Ben bahçe salatası ve meyve kasesi sipariş ettim. Morgan çizburger ve milkshake, Gina ise tavuklu sandviç ve bir dilim elmalı tarta yedi. Salatam bir gün önce yediğim pizza kadar iyi değildi. Bu kadar çok öğrencinin çizburger ve pizzaya yönelmesine şaşmamalı. Salata tam anlamıyla bir araya getirilmişti ve sanki günlerdir dışarıda duruyormuş gibi görünüyordu. Onun yerine meyve tabağımı yedim.

Morgan ve Gina'nın etrafında olmak bana yeni bir soluk getirdi, bu kesin. Anlayışlı ve iyi dinleyicilerdi, bunu sevdim. Yanımda samimi insanların olması çok güzeldi. Sinirlerimin bir kısmını aldı, ayrıca Gina nereye gideceğim ve kampüste nasıl dolaşacağım konusunda çok yardımcı oldu. Sorularımızı yanıtlamayı çok severdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalmak zor oldu. Bir önceki gece kolaydı çünkü uzun bir yolculuk yapmıştım ve uyuyakalmıştım. Ama bu gece imkansız gibi geldi.

Morgan kaya gibiydi, öğrendim. Rahatlaması ve derin bir horlamaya dalması hiç zaman almadı. Şanslıydı ki babam çok horlardı ve horlamasını üç kapı aşağıdaki odamdan duyabiliyordum, bu yüzden gürültüye alışmıştım.

Savruldum ve döndüm. Homurdandım ve inledim. Sonunda pes ettim ve sırtüstü uzanıp pencereden dışarı, süt gibi aya baktım. Ona bakarken gözlerim sıkılaştı ve ıslandı, boğazım duygularla doldu. Telefonumu elime aldım ve iç çektim.

Cane sadece bir telefon uzağımdaydı. Onu her gördüğümde bana bunu hatırlatırdı. Ama artık öyle değildi. Her şeyi riske atmadan onu arayamazdım. Kelly'nin etrafta olma ihtimali vardı ve onu bu kadar temkinli davranmaya iten şeyin ne olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istesem de, güvende olmasını daha çok istiyordum.

Çaresiz, sessizce ağladım, yüzümün yarısı ev gibi kokan yastıklara gömüldü, sonunda uykuya dalana kadar.

CHAPTER THIRTEEN

CANE

İçinde bulunduğum durumla ilgili en zor şey Kandy'yi arayıp aramamaktı. İlk iki gününün nasıl geçtiğini bilmek, bana her şeyi anlatırken sesindeki sinir ve heyecanı duymak istiyordum.

Üniversitedeki ilk günümü ve yeni bir hayata, yeni bir maceraya başladığım için ne kadar gergin ama bir o kadar da heyecanlı olduğumu hatırladım. Onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

Yol boyunca elini tutmak, ona endişelenecek bir şey olmadığını ve önümüzdeki dört yılı gayet iyi atlatacağını söylemek istedim - tüm bunlar ne kadar berbat olursa olsun her zaman onun için burada olacağımı. Onun tatlı, boğucu sesini duymak, beni hala istediğini söylemesini duymak istedim. Köşeye sıkışmış olmama rağmen beni hâlâ önemsediyini.

Yine de işe yaramazdı.

Tezgâhımın üzerindeki telefona baktım, avuçlarımı telefonun kenarına bastırarak ekrandaki numarasına baktım. Onu aramam, ilk birkaç gününü mahvetmem bencillik olur muydu? Beni düşünüyor muydu, yoksa bunu geride bırakıp daha iyi bir hayat yaşamaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, ben kim oluyordum da ona engel oluyordum?

Zamanım vardı ve ben onu mahvetmişim. Ona onu mahvedeceğimi söyledim ama sonunda ezilen ben oldum.

Farlar koridordaki duvarda yuvarlanıyordu. Burada biri vardı. Telefonumu aldım ve hızla kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve garaj yolunda park etmiş beyaz bir Impala gördüm.

"Teşekkürler, dostum!" Tanıdık bir sesin bağırdığını duydum ve sonra bana doğru geliyordu.

Kız, kız kardeşim gibi. Küçük kız kardeşim.

Farklı görünüyordu. Çok farklı. Onu son gördüğümde kahverengi ve düz olan saçları şimdi dalgalı ve pastel maviye boyalıydı. Kollarındaki dövmeleeri kalabalıkta seçebiliyordum ama dudak piercingini hatırlayamıyordum.

Komikti. Bizi tanımayan insanlar bizi dövmelelerimizle birlikte gördüklerinde otomatik olarak akraba olduğumuzu anlıyor ya da yüzümüze yeterince uzun süre bakmazlarsa çift olduğumuzu varsayıyorlardı.

Lora ve ben birbirimize çok benziyorduk. Annemizden aldığımız aynı gri-yeşil gözlere sahiptik, ancak onunki yeşilden çok griydi ve benzer dudak yapısına sahiptik. Tek farkımız burunlarımızdı. Lora'nınki anneminki gibi daha yuvarlak ve küçükken, benimki babamınki gibi daha dar ve genişti.

"Oh. Aman. Lanet olsun. Tanrım!" diye bağırarak etrafına bakındı. "Şu eve bakın! Bir süre önce bana gönderdiğin resimlerin hakkını verememişsin!"

Gülümseyerek telefonumu arka cebime attım. "Sana defalarca gelip kendin görmeni söyledim. Defalarca, göt kafa."

Şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. "Oh, kes şunu maymun surat! Ben ciddiym, bu gerçekten çok güzel!" Cesur bir sırıtışla önüme geçti. "İyi iş çıkardın kardeşim, tüm bunları benim yardımım olmadan aldın." Bavulunu yere bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden kollarını bana doladı. Ben de kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım.

"Bir daha asla benimle konuşmadan bu kadar uzun süre durma," diye mırıldandı omzumun üzerinden.

Geri çektim ve işte o zaman gözleri daha da büyüdü. "Aman Tanrım, gözüne ne oldu böyle?"

"Bir kaza, önemli değil. Lora, seni sürekli aradım, mesaj attım ve e-posta gönderdim, ama o bok kafalı o kadar kıcımda ki muhtemelen numaramı engellemiştir. Sana o kadar çok ulaşmaya çalışmışken nasıl olur da bana o kadar uzun süre gitmememi söylersin?"

Tısladı ve yüzünü buruşturdu, sanki aramızdaki anlaşmazlığı yeni hatırlıyormuş gibiydi. "Numaranı değıştirmedüğün için memnun ol. Oh, ve o bok kafalı hakkında... evet, artık birlikte değiliz."

Bu kaşlarımın birbirine çarpmasına neden oldu. Beni iterek geçti ve ben de içeri götürmek için bavulunu aldım. Onu yere koyup kapıyı kapattığımda

Kapıyı açtım, peşinden gittim.

"Ne demek artık birlikte değilsiniz? Yani, inan bana, çok rahatladım ama ne oldu?"

Etrafına baktı, sanki gerçekten hayret içindeydi, sanki sorumu duymamıştı bile.

"Lora," diye seslendim.

"Ne var, Cane? Önemli bir şey değil, cidden. Sadece olması gerektiği gibi yürümüyordu."

"Büyütülecek bir şey değil mi?" Buzdolabını açıp bir kutu Mountain Dew çıkarırken birkaç adım öne çıktım.

Kutuyu görünce hemen susmak zorunda kaldım. Kandy sodaları getirip buraya bırakmıştı.

"Ne? Bunu mu istiyordun? Bu sonuncusuydu," dedi Lora, gözleri kocaman açılmış bir halde. "Hayır. Sende kalsın. Sorun değil."

Sırtımı dikleştirdim ve yüzümü fırçalamaya çalıştım.

Kandy'nin anıları, ama sodadan ilk yudumunu aldığı anda bana her zaman verdiği gülümseme, ilk yudumun her zaman en iyisi olduğunu iddia etmesi, kafamda bir film gibi oynadı.

Yine de kendimi bundan kurtardım, onun yerine konserveyi açıp hızlıca birkaç yudum alan Lora'ya odaklandım. "Siz ikiniz evlenmek üzereydiniz, değil mi?" Sesimin seviyesini koruyarak sordum.

"Evet, düğün artık iptal oldu. Herif yakalandı ve kokain bulundurmaktan tutuklandı. Tam bir salak. Arabayı aramışlar, kaputun altında kokain bulmuşlar." İçini çekti, her ne kadar meydan okumaya devam etmeye çalışsa da gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum, kalbi kırılmış gibiydi. Gözlerimin içine bakarak, "Ciddi bir hapis yatıyor, Cane," dedi. "Bana suçunu kabul ederse en fazla on beş-on altı yıldan bahsettiklerini söyledi." "Kahretsin." Tezgâhın etrafında yürüdüm, sırtımı kenara dayadım.

ve karşımdaki duvara odaklanıyorum. "Bu yüzden mi buradasın? Daha kısa bir ceza alması için bir avukat göndermemi mi istiyorsun?"

"Ne?" diye tükürdü, gözlerini bana dikerek. "Hayır! Ne oluyor lan? Seni arayıp bunu sorabilecekken neden buraya kadar geleyim, seni geri zekâlı!"

"Sadece soruyorum, Lora!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu kadar üzülmene gerek yok. Baktan şeyler olur ve ben yardım etmek için buradayım... her zaman Aaron için olmasa da."

Gazozunu arkasındaki tezgâhın üzerine koydu, sonra benim yaptığım gibi belini kenara yasladı. "Gönderip göndermemen önemli değil, onun şansı yok. Aaron çok fazla h a t a yaptı. Paslandı. Ne zaman

bıraktı, daha da kötüleşti, Cane. Ona yol gösterecek ya da bir şeyin aptalca olup olmadığını söyleyecek kimse yoktu. Bu yüzden çok kızgındı. Ne yapacağını bilmiyordu ve senden yardım isteyemeyecek kadar gururluydu. Senden bir iyilik istediği zamanı hatırlıyor musun? Onu geri çevirmiştin."

"Çünkü mecburdum, Lora. Başka seçeneğim yoktu. Aaron'un şirketimin bir çalışanı olması beni ne kadar kötü gösterirdi biliyor musun? Kötü bir geçmişi vardı. Birçok kez tutuklanmıştı ve geçmiş kontrolleri çok ağırdı. Aaron'ın en yüksek maaşlı pozisyonlarımızdan birini almaya çalıştığından bahsetmiyorum bile. Onu alamazdım. Bu beni batırırdı ve Tempt'i kurmak için onun kötü şöhreti yüzünden kaybetmek istemeyecek kadar çok çalıştım."

Gözlerini devirdi ama cevap vermedi çünkü haklı olduğumu biliyordu. Aaron zekiydi ama sadece sokak zekisiydi. Hiç görgüsü yoktu ama yetiştirilme tarzından dolayı onu suçlayamazdım. Ailesi söz konusu olduğunda benimkine benzer bir geçmişi vardı, sadece babası fiziksel olarak kötü davranmıyordu. Sadece zihinsel olarak.

Büyük bir sorumluluk olurdu ve bu nedenle çalışan olmasına izin vermeyi reddettim. Eğer ihtiyacım olursa Lora ve benim için şoförlük yapabileceğini söyledim ama o bana siktir olup gitmemi söyledi. Bu iki yıl önceydi ve Lora o zamandan beri bana kızgındı. Bunun sadece ona değil, kendisine de yardımcı olacağını söyledi. İşte o zaman ona ultimatom verdim: eğer onu terk ederse, ona iyi para veren harika bir iş verecektim, ama Lora çok fazla özgür bir ruha sahipti. Çalışmak istemiyordu. Tek istediği heyecan peşinde koşmak, alışveriş yapmak ve uyumaktı. Basitçe söylemek gerekirse, yirmi sekiz yaşında tembel bir kızdı.

Nişanlısını *gerçek bir iş için işe almadığım için benimle konuşmayı kesti*. Aramayı kesti ve aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermeyi reddetti - bensiz kendi başlarının çaresine bakabileceklerini söyledi. Sonunda, o kadar kötüleşti ki, oraya uçtum, sadece yüzüme karşı, ölmediğim sürece ya da Aaron'a Tempt ile gerçek bir iş vermediğim sürece benimle bir daha asla konuşmak istemediğini söyledi. Binada falan. İkisi de olmadı tabii ki.

Kafamı kaldırdığımda Lora'nın gözleri bileğimdeki plastik bileziğe odaklanmıştı. "Neden hastane bandı takıyorsun? Bir sorun mu var?" Gözleri artık ciddiydi ve sanki bir hastalık belirtisi arıyormuş gibi yüzüme ve her tarafıma baktı.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çabuk olun! Ne oldu? Hasta mısınız? AIDS mi? O aptal Juni gibi herkesle yatan bir sürü rastgele orospuyla yattın-"

"Hayır. Hayır." Başımı salladım. "Bu... uzun bir hikâye."

"Şey-" ellerini havaya kaldırdı, "-z a m a n d a n başka bir şeyim yok kardeşim. Sana ne oldu böyle? Buldozer çarpmış gibi görünüyorsun."

Gruba ters ters bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden bu saçmalığı daha önce kesmemiştim? Ne kadar kötü olduğumun hatırlatılmasını istediğim için miydi?

işleri berbat mı etti?

Onunla göz göze geldim. "Arkadaşım Derek'i hatırlıyor musun?" "Evet, D? Anneme yardım eden polis?"

"Evet, o." "Ne olmuş ona?"

"O... benim hakkımda bir şey öğrendi ve bundan hoşlanmadı. Bana o kadar sert yumruk attı ki yere düştüm ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim."

"Ne? Şu anda ciddi misin?" diye nefes nefese kaldı. "Bu yüzden mi gözün morarmış?"

Başımı salladım, sonra omuz silktim.

"Ona bunu yaptıracak ne yapmış olabilirsin ki? Çok iyi birine benziyordu ve seninle çok ilgilendi!"

Ona söyleyip söylememeyi düşündüm ama sonra Kelly'yi ve onun gelip her şeyi masaya dökeceğinden ve beni aptal durumuna düşüreceğinden nasıl emin olduğumu düşündüm. "Onun kızıyla yattım."

Kaşlarını öyle sert çattı ki kaşları birbirine dikildi. "Ne yaptın?"

Başka bir yere baktım, onun dışında her yere. "Q-" diye nefes nefese kaldı. "Kızı kaç yaşında?"

"Eylül'de on dokuz yaşına giriyor."

"*On sekiz yaşında bir kızla mı yattın?* Aman Tanrım, sikini pantolonunun içinde tutamıyorsun, değil mi?"

"Düşündüğün gibi değil, tamam mı? O kızı önemsedim. Onun üzerine gitmedim ve onu hiçbir şeye zorlamadım. Bir anda oldu ve bana nasıl olduğunu sorma. Her şeyi açıklamak zor. Bazen düşündüğümde hala aklımı başımdan alıyor ama oldu işte. İnkâr edemem."

Lora bana iki kez baktı, başı hafifçe eğildi. Dudaklarını bastırdı ve eskiden beni en çok sinirlendiren şeyi yaptı. Sanki beni bir kitap gibi okuyabiliyormuş ve en derin, en karanlık sırlarımı biliyormuş gibi baktı. Doğrusu, benim hakkımda en çok şey bilen birkaç kişiden biriydi.

"Onu *seviyorsun*." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Bunun bir ipucu olacağını bildiğim için gözlerimi kaçırdım.

"Vay canına, Q. Yani... *vay canına*."

"Ne?" Mırıldandım, sonunda onun bakışlarıyla buluştum.

"Yok bir şey... Sadece... Sende hiç böyle bir sevgi görmemiştim. Bu... *garip*." Görüş alanını daraltarak tekrar bileziğe odaklandı. "Babası nasıl öğrendi?"

"Hâlâ resmin içinde olan işbirlikçi bir kaltak tarafından."

"Ne?" diye alay etti. "Neden onu hala resimde tutuyorsun?"

"Benim hakkımda çok şey biliyor, bizim hakkımızda, Lora. Şirketimi tehdit ediyor ama ben bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

"Lanet olsun Q. İki yıldır konuşmuyoruz ve hayatın boka sarıyor. Sanırım bensiz yaşayamıyorsun, ha?" Alay ediyordu ama gülümsemesi gözlerine değmiyordu. Gözlerinde kıvılcım yoktu, mizah yoktu. Donuktular ve o bulutlu irislerin derinliklerinde yardım için ağladığını söyleyebilirdim. Buraya sadece Aaron'a ne olduğunu anlatmak için gelmemiştir. Söylediğı gibi, bunun için arayabilirdi.

Lora kolunu ovuşturarak tekrar yere baktı.

"Aaron için burada değilsen, senin neyin var? Aynı saatlerde beni aradığına ve evime geldiğine göre ciddi bir şey olmalı."

Gözleri benimkilere kaydı ve yüzünün solduğuna yemin edebilirim. Bir elini kolunun arkasında, sigara yanığının neden olduğu en kötü yara izlerinden birini kapatmak için yaptırdığı dövmenin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

Gözlerimi kaçırarak, "Geçen gün annemle konuştum," dedi. "Sesi çok daha iyi geliyordu." Uzun bir süre durakladı. "Postadan bir mektup aldığından da bahsetti."

"Kimden?"

Lora'nın gözleri benimkilere kaydı ve gözlerinde daha önce hiç olmadığı kadar panik ve endişe gördüm. "Buck'tan," diye cevap verdi ve yumruklarım hemen sıkıldı. "Annem ona yazıyor, Q. Bunu o başlattı. Onun yalanlarına inanacak ve iyileştiğini düşünecek kadar aptaldı, bu yüzden 'beni kontrol etmek' istediğı için ona adresimi gönderdi ve sonra bunu aldım." Kot ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı.

Hızla açtım ve her kelimesini okurken öfke parmak uçlarımı yaktı.

Hey, kaltak. Sana söyleyecek pek bir şeyim yok. Annen bana hala nasıl berbat bir uyuşturucu satıcısıyla birlikte olduğunu anlattı ve değersiz kardeşinin beni ciddiye almasını ya da mektuplarıma cevap vermesini sağlayamadığım için, benim için ona küçük bir mesaj iletebileceğini düşündüm.

Bana bir iyilik yap ve boktan kardeşine onun ve milyon dolarlık şirketim için geldiğimi söyle. Ona hazır olmasını söyle, çünkü savaşmadan geri çekilmeyeceğim.

En sevdiğin adam, Buck

Başımı kaldırdım, dudaklarımı aralayarak ona baktım. "Bu gerçek mi?" Tiz bir sesle söyledim. Başını salladı. Yapabildiği tek şey buydu.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Tek mesele bu değil," diye mırıldandı, elimde tuttuğum kâğıda odaklanarak. "Annem bana, kaldığı hapisane aşırı kalabalık olduğu ve orada beladan uzak durduğu için dört-beş ay içinde serbest bırakılacağını söyledi."

"Ne?" Havladım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben de onunla aynı durumdayım ve o bana bu boku söyleyemiyor mu?"

"Sana neden söylemediğini biliyorsun, Cane. Senin nasıl tepki vereceğini biliyordu, özellikle de ona yazarken!"

"Bu saçmalık! Bize yaptıklarından sonra ömür boyu içeride kalmalı! *Ona yaptıklarından sonra!* Nasıl olur da bu boka kanar?"

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ve gerçekten geldim çünkü Aaron ortalıkta yok, bu da onun adamlarının bana göz kulak olamayacağı anlamına geliyor. Orada arkamı kollayacak kimsem yok. Uyuyamadım bile. Buck önce beni aramaya gelir diye çok endişelendim ya da ne bileyim. Çok korkuyorum Q ve şu anda sahip olduğum tek şey sensin."

Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. "Lanet olsun. Biliyorum, biliyorum. Buraya gelerek doğru şeyi yaptın."

Omuzları gevşedi ve elimi omzuna koymak için tezgâhı ittim. "Eşyalarını üst kattaki misafir odalarından birine götür. Yarın annemi ziyarete gideceğiz. Yapması gereken bazı ciddi açıklamalar var."

"Peki ya Tempt? Mektubu okudun değil mi? Peşinden geliyor. Üzerinde çok çalıştın Cane, ama Buck ortaya çıkar ve insanlara mektubun ona ait olduğunu söylerse-"

"Ne isterse söyleyebilir, Lora. Avukatlarım var. Hem de ağır toplar. Bize yaklaşılamayacak."

Sanki çok şüpheliymiş gibi dudaklarını bastırdı. İşte Lora'nın olayı buydu. Ben kendimi kanıtlayana kadar benden hep şüphe ederdi. Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Eski nişanlısına şirketimde iş vermek dışında istediği her şeyi yaptım.

Bir arabaya ihtiyacı olduğunda, onu ben aldım. Annemi kendi kusmuğunun içinde yüzüstü yatarken görmekten bıktığında, annemi rehabilitasyona götüren ve kalmayı kabul etmesini sağlarken iki kez ödeme yapan bendim.

Sanırım şüphe onu ayakta tutan şeydi. Lora'yı *Lora* yapan şey şüpheydi. Tıpkı mucizeler gibi, kendi gözleriyle görmediği sürece mucizelere inanmazdı ve ne yazık ki küçük kız kardeşim için hiçbir zaman bir mucize gerçekleşmemişti.

CHAPTERFOURTEEN

KANDY

Pes etmiştim. Yani, gerçekten, dürüstçe pes etmiştim.

Teslim olmadan  gün bile geiremedim.

Beni yanlış anlamayın, harika bir nc gün geçirdim. Yeni arkadaşlarım bana kampüste bir tur attırdı ve smoothie içmek için onlarla alışveriş merkezine gelmeme izin verdi. Morgan ve Gina büyük kalpleri olan harika kızlardı ve bunu sevdim... ama hala bir şeyler eksikti.

Morgan ve Gina smoothie koşumuzdan sonra tekrar sahaya çıkmaya karar verdiler. Bu yönden asilerdi. Bana sahaların hâlâ bakımında olduğunu ve sahaya çıkmamaları gerektiğini söylemişlerdi ama tabii ki umurlarında değildi. Onları yakalanmamaları konusunda uyarmıştım, özellikle de hemen ispiyonlayacak olan züppe takım arkadaşları tarafından.

Koç Carmen ya da Koç Tally'yi henüz görmemiştim ama ofisleri kampüsün diğer ucundaydı ve toplantılar gelecek haftaya kadar başlamayacaktı. Tek bildiğim, muhtemelen henüz burada bile olmadıklarıydı. Eğer burada olsalardı, en azından bizi karşılamaya geleceklerinden emindim.

Yatağımın üstüne oturdum ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp kapağını kaldırdım ve arama motoruna girdim. Kendime yapmayacağıma söz verdiğim bir şey olan Tempt'i arattım ve Cane ile iri yapılı Asyalı bir adamın samimi fotoğraflarının yer aldığı birkaç makale ıktı. Kırmızı ve sarı renklerin tümü makalelerin önemli olduğunu açıkça belirtiyor ve uyarılar veriyordu. İlkinе tıkladım:

Tempts'in sahibi Quinton Cane, Tokyo'lu büyük yatırımcı Mao Zheng ile büyük bir anlaşma yaptı.

Makale, Cane'in partisinin nasıl bir felakete yol açtığını bildirmeye devam etti. İsmi vermek istemeyen birkaç konuk, Cane'nin evine öfkeli bir adamın geldiğini ve Cane'yi tehdit edip saldırdığını bildirmiş ve Zheng'e gece hakkında ne hissettiği sorulduğunda, medyaya partide Cane'ye saldıran adam gibi acımasız insanlarla uğraşan bir adama asla yatırım yapmayacağını söylemiştir. Haberde ayrıca Cane'yi tehdit eden adamın silah taşıdığı ve hatta silahı Cane'ye doğrulttuğu ve birbirlerini *tanıyor gibi* göründükleri de belirtildi.

Bekle... *bir silah mı?* Okuduklarıma inanamıyordum. Annem silahla ilgili bir şey söylememişti. Silahlı adam babamdı ama... Cane'e bunu neden yapsın ki? Bir silah *getirip* ona da mı doğrulttu? O gece onu gerçekten öldürecek miydi? Babam ne halt düşünüyordu?

İlk içgüdüm babamı arayıp onu patlatmaktı. Durum ne kadar kötü olursa olsun, bu kadar umursamaz olduğu için ona kelimenin tam anlamıyla bağırmak. Olayı uygunsuz bir şekilde ele almış ve Cane'in işini tehlikeye atmıştı. Bu nedenle, muhtemelen pek çok kişi Zheng gibi hissediyor ve sözleşmelerden vazgeçmeyi düşünüyordu. Cane'in şirketini gerçekten tehlikeye atmıştı ve tüm bunlar korkunç öfkesi yüzünden olmuştu.

Yine de kendimi buna karşı uyardım ve cep telefonumu alarak yataktan kalktım. Babamı arayıp o gece neler olduğunu ve neler konuşulduğunu sormak istiyordum. Evet, babamın Cane'e saldırdığını biliyordum ama işin içine bir *silahın* karıştığını bilmiyordum. Annemin bu ayrıntıyı bana bir nedenle anlatmadığına inanmak için nedenlerim vardı.

Cane'in beni aramamasına şaşmamalı. Muhtemelen skandalla ve şirketini alevlerden kurtarmakla o kadar meşguldü ki zahmet etmedi.

Bu düşünceden nefret ettim ve onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden kendimi bir sonraki adım için zihinsel olarak hazırlamadan arama kaydına gittim, adını buldum ve onu aradım.

CHAPTER FIFTEEN

KANDY

İlk zil sesinden sonra telefonu kapatmamak için kendimi zor tuttum.

Yaşadıklarından sonra ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Öz babanız yattığınız bir adamı silahla tehdit ettiğinde ne söylersiniz? O korkunç anı devreye girmeden bunu görmezden gelmesine ve sizi kabullenmesine nasıl yardımcı olursunuz?

Telefon birkaç kez çaldı ve sesli mesajını aldığım da içimi bir yenilgi kapladı. Sinyal sesinden önce kapattım, dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. Tabii ki cevap vermeyecekti. Muhtemelen dizlerine kadar iş pisliğine batmış, kendini bir çukurdan çıkarmaya çalışıyordu.

Tüm bunların olmasının sebebi bendim. Ellerimi kendime saklamış olsaydım, şimdi iyi olacaktı. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, kutusuna geri koydum ve odanın anahtarını alıp koridorda yürümeden önce kilitledim.

Temiz havaya ihtiyacım vardı ve hava da güzeldi, bu yüzden kampüsten çok uzak olmayan bir patikaya girdim. Patikada, yeşil ve sarı yapraklar yere saçılmıştı. Ağaçlar yosunlarla kaplıydı ve yeşil sarmaşıklarla sarmalanmıştı. Burası Georgia'dan çok farklıydı. Burada her şey taze ve gerçektir. Telefonumu elime almış, yürüyüş sırasında geri araması için dua ediyordum.

Yolun üzerindeki bir banka ulaştığımda telefonum titredi ve sanki beni şok etmiş gibi sıçradım. Ekranı kontrol ettim ve kalbim hemen şunu söyledi

onun adını gördüğümde yarışıyordum.

Birdenbire cevap vermemin aptallık olacağını düşündüm. Neden kendimi bu duruma sokayım ki? Hiçbir yere varmayacakken neden uğraşayım ki? On saatten fazla uzaktaydı - kilometrelerce uzakta ve bizi tekrar bir araya getirecek hiçbir şey yoktu. Elbette bundan bir şey çıkmayacaktı.

Kafamda gidip gelen konulara rağmen telefonu kaldırdım ve cevap verdim. Sesini duyunca dizlerimin büküleceğinden endişe ederek banka oturdum. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, kalbim boğazıma fırlıyordu.

"Alo?" Ben cevap verdim.

Bir iç çekiş. "Kandy." Nefes verdi ve kilometrelerce öteden bile içindeki rahatlamayı hissedebiliyordum. "Nasılsın?"

Yere baktım. "İyi, sanırım. Ya sen?"

"Daha iyi olabilirdi."

Biraz gülümsedim. Belirsizdi ama nereden geldiğini anlayabiliyordum.

"Taşınma nasıldı? Üniversite hayatı şu ana kadar iyi gidiyor mu?"

"Şimdiden iki arkadaş edindim, yani sanırım öyle. Softbol takımındalar. Pek çok konuda aynı fikirdeyiz. Bir tanesi oda arkadaşım."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet, oldukça iyi bir insan."

Bir an sessiz kaldık ve ben dizlerim zıplarken, tüm endişelerimin içime çökmesine izin verdim.

Sonunda "Aradığına sevindim," dedi ve endişelerim arka plana düştü.

"Geri aradığına sevindim. Arayacağını düşünmemiştim."

"Neden düşünmeyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Olanlardan sonra, uzak duracağını düşünmüştüm. Asla arkana bakmazsın..."

Yırtık pırtık bir nefes verdi. "Senden uzak kalamayacağımı çok iyi biliyorsun. Sana bir söz vermiştim. Hatırlıyor musun?"

"Ne sözü?"

"Senden kaçmayacağımı ya da seni görmezden gelmeyeceğimi. Her şeyin değişeceğini ama bunun daha kötüye gitmesine izin vermememi söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

Oh, evet. Bu doğru. Göl evinde bana söz vermesini istemiştim. Hatırlamasına şaşırılmışım. "Hatırlıyorum," dedim usulca.

"Verdiğim sözlerden en azından birini yerine getirmeye çalışıyorum."

"Sevindim," diye mırıldandım, gerçekten de sevindim, ama onun acı çektiğini biliyordum. Babama pek çok şey için söz vermişti. Ona ihanet etmişti ve sadece bunun bile onu canlı canlı yiyip bitirdiğini biliyordum.

"Efendim, işte istediğiniz evraklar," dediğini duydum arka plandan birinin. Bu sesi tanıyordum. Cora'ydı. İsteydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Geç saatlere kadar çalışıyorsun," dedim. "Evet. Yetişmem gereken çok şey var."

Bir süre sessiz kaldık. Kâğıtların hışırtısını ve sanki onları imzalıyormuş gibi bir çizik sesini duyabiliyordum. "Biliyor musun, Cora ile o gece tanıştım... babam seninle yüzleştğinde?" Ona söyledim.

"Bunu biliyorsun, ha?" diye sordu tedirgin bir kahkahayla. Konuşmayı hafif tutmaya çalışıyordu ama bu neredeyse imkânsızdı. Bu konuşma kalın ve ağır geliyordu ve bize hiç benzemiyordu. Devam etti. "Onunla nasıl tanıştın?"

"Seni kontrol etmek için evine geldim. Bana hastanede olduğunu söyleyen oydu."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu. O kadar şaşırmıştı ki artık kâğıt hışırtısını ya da kalem tırmalamasını duymuyordum. "Hmm. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Ayrıca bana kız arkadaşın *Kelly'nin* oraya giderken seninle yalnız gitmek istediğini söyledi."

Cane acı bir kahkaha attı. "Kelly bir sürtük. Siktir et onu."

"O gece ben de sana mesaj attım," diye devam ettim, o daha fazla söylenemeden. "Cevap verdi ve seni yalnız bırakmamı söyledi."

"*Ne yaptı?*" diye tersledi.

Gözlerimi kapattım ve boğazımda biriken safrayı yuttum. "Bana işleri olduğundan daha kötü hale getirmememi söyledi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Yemin ederim, ondan bıktım usandım!"

"Nasıl?" Gözlerimi açarak sordum. "Nasıl olduğunu gerçekten bilmek istiyorum? Senin üzerinde ne gibi bir etkisi var ki onu hayatından atamıyorsun? Anneni ve nasıl rehabilitasyona gittiğini biliyorum ama annenin davranışlarını kontrol edemezsin Cane. İnsanlar anlayacaktır!"

"O kadar basit değil," diye mırıldandı, muhtemelen konuşurken dişleri sıkılmıştı. "Ben...*siktir*, Kandy. Üzerimde bok var. Onun bildiği şeyler. Burada o kadar çok şey oluyor ki ve hepsi bir anda üstüme geliyor ve sonra o kaltak bu pisliği yüzüme vurmak istiyor."

"Yüzüne *ne* fırlatayım?" Ben talep ettim.

Hattan sessizlik akıyordu. "Sana söylemek istiyorum Kandy, ama bunu telefonda konuşamam." Zor nefes aldı. "Dinle... Gitmem gerek. On dakika içinde bir telekonferansım var. Aradığınızı gördüm ve biraz boş vaktim varken geri dönmek istedim."

Bunun için teşekkürler, demek istedim. Bu konuşma hiçbir yere varmadı. Telefona cevap vermemem gerektiğini biliyordum.

"Tabii, evet," diye mırıldandım. "Anlıyorum."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı. "Daha fazla konuşmak istiyorum ama şu anda tabağım dolu Kandy. Yemin ederim."

Duygularımla savaşıarak alt dudacağımı ısırdım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Burada olduğumu biliyorsun."

"Arayacağım," dedim ama içten içe yalan söylediğimi hissettim. Onu tekrar arayacak mıydım? Ve ne için? Sadece Kelly hakkında konuşmak için mi? Geçmişten mi? Babamın muhtemelen benim yüzümden hayatını ne kadar mahvettiğini mi? Onunla telefonda konuşurken sanki tutkum azalmış gibiydi ve bundan nefret ediyordum. Hem de çok nefret ettim.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yaktı, ama onları geri ısırdım. "Sonra konuşuruz," dedi usulca.

"Daha sonra." Sesim kesildi ama o başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Gözlerimi kapattım, göz kapaklarımla ardındaki ateşi görmezden geldim, gözlerimi açacak kadar dengeli hissedene kadar tekrar tekrar nefes alıp verdim.

İki seçeneğim vardı. Ya bankta oturup acınası bir şekilde kendi ellerimle ağlayacaktım ya da gidip Morgan ve Gina'yı bulacak ve Cane ile yaptığım görüşme hiç olmamış gibi davranacaktım.

Kalbim benim yerime karar vermeden önce ayaklarım hareket etti.

CHAPTER SIXTEEN

CANE

İşte yine buradaydım.

Polly Heights Rehabilitasyon Merkezi'ne geri döndük.

Buradan nefret ederdim. Annemi ziyaret etmek için buraya kaç kez geldiğimin sayısını unutmuştum. Geçen yıl, birkaç kez yalvardıktan ve geleceği için daha iyi şeylerle rüşvet verdikten sonra, iki kez giriş yapmıştı. Bu yıl sadece bir kez, ama bir süredir içerideydi. Tam olarak beş aydır. Bir ay sonra dışarı çıkacaktı ve eski saçmalıklara başvurmaması için dua ettim. Değişimi yakalamak zordur ama annem bunu başarabilirdi. En güçlüsü değildi ama dirençliydi.

Lora ve ben kafeteryadaki masalardan birine oturmuştuk, altımdaki mavi sandalyede rahat etmek çok zordu. Lora bir dergiyi karıştırıyor, bacak bacak üstüne atmış, bir tomar sakız çiğniyordu. Sakız çiğnemek gergin bir alışkanlıktı. Orada olmaktan memnunmuş gibi davranıyordu ama bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra annemi tekrar göreceği için gergin olduğunu biliyordum. Onu iki yıldan fazladır görmemişti.

"Burada beklerken kim rahat edebilir ki?" diye homurdandı Lora, dergiyi tokatlayarak kapatırken. "Kahve buz gibi ve tarçınlı çörekleri de bitmiş." Ağzındaki sakızı çıkarıp başparmağıyla derginin üzerine bastırdı.

İçimi çektim ve saati kontrol etmek için bileğimi çevirdim. "Her an çıkabilir."

Birkaç dakika sonra çift kapının zili çaldı ve kapı otomatik olarak açıldı. Hastaların birçoğu ziyaret odasına koşuşturdu, bazıları biraz fazla ürkek, bazıları da büyük olasılıkla ilaçların etkisiyle işlevlerini yerine getiremeyecek kadar halsiz görünüyordu.

Sevgi dolu ziyaretçileriyle masalarda buluştular, bazıları gülümsüyor, bazıları hayal kırıklığına uğramış, diğerleri ise neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yokmuş gibi görünüyordu. Birkaç kişi daha içeri girdi ve işte o zaman annemi gördüm.

Gözlerimin fincan tabağı kadar açıldığına eminim. "Kahretsin." "Bok doğru," diye nefes aldı Lora.

Annem en ufak bir kıpırdanma ya da kaşınma olmadan odaya girdi ve cesur, beyaz bir gülümsemeyle bize baktı - yıllardır onu gülümserken görmemiştim. Bu gülümsemeyi ayık olduğu zamanlarda sık sık görürdüm - hayatının Buck olmadan mutlu ve huzurlu olduğu zamanlarda.

Onu görünce midem bulandı, eski güzel günlerin anıları beni çok etkiledi. İki yatak odalı bir dairede sadece üçümüzün olduğu zamanları hatırladım. Annem her Pazar işe gitmeden önce krep yapar ve taze meyve keserdi, Lora ve ben de havuzda ya da Killian'ın sokağın aşağısındaki garajında bulunan izinsiz dövme salonunda takılırdık.

O zamanlar üç yıldır ayıktı. Ne bir damla içki, ne bir kokain, ne de bir eroin. Buck yoktu, sadece biz vardık. Birçok işte çalışmasına rağmen hala gülümsüyor ve eğleniyordu. Hayatını yaşadı. Bize baktı... sonra o geri geldi ve her şeyi mahvetti. Sürekli gelip gidiyordu. En uzun süre uzak kaldığı üç yıldı. Neden geri döndüğünü hiç anlamadım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem masanın diğer tarafına geçip gözlerini Lora'ya diktiğinde.

Lora ve ben ayağa kalktık. Utangaç bir gülümseme takınan Lora, "Merhaba anne." dedi.

"Hayır. Yapma bunu." Annem kollarını iki yana açarak masaya doğru koştu. "Buraya gel, bebeğim. Gel sarıl bana!"

Lora sandalyesini bacaklarının arkasıyla geriye itti ve doğruca annesinin kollarına yürüdü. İki yıllık arayı telafi etmek için uzun süre sarıldılar. "Şu haline bak," diye iç geçirdi annem. "Hâlâ çok güzelsin. Bu saç rengine de bayıldım! Bebeğim benim!" diye mırıldandı, yanağını Lora'nın yanağına bastırarak. "Seni çok özledim!" Lora'yı alnından öptü ve Lora güldü.

"Anne!" dedi kahkahasını bastırarak. "Sakin ol! O kadar uzun bile sürmedi!"

"İki yıl oldu, Lora. Benden uzak kalman için çok uzun bir süre. En azından seni bizden çalan adamın sana iyi davrandığını umuyorum."

Lora içini çekip omuz silkti ve annem bu konuyu kapattığı için şanslıydı. Lora'nın Aaron hakkında konuşacak havada olmadığını söyleyebilirdim.

Sonra annemin gözleri beni yakaladı ve sarılmak için yanıma geldi. Ona sıkıca sarıldım ve saçlarının son ziyaretinde göndermemi istediği ballı ve vanilyalı şampuan gibi kokmasına sevindim. Geçen sefer söz verdiği gibi kendine iyi bakıyordu. Saçları taranmıştı ve makyaj bile yapmıştı. Sadece rimel sürmüştü ama bu da bir başlangıçtı.

"İyi görünüyorsun anne," dedim ona. "Seni böyle gördüğüme sevindim."

"Biliyorsun, deniyorum," diye sırtarak alay etti. "Buradaki kızlardan biri, Carrie, bana gerçekten iyi bakıyor. Son ziyaretinizde doğum günümü öğrendi ve ertesi gün bana en sevdiğim makyaj malzemelerinden aldı. Bunu yapmaması gerekiyordu ama tırnaklarımı boyadı ve hatta bana küçük bir makyaj yaptı. Başka bir klinikten yeni transfer olmuş. Çok iyi bir kız."

"Güzel. Sana iyi davranmalarına sevindim."

Hepimiz oturduk, annem Lora'nın yanındaki koltuğa otururken ben de onların karşısındaki koltuğa oturdum.

"Ee, her şey nasıl gidiyor?" Lora bir elini çenesinin altına koyarak sordu, gülümsemesine engel olamıyordu.

"Oh, çok iyi, bebeğim. Bunu hep söylediğimi biliyorum ama sanırım bu o. Gerçekten, gerçekten. Artık oyalanmak yok. Hayatımı yaşamaya ve çocuklarımla yeni bir başlangıç yapmaya hazırım."

Lora dudaklarını büzerek ona şüpheli bir bakış attı. "Bunu Buck yakında çıkacağı için söylemiyorsun, değil mi?"

Annemin gözleri büyüdü. "Ne oldu? Hayır! Bunu gerçekten kendim için yapmak istiyorum." Lora'dan bana baktı, sanki gerçekten bir şey kanıtlamaya çalışıyordu, ama benim bile şüphelerim vardı. Yine de dudaklarımı kapalı tuttum.

"Bunu düşünmeye kalkarsan diye, bunu okumanı istiyorum. Belki bu sefer pes etmeden önce iki kez düşünmeni sağlar." Lora artık kenarları buruşmuş olan katlanmış mektubu çıkardı ve masanın üstünde ona doğru kaydırıldı.

Annem Lora'ya yan gözle baktı, gözleri merakla yanıyordu, sonra eline aldı ve okudu. Gözleri hızla hareket etti ve okunan her satırla birlikte tanıdık bir dehşetle doldu.

Kâğıdı katlayıp tekrar masanın üzerine koyarken boğazı düğümlendi. "Ben de iyiye gittiğini sanıyordum."

"Asla iyileşmeyecek," diye mırıldandım ve gözleri parlayarak bana baktı. "Anne, o değersiz bir bok parçası. Bizi umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı. Mektubu okudun. Dışarıdayken Tempt için gelmeye çalışıyor."

Başını eğdi.

"Şirketimi mahvetmesine izin vermeyeceğim," diye devam ettim. "İşleri mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştım. Ona yaklaşamamasının tek yolu senin mesafenı koruman. Göze batma, mektuplarını görmezden gel ve onun varlığını unut."

"O senin baban, Quinton," diye yalvardı annem. "Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay."

"Hayır. İşte burada yanılıyorsunuz. O bir baba değil. Gerçek bir baba çocuklarına zarar vermez ya da kariyerlerini lekelemez. Bir baba, eve bir kutu süt getirmeyi unuttuğu için oğlunu on yaşındayken eşek sudan gelinceye kadar dövmez." Bunu düşününce yumruğumu ahşap masanın tepesinde sıktım ama durmadım. Bunu duyması gerekiyordu. Akıl sağlığı ve mutluluğu için annemden pek çok şey saklamıştım ama artık yeterdi. Ne yapmam gerekiyorsa yapacak, ne söylemem gerekiyorsa söyleyecektim, annemin o işbirlikçi heriften uzak durması için. "Gerçek bir baba, sen yokken öz kızının üzerine gelmeye çalışmazdı."

Göz ucuyla Lora'nın irkildiğini gördüm. "Q," diye uyardı.

"Hayır, Lora, bunu duymaya ihtiyacı var. Ne yaparsa yapsın ya da onu ne kadar kötü döverse dövsün, hep ona geri dönüyor. Buna bir son vermeli."

"Lora," diye soludu annem, titreyen eliyle dudaklarını kapatarak. "Bu doğru mu?"

Lora başını salladı ve gözyaşlarıyla savaşıarak alt dudağını ısırdı.

"Neden bana söylemedin? Neden bunca yıl bekledin?" Annem talep etti.

"Çünkü bana inanmazdın, anne!" Lora havladı. Birkaç kişi bize doğru baktı ama meraklı gözler kız kardeşimin sonunda gerçeği itiraf etmesini engelleyemeyecekti. Buraya gelirken Lora ve ben, ne kadar kötüleşirse kötüleşsin anneme haber vereceğimize karar verdik. Lora bunu ondan saklamaya çalıştı ama zamanı gelmişti. Annem Lora'yı ölesiye severdi ve biz bile Buck'ın ona yaklaşmasının annem için sınırı aşmak anlamına geleceğini biliyorduk. "Zaten bu konuda bir şey yapamayacak kadar ya kafan iyiydi ya da sarhoştun anne!"

Annem irkildi ve onun gözlerinin içine bakarken Lora'nın kiler de yumuşadı. Lora iç geçirerek bakışlarını dergiye çevirdi.

"Ellemekten ve yakalamaktan öteye gidemedi," diye devam etti. "Q her seferinde onu durdurmak için oradaydı - Buck etraftayken beni orada uzun süre yalnız bırakmayı reddetti - ama Buck'ın nasıl olduğunu bilirsin. Q müdahale ettiğinde sinirlenir ve öfkesini ondan çıkarırdı, bana dokunamadığı ve istediği gibi kurtulamadığı için kızardı."

Yere baktım.

"Lora," diye inledi annem, onun eline uzanarak. "Söz veriyorum artık böyle değilim ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Sadece kendim için değil, çocuklarım için de daha iyisini yapmak istiyorum. İkinizi de çok ama çok seviyorum ve en iyi anne olamadığımı biliyorum ama..." Sesi titriyordu, duygu yoğunluğu içindeydi. "Ama şimdi olabileceğimin en iyisi olmaya çalışmak istiyorum."

"O zaman kanıtla," diye tersledi Lora elini çekerek. "Buradan çıktığında, Buck da dahil olmak üzere tüm o pislikleri geride bıraktığını bize kanıtla. Onu arama, ona artık aptalca mektuplar yazma, hatta onu aklına bile getirme. O senin için iyi değil. Ne senin ne de bizim için hiçbir zaman iyi olmadı ve bunu sen de biliyorsun."

Annem hevesle başını salladı. "Bunu yapabilirim. Söz veriyorum. Sadece yeni bir başlangıç yapmam için bana bir şans verin ki ikinizin de yanında olabileyim. Normalde klinikten ayrıldığımda istikrarlı bir şey gerekiyor."

"Evet, buna ve daha fazlasına sahip olacaksın," diye onu temin ettim. "Ama bunu kastediyoruz anne." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum ve sıktım. "Artık onunla konuşamazsın. Artık mektup yok. Dışarı çıktığınızda, sizi asla bulamayacağı güvenli bir yere taşıyacağım. İçinde yemek pişirebileceğiniz büyük bir mutfak ve uyuyabileceğiniz büyük, rahat bir yatağı olan güzel bir yeriniz olacak. Ne isterseniz alacaksınız... Sadece bizim için gerçekten *deneyeceğinize* söz verin. Sadece bu seferlik. Tamam mı?"

Kısa bir an için gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bunu yapabilirim," diye mırıldandı, gözlerini açıp bana odaklandı. "Daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum."

"Güzel."

"Şirket konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu. "Eminim binanın nerede olduğunu biliyordur. Oraya doğru yürüyebilir."

"Evet, bildiğini biliyorum. Bu yüzden güvenliği artıracam ve yüzünü her yere yapıştıracağım, böylece herkes ona güvenmemesi ya da içeri almaması gerektiğini bilecek. Benim bilgim olmadan binama ya da evimin

yakınına adımını atamayacak. Avukatımla temasa geçeceğim ve bir kısıtlama kararı aldıracağım.

Üçümüz için de arama emri çıkartıldı. Kararı ya da olay çıkarmayı umursamayacağını hepimiz biliyoruz, bu yüzden onu bir yerde görürsem kendim hallederim. Beni korkutmuyor." Çenem sıkıştı. "Artık değil."

İkisi de başını salladı ve annem gülümseyip Lora da onun elini tutup sıkıdığında tekrar aynı fikirde olacağımıza dair umutlandım.

Birlikte durdurulamaz olabilirdik. Her şeyi yapabilirdik. Ama önce kendimizi özgür bırakmalıydık.

Geçmişten arınmış. Uyuşturucudan arınmış. Bizi geride tutan her şeyden kurtulduk.

Ailemizin gelişmesi için doğru olanı yapmalıydık ve bu da Buck'ın bize bir daha asla bulaşmamasını sağlamaktı.

CHAPTERSEVENTEN

KANDY

Üç gün ağır ağır geçti ve Cane'den ne bir mesaj ne de bir arama geldi. Yakın zamanda beni tekrar aramasını beklediğimden değil, telefon iki yönlü çalışmıyordu ama umutluydum ve ona şüpheyile yaklaşılmaya devam ediyordum.

Meşgul olduğunu kendime hatırlattım.

Her nasılsa, kafamın içinde, patikada yürümenin bana uğur getireceğini düşünmüştüm. Belki ben yürürken beni arar, geçen seferki gibi bir şokla beni rahatsız ederdi.

Patikada yürüdüm, bu sefer öncekinden çok daha uzun. Tek bir çağrı bile gelmedi.

Tek bir metin bile yok.

Cidden, ne umuyordum ki?

Ne olduğunu anlamadan patika sona erdi ve okul kampüsünün farklı bir bölümüyle karşılaştım. Çimler bakımlıydı ve mis gibi kokuyordu. Tuğla kaldırımlar ve çimento kaldırımlar her tarafa uzanıyordu, yüksek binalar o kadar yüksek inşa edilmişti ki, uzun mesafemden bile hepsini almak için başımı kaldırmam gerekiyordu.

Müziğin tiz sesi dikkatimi çekti ve sesi bulmak için başımı çevirdim. Bir metreden daha az mesafede bir park yeri vardı. Orada birkaç araba ve bir grup genç insan vardı. Bazıları üstsüzdü,

Kızlar göbekli tişörtler, çok kısa şortlar ya da her ikisini birden giymişlerdi. Bazıları yakındaki çimenlerin üzerine battaniye sermiş, güneşin altında yıkanıyorlardı.

Meraklı biri olarak, daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştım. Çoğunlukla üst sınıflara benziyorlardı. Normalde onlarınki gibi bir kalabalığın aksi istikametinde yürürdüm ama bunda ilgimi çeken bir şey vardı.

Uzaktan baktığımda, düzgün vücut yapıları ve rahat tavırları nedeniyle sporcu olduklarını düşünmüştüm ama gürültücü ya da iğrenç değillerdi. Eğleniyor gibi görünüyorlardı ama bunu belli etmiyorlardı. Müzik, sohbet edemeyecekleri kadar yüksek değildi. Çoğu yarı çıplak olmasına rağmen, herkes yanındakiyle rahat görünüyordu. Şimdi gerçekten duyabildiğime göre, müzik parti müziği bile değildi. Daha çok duygusal bir lounge müziği gibiydi.

"Hey! Gruba katılacak mısın yoksa burada durup izleyecek misin?" Derin bir ses omzumun üzerinden döküldü ve nefesim kesilerek dönüp ona baktım. Ben göğsümü tutarken uzun boylu, iri yapılı bir çocuk bana hayatımda gördüğüm en beyaz, en düzgün gülümsemelerden birini verdi. Hemen ellerini havaya kaldırdı ve "Özür dilerim! Seni korkutmak istememiştim!"

"Hayır, hayır. Sorun yok." Ellerimi salladım. "Sadece sesini beklemiyordum."

"Sesim mi?" Gülümsedi ve gülümsediğinde yanağının ortası çöktü, pürüzsüz sarı teninde derin bir çukur oluşturdu.

"Evet, özür dilerim. Bunu söylemek aptalcaydı," diye güldüm. "Ben sadece kimsenin bana bir şey söylemesini beklemediğimi kastetmiştim."

"Kafan bulutlarda sanırım?" Rahat gülümsemesi sırtıma dönüştü.

"Öyle de denebilir." Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikri yoktu. Kafam bulutlarda değildi.

bulutlardaydı. Daha çok zihnim eve dönmüş, bir daha asla olmayacak şeyleri anımsıyor gibiydi.

Partiye doğru baktım ve hepsinin üzerinde yeşil etiketler olan kahverengi bardaklardan yudumlamalarını izledim. "Bu tipik bir üniversite partisine benzemiyor."

"Oh, öyle değil. Aslında parti falan değil." Bir adım daha yaklaştı ve aramızdaki birkaç santimlik mesafeye rağmen vücut ısını hissedebiliyordum. "Bu bir farkındalık ve barış toplantısı. Hiç duydun mu?"

"Hımm... hayır, hiç de değil," diye kıkırdarak cevap verdim ama o benimle birlikte gülmedi, bu da kendimi aptal hissetmeme neden oldu. "Kahretsin, bu çok kabaydı. Özür dilerim."

Sonunda kakhaha attı, sert ve derin bir kakhahaydı ve içimde hoşuma gittiğinden pek emin olmadığım bir kıpırtı yarattı. "Hayır, gülme. İnsanlara bundan bahsettiğimde aldığım komik bakışlara şaşıracaksın." Parmaklarının ucunu kot pantolonunun ön cebine soktu. "Adı MPA, yani Mindful Peaceful Athletes. Bu grup yaklaşık iki yıl önce başladı. Bir grup sporcu aynı sorunları yaşıyordu ve programlarında akademisyenler ve sporla hokkabazlık yapmaktan, ayrıca tüm seyahatlerden ve diğer şeylerden bunalmış ve stresli hissediyorlardı. Bu yüzden Frida Gonzalez adında, burada çok iyi bir voleybol oyuncusu olan bir kız bu yeni dalgayı yaratmaya karar verdi. Her Çarşamba akşamı, antrenmandan sonra, bunalmış hisseden ya da bir kaçış arayan tüm sporcu öğrenciler bu otoparkta buluşuyor, annesinin gönderdiği bu harika bitki çayından bir yudum içiyor - çünkü annesi tamamen bitkisel sağlık şeyleriyle ilgileniyor - ve bazı geceler çimlerin üzerinde ödev yapıyor, aynı ödevlerimiz varsa birbirimize yardım ediyor ya da sadece meditasyon yapıyorduk. Tek şart kendi battaniyenizi getirmeniz. Çimenler biraz kaşındırıyor."

"Vay canına, kulağa gerçekten hoş geliyor."

"Evet. İlk geldiğimde pek ilgimi çekmemişti ama oda arkadaşım beni sürükledi ve çok faydasını göreceğimi söyledi. O kadar da kötü olmadı. Şimdi gelmekten gerçekten keyif alıyorum ve faydasını gördüm. Bu hepimiz için küçük bir kaçış. Çok çalışıyoruz ama orada olmak neredeyse tüm stresimizi alıyor."

"Yani o bardaklarda çay mı içiyorlar? Alkol değil mi?"

"Evet, çay," diye güldü. "Frida, MPA koçlarından birkaçına malzemeleri verdi. Tarifi bir gecede hazırlayıp getiriyorlar. Sözde stresi azaltıyor, kaslardaki gerginliği alıyor ve zihni sakinleştiriyor. Tadı da o kadar kötü değilmiş." Dönüp bana baktı, viski rengi gözleri güneşten parlıyordu. "Sporcu musun?"

"Evet. Softbol oynuyorum. Sadece bir yıllık bir yolculuk için buradayım." "Hey ve bu tamamen normal! Notre Dame'a girmek zordur.

öyle. Ben Brody, bu arada. Brody Hawks. Junior ve büyük ND'nin Linebacker'ı!" Bir kolunu uzattı.

"Ben Kandy. Kandy Jennings. *Büyük ND'nin* atıcısı," diye güldüm ve el sıkışırken o da benimle birlikte güldü. En azından bunu garipleştirmiyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kandy Jennings. Buradaki tüm kurallara alışmak biraz zaman alıyor ama bence burayı seveceksin." Gülümsemesi sıcaktı ve kendimi rahat hissetmemi sağladı. "Toplantıya katılmalısın. Bu bir

Resmi bir toplantı, sadece küçük bir buluşma ama yeni insanlarla tanışmak için iyi bir yol olacak."

"Oh, bilmiyorum. Bölmek istemem. Görünüşe göre siz zaten parti falan yapıyorsunuz."

"Dur. Hadi ama. Cidden, etrafta bir sürü çay ve fincan var. Daha fazla insanın olması her zaman güzeldir." Partiye doğru yürümeye başladı, parlak gözleri ve yalvaran gülümsemesiyle omzunun üzerinden bir kez baktı - hayır demenin imkânsız olduğu bir gülümseme.

Ayakkabılarım kurşunla doldurulmuş gibi hissetmeme rağmen onu otoparka kadar takip ettim. Müziğin sesi yükselmeye başladı ve yukarıdan bir işaret miydi yoksa doğru zamanlama mıydı bilmiyorum ama Khalid'in bir şarkısı çalmaya başladığında, olmam gereken yerin burası olduğunu anladım. Etrafım müzik zevki harika olan bir grup insanla çevriliydi.

"Hey, çocuklar!" Brody ellerini ağzına götürerek seslendi. Kamyonetlerden birinin kasasına tırmanmıştı. Herkes ona baktı ama birkaçı gözlerini bana kilitledi, muhtemelen beni daha önce hiç görmediklerini fark etmişlerdi. "Sanırım yeni bir acemim var!" Müziğin sesini kısmak için arkasını döndü, sonra benimle yüzleşti, bir kolunu uzattı ve elini uzattı. Benimkini onunkine koydum, kalbim küt küt atıyor, zihnim çalkalanıyordu. *Bu çok çılgınca.*

"Bu Kandy Jennings. Burada yeni bir sporcu öğrenci. Softbol takımımızın atıcısı ve MPA ile çok ilgileniyor!"

Herkes alkışladı, yuhaladı ve bağırdı ve ben de kendimi tutamadım. Kızardım ama bu grubun gerçekten ilgimi çektiğini belirtmek için el sallamayı da ihmal etmedim.

Brody bir kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. Bu temas beni şaşkına çevirmişti ve ne kadar uzaklaşmak istesem de yapamadım. Birincisi, güzel kokuyordu. Gerçekten çok güzel. İkincisi, nazikti ve beni kollarını açarak karşılamıştı. Onu itip kakmam kesinlikle kabalık olurdu.

Kokusu Cane'inkinden farklıydı. Cane'inkinin erkeksi ve keskin olduğu yerde, Brody'ninki topraksı ve olgundu, sanki erkek olmanın zirvesine yeni ulaşmış gibiydi. Bir kadını çıldırtabilecek türden bir kokusu vardı; sadece atletik bir erkeğin çıkarabileceği ve seksi kılabilceği bir koku.

"Hoş geldin, Kandy!" Ön taraftaki kızlardan biri bağırdı.

"Gördün mü? Sana havalı olacağını söylemiştim." Brody sonunda kolunu çekti ve kaybolan ağırlık beni çok savunmasız hissettirdi.

Şu anda o benim MPA rehberimdi. Hepsi oldukça iyi görünse de bu sporcu havuzunda yalnız kalmak istemiyordum. Ben taze ettim, kement atıp yıkmak kolaydı. Brody kamyonundan indi ve inmeden önce ilk ben oturdum.

Bir kız bizimle buluştu. Saçları sarı ve kabarıktı ve geniş bir gülümsemesi vardı. "Merhaba, ben Lidia, koçlardan biriyim. Seni aramızda görmek çok güzel Kandy." Bana kahverengi fincanlardan birini uzattı. "Çay gerçekten çok güzel ama biraz bal eklemek istersen arabamda biraz var. Bana haber ver yeter."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim ve çayımı yudumladım. Benimkini ona doğru çevirdiğimde Brody'nin gözleri büyüdü, sanki ona nasıl olduğunu anlatmamı bekliyordu.

"Eee?" diye düşündü.

"Haklıymışsın. Oldukça iyi."

"Gördün mü! Güzel! Bence bal konusunda iyi Lidia. Teşekkürler," dedi Brody.

"Harika!" Lidia uzaklaştı ve kırmızı bir kamyonetin yanında duran insan grubunun yanına döndü. Kolunda pembe bir alçı olan bir kızla birlikte durduğunu fark ettim. Tahmin yürütmeme gerek kalmadan kim olduğunu tam olarak biliyordum. Notre Dame softball'u aradığımda onun birçok fotoğrafını görmüştüm.

Sophie Banks. Sanki o da benim kim olduğumu biliyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. Müziğin sesi tekrar açılmıştı ve ben uzaklara, hoparlöre doğru baktım.

Bazı sporcular dans etmeye başladı. Okul henüz başlamadığından ve bazıları muhtemelen kondisyona yeni başladığından, bölümler ve dersler dışında akademik olarak konuşulacak pek bir şey yoktu. Dans etmek ve kafa sallamak yapılacak en doğru şey gibi geliyordu.

"Peki meditasyon nasıl yapılıyor?" Miguel'in bir şarkısı eşliğinde hafifçe başını sallayan Brody'ye sordum.

"Tamam, bir ya da iki eş seçiyoruz, şuradaki çimenlik alana birkaç battaniye götürüyoruz ve koçların yazdığı yönergelerdeki sorulardan birkaçını soruyoruz. Bazen "günün iyi miydi?" gibi sorular soruyoruz ve ardından biri kötü ya da olumsuz bir gün geçirmişse "nasıl daha iyi olabilirdi?" diye devam ediyoruz. İlk başta bu soruları sormak ve cevaplamak garip geliyor ama zamanla alışılıyorsunuz. Ayrıca bize sormamızı söyledikleri sorular her zaman gerçek konuşmalara yol açıyor. Her toplantıda eşlerimizi değiştiriyoruz, böylece yeni birini tanıyabiliyoruz. Dürüst olmak gerekirse, çoğumuz

en çok bağ kurduğumuz insanlardır. Bu şekilde daha kolay oluyor, karşınızdaki kişi ne yaşadığınızı gerçekten biliyor ve yorum yapabiliyor. Bazı şeyleri içinizden atmak harika bir duygu."

"Vay canına. Bu grup çok rahatlatıcı görünüyor, sanki temiz bir nefes gibi."

"Oh, öyle. Güven bana. Ve sizi değiştiriyor. İster inanın ister inanmayın, eskiden futbolun hayat olduğunu düşünen koca, aptal bir sporcuydum."

Kaşlarımı kaldırdım ve sırtarak ona *evet, haklısın* bakışı attım.

"Ne?" diye güldü, ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, hâlâ futbolun hayat olduğunu düşünen bir sporcu olabilirim ama artık etrafımın çok daha farkında olan bir sporcuyum. Biri kötü bir gün geçiriyorsa bunu anlayabiliyorum ve ona her zaman yardım eli uzattığımı hissettirmeye çalışıyorum." Bir an durdu ve çayımı yudumlarken beni izledi. "Senin gibi... Omuzlarının çökük olduğunu, gözlerinin üzgün olduğunu fark ettim - MPA koçlarının başka bir sporcu ya da öğrencide dikkat etmemizi söylediği ipuçları."

Bunu söylediğinde kaşlarımı çatmamaya çalıştım. "Ne demek istiyorsun?" Biraz fazla yumuşak bir sesle sordum.

"Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Birincisi, yalnız yürüyordun ve seni ilk gördüğümde başın öne eğikti. Üzgün ve endişeli görünüyordun."

Gülümseyip geçiştirmek istedim ama yapamadım. Bunun bir nedeni vardı - yeni tanıştığım bir adamla paylaşmayı reddettiğim bir neden. "Önemli bir şey değildi, gerçekten. Sadece bu yeni hayatıma alışmaya çalışıyorum. Ailemden kilometrelerce uzaktayım. Korkutucu ama bir o kadar da ferahlatıcı."

"Nerelisin?" diye sordu. "Decatur, Georgia. Peki ya sen?" "Katy, Texas."

"Vay canına. Uzun yol!"

"Evet." Geriye doğru bir adım attı. "Bunun korkutucu ve canlandırıcı olması konusunda ne demek istediğini anlıyorum, özellikle de seni çok seven bir ailen varsa."

"Evet. Aynen öyle."

Şarkı değişti ve antrenörlerden biri toplantıyı bitirip gelecek hafta tekrar toplanacağımızı duyurdu. Bizden tüm plastik bardakları topladılar, sporculardan birkaçı yığına eklemekten önce kendilerininkini içti. Sophie Banks de dahil olmak üzere birkaç öğrenci sahneyi terk etti ve onlar ayrılırken ben de gitmeye karar verdim.

"Hangi binadasın?" Brody bana yetişerek sordu.

"Oh, umm, Providence Hall." "Oda arkadaşın nasıl?"

"O gerçekten harika biri. Softbol da oynuyor. Dış saha oyuncusu."

"Vay be. Sen şanslı birisin. MPA'ya ilk birkaç günde katıldın ve havalı bir oda arkadaşın oldu. Birinci sınıfta kimse bu kadar şanslı olamaz. Belki de senin yanında kalmalıyım, umarım o şanslı tozun bir kısmı sezon boyunca bana da bulaşır."

Bir sırtışla savaştım. Flört ediyordu, bu çok açıktı. Omzumun üzerinden sorduğu ilk sorudan beri flört ediyordu. İşin komik yanı, çoğu erkek gibi bu konuda berbat *değildi*. Brody Hawks düzgün konuşan ve çok çekici biriydi.

"Tanıştığın tüm birinci sınıf kızlarına bunu mu yapıyorsun?" Hızımı yavaşlatarak sordum.

"Ne yapmak?" Kaşları gerçekten merak etmiş gibi eğildi.

"Onlarla flört etmek mi? Kendilerini havalı ve güvende hissetmelerini sağlamak mı? Çünkü bu bir kızı, özellikle de birinci sınıf öğrencilerini tavlama için iyi bir yol olabilir. Etrafta dolaşan yeni bir kız görürseniz, onun birinci sınıf öğrencisi olduğunu varsayın ve sonra onu koleksiyonuza katmaya çalışın."

Bir kahkaha patlatırken başı geriye eğildi ve boğazı uzun, pürüzsüz ve... çekiciydi. Bir boğaz nasıl bu kadar çekici olabilirdi ki? Neden bu adamdan bu kadar etkilenmişim?

"Yani, flört ettiğim için özür dilerim ama her gün *sana* benzeyen bir birinci sınıf öğrencisi görmüyorum."

Yüzüm kızardı. Tanrım, kızarmaktan nefret ederdim. Keşke saçlarım açık olsaydı da yüzümü bir kısmının arkasına saklayabilseydim. Fark etti ve gülümsemesi devam etti.

"Bu da muhtemelen kampüse yeni gelen kızlara karşı kullandığınız cümlelerden biri. Hey, biz kolay hedefiz! Anladım, dostum."

"Keser misin şunu?" Başı titreyerek sırtmaya çalıştı. "Gerçekten öyle değil, yemin ederim. Yani, seni çekici buluyor muyum? Evet. Beni o noktaya getirdin. Ama konuşmaya gelmemin tek nedeni bu değil. Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyordun... ya da belki sadece kendi kafanın içinde olup bitenlerden bir kaçışa. Buraya ilk geldiğimde ne kadar zorlandığımı hatırlıyorum. Ailemi deli gibi özlemiştim. Yeni arkadaşlar edinmek, ilgimi çekecek şeyler bulmak istiyordum. Ben sadece bir yardım eli olarak buradayım."

"Bunun için minnettarım Brody. Gerçekten çok nazıksın."

"Elbette, ama madem senden bir şeyler koparmaya çalıştığımı düşünüyorsun, belki de yürümeye devam etmeden önce sormalıyım."

Yürümemi ister misin?

Kampüsün kendi tarafına mı döneceksin?"

Kıkırdadım. "Hayır, buradan sonra iyi olurum ama teklifin için teşekkürler." "Güzel. Baskı yok." Ellerini tekrar havaya kaldırdı ve Büyüleyici bir gülümseme, suçluluk duymayan bir jest. "O zaman belki seni kampüste ve umarım gelecek hafta bir sonraki MPA buluşmasında görürüm?"

"Umarım!" Geriye doğru yürümeye başladığında ona seslendim.

Göz kırptı ve yine o cesur beyaz gülümsemesini takındı. "Görüşürüz, Kandy Jennings."

Ona bir el salladım ve neredeyse anında döndü, çimenlerin üzerinde ileri geri futbol topu atmaya karar vermiş bir grup adamla buluştu.

Aynı hızla döndüm, olabildiğince rahat yürüyordum ama içten içe kalbim hızla çarpıyordu. Vücudumun ona verdiği tepkiye inanamıyordum.

Bir an için Cane'i ya da evde olanları pek düşünmedim. Gerçekten de fazla çaba harcamadan zihnimi rahatlatmıştı. Beni *şimdide* yaşattı... ve bu beni hayrete düşürdü.

Brody tatlı, kendinden emin, pürüzsüz ve çok yakışıklıydı. Bunu inkar edemezdim. Harika bir vücudu ve hoş bir gülümsemesi olan güzel bir adamdı. Ama ne kadar yakışıklı ve hoş olsa da, o Cane değildi.

Binama girerken telefonumu bir kez daha kontrol ettim. Frankie'den bir mesaj vardı. Cane'den bir şey yok.

Belki Brody ile tanışmak bir işaretti. Artık Georgia'da değildim. Indiana'daydım, üniversite hayatı yaşıyordum. Erkekleri çekici bulmam ve onlarla takılmak istemem bekleniyordu. Ne de olsa Cane eninde sonunda biriyle tanışacağımı ve ondan uzaklaşacağımı söylemişti. Belki de zamanı gelmişti.

Brody bir kaçış sağlayabilecek gibi görünüyordu. Kişiliği eğlence, kahkaha ve rahat anlarla dolu bir gelecek vaat ediyordu. Sadece bunun gerçekleşmesi için onu yeterince görebilmeyi umuyordum.

Cane'in benim için yaratılmadığını en başından beri biliyordum, bu da onun gitmesine izin vermem gerektiği anlamına geliyordu. Hayatımı kendim için yaşamaya başlamalıydım, muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim bir adamın özlemini çekmemeliydim. Ayrıca, Kuzey Carolina'daki hafta sonumuzu paylaştıktan sonra aramızdaki ilişkinin biteceğini söylemişti.

Belki de kendine bu konuda söz vermişti ve sonunda sözünü yerine getiriyordu. Elbette arada bir uğrayacaktı ama asla eskisi gibi olmayacaktı ve bu sorun değildi çünkü ona sorun olmadığını söylemiştim. Ondan başka bir şey istemeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Bana istediğimi verdi ve benim için çok şeyi riske attı.

Bitti.

Kader her zaman kazanırdı ve eğer olması gerekiyorsa, olurduk. Birbirimizden yüzlerce kilometre uzakta, birbirimizin ne yaptığını merak ediyor olmazdık. Birlikte olacaktık, bu işi nasıl yürüteceğimizi bulmaya çalışacaktık.

Önümde duran şeyi alıp en iyisini yapmalıydım. Bunu yapabilirdim.

Deneyebilirim.

PARTİ

YARALARI ONARMAK

CHAPTER EIGHTEEN

KANDY

İKİ AY SONRA.

Kendinizi iyileştirme ve salıverme sürecindeyken geçmişten pek çok şeyi kaybedeceğinizi ama sonunda kendinizi bulacağınızı söyleyen bir söz vardır.

Aslında bu bir söz değil - daha çok ev arkadaşımın duvarlara yapıştırdığı ilham verici posterlerden biri. Her gün bakıyorum ve hayatımı yaşamak için net bir hatırlatıcı ve yemin ederim denedim, ama söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

Kendimi bulamamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bulmaya çalıştığımı da sanmıyorum. Geçmişe bağlıydım, onun tadını çıkarmak istiyordum - göl evindeki ya da arabasındaki anları, hatta masum çikolatalı, defterli ve kalemli masum akşam yemeklerini yeniden yaşamak istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, kendim hakkında çok şey öğrenmişim, örneğin koşu yapmayı ve ev ödevleri ya da sınavların stresini atmayı ne kadar sevdiğimi. Doğayı sevdiğimi ve hava almak istediğimde üniversitemin en iyi parkurlara sahip olduğunu öğrendim. Ayrıca soğuktan nefret ettiğimi de öğrendim. Georgia'da hava Notre Dame'daki kadar soğuk değildi. Evdeki havayı özlemiştim ve geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Fark ettiğim bir başka şey de koçumun benden nefret ettiğiydi. Morgan sadece takıldığımı düşünüyordu, ama gerçekten benden hoşlanmadığını ya da belki de yeterince iyi olmadığını hissettim. Beni teşvik etmedi ya da zorlamadı.

Başarılı oldum. Beni sürekli Sophie ile kıyaslardı. Hatta bir keresinde, ne kadar kötü atış yaptığım için finallere asla giremeyeceğimizi söylemişti.

İyi bir kalbi vardı ama tam bir sürtük olabiliyordu. Bu konuda aileme çok söylenmişim. Annem koçu arayıp ona "nazik" sözler söylemek istedi ama babam buna karşı çıktı, onu görmezden gelmemi ve "*o kadar iyi olana kadar çalışmaya devam etmemi, lanet çenesini kapatmaktan başka çaresi kalmayacağını*" söyledi. Aynen onun sözleri.

Annem her gün aramasına rağmen, babamı benimle konuşmaya zorluyordu. Eminim fark etmediğimi sanıyordu ama her seferinde fark ediyordum. "Oh, hey, işte baban" ya da "baban seninle konuşmak istiyor" gibi şeyler söylerdi. Ama benimle gerçekten konuşmak isteseydi, beni kendisi arardı.

Denemediğini söylemeyeceğim, çünkü denedi. Bana aptalca, hafif komik memler gönderiyordu ve ben de ağlama-gülme ifadesini koyuyordum, ancak çok az konuşma vardı. Her şeyin dengesinin bozulduğunu söylemek hafif kalır.

Yine de zamanın ne kadar çabuk geçtiğine inanamıyordum.

Günler bulanık geçti ve ben en çok kondisyon, antrenman ve yeni arkadaşlarla takılmaya kredi verdim.

İki ay.

Üniversiteye başladığımdan beri bu kadar zaman geçti. Cane'i son gördüğümünden beri. Hayatıma devam etmek kolay değildi, hatta hâlâ edemedim. Onun düşüncesi zihnimin her bir parçasına ve hatta hayatımın içine sızmıştı. Arkadaşlarım bir şeyler sakladığımı biliyorlardı ama onlara söylemeyi reddediyordum, özellikle de Brody'ye.

Tanrım, Brody.

Bir şeyler olduğunu biliyordu ama sabırlı ve nazikti ve bu konuda asla çok fazla zorlamadı. Bana her zaman bu konuda konuşmaya hazır olduğumda kendisine söylememi söylerdi... ancak Cane kimseyle tartışmayı reddettiğim bir konuydu. Bu beni şirketin web sitesini, Twitter ve Instagram hesaplarını güncellemeler için kontrol etmekten alıkoymadı.

Şirketinin durumu pek iyi değildi. Hisseler düşmüştü ve hatta Cane'in Tempt'i satmak istediğine dair bir söylenti vardı. Ben buna inanmadım. Tokyo'da kaybettiği yatırım yüzünden şirketi şu anda kötü durumda olsa da, Cane'in kendini bu durumdan kurtaracağını ve inşa etmek için bu kadar çok çalıştığı şeyi satacak kadar kolay pes etmeyeceğini biliyordum.

Tıpkı benim gibi hırslı ve azimliydi ve bir şeyin olmasını istediğinde, şüphelere ve eleştirilere rağmen bunu gerçekleştirdi. Bu

Tüm bunların benim yüzümden olması berbat bir şeydi. Babam Cane'in hayatında kaos yaratmış ve birçok yatırımcıyı onunla çalışmaya devam edip etmeme konusunda kararsız bırakmıştı.

Aramak istedim. Kontrol etmek. Ama buraya geldiğimde yaptığı o tek aramadan sonra beni bir daha ne aradı ne de mesaj attı.

Bunun bir sebebi olduğunu düşündüm.

Zor yoldan öğrendiğim tek şey Indiana'da kışların *acımasız olduğuydu*. Yurda gitmek için kampüs boyunca yürürken resmen donmuştum.

Son dersimi yapmıştım ve binama girdiğimde o kadar mutluydum ki, sıcaklık beni sarmış ve içimde şiddetli bir ürperti oluşmasına neden olmuştu. Asansörden inip odama doğru ilerlediğimde kapının önünde birinin durduğunu fark ettim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sırtının üst kısmını ve sağ ayağının altını duvara dayamıştı, sanki bir süredir orada bekliyormuş gibiydi.

Brody çenesini eğdiğinde gülümsedim, muhtemelen görmekten asla bıkmayacağım bir dizi gamzesi ortaya çıktı. Ben yaklaştığımda duvarı itti, dudaklarında hâlâ sıradan bir gülümseme vardı.

"Leydim," diye alay etti korkunç bir ortaçağ sesiyle. Tanıştığımız gün beni buralarda göreceğini söylemişti ama daha ilk günden onu Rönesans Çalışmaları dersimde göreceğimi düşünmemiştim. Onun gibi birinin böyle bir sınıfa kaydolmasını beklemiyordum, bu yüzden onu sandalyelerden birinde oturmuş, masanın üzerindeki kalemle oynarken görmek hem heyecan verici hem de tuhaftı.

Görünüşe göre, Rönesans ve Ortaçağ dönemini seviyordu ve aynı zamanda büyük bir *Game of Thrones* ve *Spartacus* hayranıydı... tıpkı benim gibi. MPA buluşmalarımız ve Rönesans dersimiz nedeniyle günde birden fazla kez karşılaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

"Şu berbat aksanı bırakmalısın," diye güldüm.

Kıkırdadı ve sonra ortaçağdan kalma sesiyle devam etti. "Ne oldu? Sesimi beğenmediniz mi leydim?"

Bir kahkaha attım, kapıyı iterek açtım ve çantamı boş sandalyeye bıraktım. Morgan ortalıkta yoktu. Muhtemelen hâlâ dersteydi. "Berbat durumdasın."

"Bu gece MPA'ya gidiyor musun?" diye sordu odaya girip ceketini silkerek.

"Evet, ama önce biraz kestirmem lazım. Morgan'la spor salonunda koşuya çıkmak için erken kalktım. Dersler beni yendi. Hâlâ basketbol salonunda, değil mi?" Ben de ceketimi çıkarıp omuz silkerek sordum.

"Evet, basketbol salonu. Tam altıda." Duvardaki ilham verici posterlerden birine doğru yürüdü. Morgan'ın duvarlara yapıştırılmış pek çok posteri vardı ama onun baktığı poster benim en sevdiklerimden biriydi. Brody yüksek sesle "*Hayatını yaşa ve bir pislik olma,*" diye okudu. "Bu yeni," diye düşündü, kaşlarını oynatarak.

"Evet. En sevdiklerimden biri." Yatağın kenarına oturdum. "Henley'i nasıl geçip duruyorsun? Erkeklerin binamıza gelmesinden hiç hoşlanmıyor."

"Oh, ben yapmadım. O beni yakaladı. Gösterişli gülümsemem ve iri kahverengi gözlerimle bana izin verdi. Bana sokağa çıkma yasağından sonra kalamayacağımı ve sadece senden hoşlandığı için izin aldığımı söyledi."

"Ne kadar şanslısın!"

Dizüstü bilgisayarımı açıp klavyeyi parmak uçlarımla silerken bir an sessiz kaldı. Bana doğru gelmeye başladığında başımı kaldırıp baktım. Benimle birlikte yatağımın kenarına oturmuş, yine gülümsüyordu.

"Ne?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak gergin bir şekilde sordum. Gözleri dudaklarıma kaydı ve hemen bakışlarımı kaçırıp dizüstü bilgisayarımın ekranına odaklandım.

"Bunu yapacağımı biliyordum. Neden hep böyle yapıyorsun?" diye sordu ve ben de yukarı baktım.

"Ne yapmak?"

"Ağzına baktığımda başka tarafa bak."

Omuz silktilim, önemli bir şey değilmiş gibi davrandım. "Bilmiyorum. Sinirsel bir alışkanlık sanırım." Bir kahkaha attım.

"İki aydır takılıyoruz, hâlâ seni bu kadar geriyor muyum? Seni öpmeme izin vermekten korkacak kadar mı?"

"Günün her saati birlikte takılmıyoruz ki," diye takıldım.

"Birinin buluşmamak için sürekli bir bahanesi olmasaydı buluşabilirdik." Avuç içlerini geriye doğru bastırdı ve göğsü beyaz tişörtün altında daha tampon görünüyordu. Gömlek gövdesini sarıyor, kusursuz göğsünü, karın kaslarını ve pazularını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Başını çevirdi, gözlerini bana dikti. "Bir gün seni öpmek istiyorum, biliyor musun?"

Gülümsedim ama bir şey söylemedim.

"Şu anda senden bir tane çalsam, bu seni üzer mi?"

Dudaklarımı içeri çektim ve birbirine yapıştırdım. Hiçbir şey söylemediğim için, muhtemelen öldürmek için içeri girmenin güvenli olduğunu varsaydı. Öne doğru eğildi ve omzumun üstüne bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşaktı. Pürüzsüzdü. Ayrıca çok güzel kokuyordu. Çenesini eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. O kadar yakındı ki nefes alışını hissedebiliyordum.

Tam dudaklarını benimkilere değdirmek üzereyken başımı eğdim, küçük tırnağımı tırnak etlerimin üzerinde gezdirdim ve daha çok buna odaklandım.

O da başını eğdi ve alçak sesle, gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı. Kendini iterek yataktan kalktı ve bir iç çekti. "Dostum," diye kuru bir kahkaha attı, ama bu pek de mizah içermiyordu. "Ne kadar çok karışık sinyal var." Başımı kaldırdım ve hayal kırıklıklarının onu etkilediğini söyleyebilirdim. Anlıyordum, inan bana anlıyordum ama... henüz buna hazır değildim.

İki ay boyunca sık sık takıldık, hafif flörtleştik, takıldık ama bir öpücük bile almadım. Tek bir hareket bile. Sadece sarılmalar ve uzun, ateşli bakışlar. Hakkını vermeliyim, sol serçe parmağında benim tüm vücudumda olduğundan daha fazla sabır vardı. Beni öpmeyi denediği onca başarısız denemeden sonra neden hâlâ benimle takılmak istediğini bilmiyorum. Belki de kovalamacayı seviyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben sadece... bu uzun bir hikaye. Bu konuda konuşmayı sevmiyorum."

Tekrar otururken biraz şaşkın, biraz da merakla bana baktı. "Benden önce kötü bir şey mi oldu da bu kadar tereddüt ediyorsun?"

"Ne gibi kötü bir şey?"

"*Kötü-kötü* gibi. Kızların başına gelebilecek ve mücadele edemeyecekleri şeyler, anlıyor musun?"

"Ne?" Nefes nefese dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım. "*Tecavüz* gibi mi demek istiyorsun?"

Hayır, Tanrım, hayır!"

"Tamam! Seni kırdıysam özür dilerim! Gerçekten içine kapanıksın, Kandy. Sanki benden hoşlanıyorsun ama bir nedenden dolayı bunu bir adım öteye taşımaktan korkuyorsun ve bunun bir neden olabileceğini düşündüm, ama sorup seni korkutmak istemedim. Seni aceleye getirmiyorum ama neden bu kadar temkinli olduğunu merak ediyorum. Bana öyle geliyor ki bir şey seni engelliyor."

Bir elimi havaya kaldırdım ve ona ne söyleyeceğimi bilemediğimden elimi bıraktım.

"Benimle konuşmaktan korkmana gerek olmadığını biliyorsun. Sessiz kalma konusunda oldukça iyiyimdir, biliyor musun?"

"Biliyorum... ama bu çok fazla. Bu konuda konuşmak beni sadece o günlere geri götürecek ve ben bunu aşmaya çalışıyorum."

"Hayır, hayır. Anlıyorum. Yapmak zorunda değilsin. Baskı yok." Bakışlarını kucağıma indirdi ve sonra ayağa kalktı. "Bu akşam MPA toplantısından sonra bizim evde bir parti olacak. Partileri pek sevmediğini biliyorum ama bugün benim doğum günüm, o yüzden gelmeni çok isterim."

"Ne?" Yataktan kaydım. "Aman Tanrım! Doğum günün olduğunu biliyordum ama parti olacağını bilmiyordum! Neden bana daha önce söylemedin? Hediyecek eşya dükkanından sana bir hediye ya da başka bir şey alabilirdim!"

Elinin tersiyle itti. "Önemli bir şey değil. Sadece bir yaş daha yaşlandım," diye güldü. "Çocuklar bunu sürpriz yapmaya çalıştılar ama içlerinden biri geçen gece sarhoş oldu ve bu konuda gevezelik etmeye başladı. Artık pek de sürpriz sayılmaz." Öne doğru bir adım attı, elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Göğsümü göğsüne bastırdı ve "Partiye yalnız gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sorarken ağzı yine benimkine yakındı.

Dişlerim alt dudağıma battı. "Ben pek parti kızı değilimdir ama doğum günün olduğu için sana göstereceğim. Ayrıca sana bir hediyem olmadığı için kendimi kötü hissediyorum."

Sırıttı. "İhtiyacım olan tek hediye senin orada olman."

"O zaman orada olacağım."

"Güzel." Beni bırakarak uzaklaştı ve kapı kolunu kavradı, çevirdi ve kapıyı açtı.

"Arkadaşlarına söyle, onlar da partiye gelebilirler. Eğlenceli olacak. Göreceksin." Göz kırptı ve odadan çıktı. Artık görünürde olmadığına, oflaya puflaya tekrar yatağa oturdum.

Brody'yi yönlendirmeye çalışmıyordum. Niyetim bu değildi. Takılmak ya da ders çalışmak isterdi, ben de evet derdim. Onunla takılmak eğlenceliydi ve varlığı aklımı gerçeklerden uzaklaştırıyordu ama benim ona karşı hissetmediğim şeyleri o bana karşı hissediyordu. Benden çok hoşlanıyordu, bunu söyleyebilirim ama ben ondan yeterince hoşlanmıyordum. Hayatıma devam edecek kadar değil.

Bilmiyorum. Sanırım Cane'le birlikte olduktan sonra dudaklarımı başka biriyle paylaşmak istemedim. Kalbimin derinliklerinde hâlâ ona aittim. Kendime ne kadar denemem gerektiğini söylesem de hayatıma devam etmek istemiyordum. Umutlu ve özlemle yanan bir parçam vardı. Bu bir parçaydı

Bir gün Cane'i tekrar göreceğimi bilen bir yanım vardı. Belki de bir gün birlikte, mutlu ve mesut olacaktık.

H sn  kuruntuydu. Yanlış yaşamda tanışmıştık. Yollarımız kesişmişti ama kaderimizde bu yoktu.

Günün sonunda, Brody gibi biriyle daha iyiydim.
Bu kadar *karmaşık* olmayan biri.

CHAPTER NINETEEN

CANE

Eğer dünya benim kim olduğumu bilmeseydi ve yaptığım şeyler hâlâ yanıma kâr kalsaydı, Kelly'nin icabına uzun zaman önce bakılmış olurdu. Ne yazık ki, beni çok fazla övdü, onunla ilgili her şeyden nefret ettiğim halde mutlu bir çiftmişiz gibi görünmemi sağladı.

Bıkmıştım. Kız kardeşimin canına tak etmişti.

İlk başta, onu dışarıda tuttum. Güvenliğe evime girmesine ya da yaklaşmasına izin vermemesini söyledim. Bu yaklaşık bir ay sürdü, sonra tehditler savurmaya başladı; sponsorlarıma ve diğer önemli ortaklarıma gidip şirketimi yalanlar ve kirli para üzerine kurduğumu söyleyeceğini söyledi. Bir soruşturmanın gerçekleşmesi an meselesiydi ve izlerimin çoğunu kapatmış olsam da, henüz halledilmemiş açık bir hat vardı ve yetkililer bunu keşfederse, hayatım ve kariyerim sona erecekti.

Benim hakkımda bildiklerini kafama kakıyor, bana onsuz kaybolacak bir köpekmişim gibi davranmaya çalışıyordu ama yanıldığı yer de burasıydı. Ben bir köpek değildim ve sahibim de yoktu. Ben lanet olası bir kurttum, hatta bir *alfaydım* ve kurt sonunda harekete geçip seni ve değer verdiğin her şeyi yok etmeden önce sadece birçok kez kurt diye bağırabilirdin.

Lora ile öğle yemeği yerken kapı çalındı. Lora kapıyı açmak için sandalyesinden kalktı ama kaşlarını çatarak geri geldi.

Lora ile ilk tanıştıklarında işler pek iyi gitmedi. Kelly evde başka bir kadın olmasından rahatsız olmuştu. Ona Lora'nın kız kardeşim olduğunu söylediğimde, kız kardeşimin şehirde olduğunu ona haber vermediğim için sinirlendi. Sanki bu onu ilgilendirirmiş gibi.

Lora, Kelly ile bir kez konuşmuş ve bu konuyu kapatmıştı. Lora'nın sözleriyle, *"onun kibirli saçmalıklarından hoşlanmıyordu."* İşleri daha da kötüleştiren şey, Kelly'nin annem, Buck ve geçmişim hakkında bildiklerini nasıl yem olarak kullanmaya çalıştığını ona anlatmamdı. Bu, onun hakkındaki her şeyi gerçekten küçümsemesine neden oldu.

Kelly mutfığa girdi, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve dudakları pembe bir parlaticıyla boyanmıştı. "Merhaba Cane," dedi ve omzumu ovmak için yanıma geldi. Çatalımı yere bırakırken çenem sıkıştı.

"Bana haber vermeden evime gelmen konusunda sana ne demiştim?"

Bana gülümsedi ama gülümsemesi sıkıydı. Başını kaldırıp salatasını bitirmekte olan ve onun varlığını tamamen görmezden gelen Lora'ya baktı. "Kız kardeşin hiç terbiyeli değil. Umarım bunu biliyordur," diye mırıldandı.

Lora alay etti ama yemeğine bakarak çiğnemeye devam etti. Kafasını kaldırıp Kelly'nin yüzündeki iğrenme ifadesini görseydi, çılgına dönüp suratının ortasına bir yumruk indireceğini biliyordum. Benim iyiliğim için kendini tutuyordu. İşleri olduğundan daha kötü hale getirmek istemiyordu.

Tabağımı aldım, lavaboya koymak için bilerek ona çarptım. "Ne istiyorsun?" Yüzümü ona döndüm.

"Seni son gördüğümde bu yana iki hafta geçti Quinton. Şehre daha yeni döndün. Chicago'daki toplantı nasıldı?" Az önce oturduğum koltuğa oturdu ve Lora sonunda başını kaldırıp Kelly'ye dik dik baktı. Ağzındaki salata lokmasını bitirdi ve tabağını kaptığı gibi yanımdan geçip lavaboya gitti, sonra da mutfaktan çıktı.

"Sinir bozucu sürük," diye mırıldandı Lora çıkarken nefesinin altından.

Kelly kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da sandalyesinden kalktı. "Tamam, onu hemen kontrol altına almalısın Quinton! Hiç saygısı yok!"

Başımı eğdim ve kollarımı kavuşturdum. "Ne yazık ki kız kardeşim canı ne isterse onu söyler ve yapar. Ve Kandy'nin aksine, senin sahte saçmalıkların ve kız kıza alışveriş gezilerinde onu kandırmak ya da manipüle etmek o kadar kolay değil."

Gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı. "Benim yanımda onun adını söylemeye nasıl cüret edersin?" diye tısladı.

Omuz silktim ve tezgâhtan anahtarlarımı aldım. "Ofise gitmem gerekiyor. Yapılacak işler var. Kapatılacak anlaşmalar." Yanından geçtim ama fazla uzaklaşmadım. Bileğimi yakaladı ve çekiştirdi. Ona ters ters baktım, kızgın bakışlarına meydan okudum.

"Dikkatli ol, Cane," diye uyardı, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Bu soğuk dünyada boğulduğunu görmekten nefret ediyorum."

"İnan bana, boğulmaktan korkması gereken kişi sensin Kelly." Yüzümü ona döndüm, omuzlarımı dikleştirdim ve üst dudağımı geriye doğru sıyırdım. "Benim hakkımda bir şeyler biliyorsun ama ben de senin gibi çalıştım. Ve inan bana, senin hakkında medyaya duyurmak isteyeceğim şeyler biliyorum. Müşterilerin senin hakkında bildiklerimi öğrenseler ne düşünürlerdi bir düşünsene?"

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Ne öğrenmiş olabilirsin ki?"

"Polly Heights'ta ziyaretçi değil, *hasta olduğunuzu* öğrendim."

Gözlerini hızla kırıştırdı, topuklarının üzerinde biraz sallandı. "Bunu sana kim söyledi?" diye fısıltıyla sordu.

"Beni gözetledin, birkaç şeyi berbat ettin. Benim de aynısını yapmam adil olurdu."

"Ne olmuş yani?" diye tersledi. "Bu, dünyanın senin gerçekte kim olduğunu öğrenmesine izin verebileceğim gerçeğini değiştirmez. Eğer batarsam, yalnız gitmeyeceğim. Seni de yanımda sürükleyeceğim Quinton, yemin ederim."

Anahtarlarımı sıkıca kavradım ve bir adım geri çekilirken sııttım. Korkmuştu. Güzeldi. Planımız buydu. "*Dikkatli olmanı* öneririm, tatlım. Müşterilerinin ve arkadaşlarının senin gibi sevimli, mükemmel bir kadının korkunç bir şey için kontrol edilmesi gerektiğini öğrenmesinden nefret ederim. Kaç kişinin seni bırakacağını bir düşünsene? Yazık sana. Evet, bundan nefret ederdin, değil mi?" Burun deliklerinden düzensiz bir şekilde nefes alırken sııttım. "Ama şimdilik işleri basitleştirelim. Birbirimiz hakkında bildiğimiz sırları saklayalım ve birbirimizi biraz rahat bırakarak başlayalım." Yüzümü buruşturdum ve parmağımla yüzünü işaret ettim. "Bir daha evime gelme. Kız kardeşime ya da Derek ve Mindy'ye bulaşma. Kandy'nin adını bile ağzına alma. Söyleyecek bir şeyin varsa, bana mesaj at ya da ara. Cevap alamayabilirsin ama en azından bir şey yapmış olursun."

Kısa bir süre ters ters baktı, sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Benden kurtulamayacaksın. Sen daha bunu yapmaya fırsat bulamadan sevdiğin her şeyi mahvedeceğim."

İçimi çektim ve mutfaktan çıktım. "Çıkış yolunu bul," dedim ona ve evden çıktım.

Arabaya bindiğimde Lora'ya bir mesaj gönderdim ve hala oradayken Kelly'yi yakından takip etmesini söyledim. Burnunu sokacaktı, ne de olsa en iyi yaptığı şey buydu. Ama Lora dilini ısırmadı. Fazla değil. Eğer Kelly iyi bir şey yapmıyormuş gibi görünürse onu uyarırdı. Kelly'nin en nefret ettiği şey utanmaktı.

Kelly'yi hayatımdan çıkarmak için planlarım vardı. İtibarımı zedelemeyen bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum ama bir şeyler yapacaktım.

İki aydır bu saçmalık devam ediyordu. Bitmesi gerekiyordu. Geçim kaynağımla oynuyordu. Şu anda, onu kısa bir tasma ile tuttum.

Onu araştırması için özel bir dedektif tutmuştum. Bir şeyler sakladığını biliyordum ve bana Polly Heights'ta kayıt altına alındığını söylediğinde, bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Bunca zaman onun bir ziyaretçi olduğunu sanmıştım, oysa gerçekte bir hastaydı.

İkiyle ikiyi bir araya getirdiğimde mantıklı geldi. Neredeyse her gün oradaydı. Onu sık sık görüyordum ama üzerinde fazla düşünmüyordum. Bana rastladı, kahve içtik, birbirimizi tanıdık ve ondan sonra bir daha Polly Heights'a geldiğini görmedim. Nasıl bu kadar aptal olabildim bilmiyorum.

Onda bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Akli başında bir insan, ne kadar meşgul olursa olsun, bir akrabası için gelmeyi bırakmazdı. O bir yalancı, çıkarıcı bir kaltaktı ve ben onun kim olduğunu ortaya çıkaracak ve onu yerle bir edecektim. Alevler beni de yakacak olsa bile hazırlıklı olacaktım.

Ne de olsa, biraz ateşle oynamadan hayatın ne anlamı vardı?

CHAPTERTWENTY

KANDY

Eğer katıldığım lise partilerinin çılgın olduğunu düşünseydim, üniversite partileriyle kıyaslanamazlardı bile.

İki katlı evin her köşesinde fiçılar, masaların üzerinde her türden içki şişeleri ve yerlere saçılmış boş bardaklar vardı. Müzik o kadar sert çalıyordu ki ayakkabılarımdan hissedebiliyordum.

Partiye otuz dakika geç gitmiştik çünkü hangi kıyafeti giyeceğime karar verememiştim. Gina seksi ve ağzımın suyunu akıtacak bir şeyler giymem konusunda ısrar etti, çünkü müstehcen bir kıyafet giyen tek kişi olmak istemiyordu. Bulabildiğim en kısa siyah elbiselerden birini, file taytları ve kalın topuklu bordo Doc Martens'leri giydim. Kıçımı örtmek için her çekişte kıyafet kararımdan yavaş ama emin adımlarla pişmanlık duyuyordum.

Oda karanlıktı ama yine de Brody'yi aramak için etrafa bakındım. Onu hiçbir yerde göremedim. Partiye katılanların hepsi neredeyse sarhoştı. Bazıları ellerinde plastik bardaklarla, bazıları da bira şişeleriyle etrafta dolaşıyordu. Oturma odasında dans etmek için bir bölüm vardı ve burası bedenlerle doluydu. Stroboskop ışıkları duvarlarda yanıp sönüyor ve partiye katılanlardan birkaçını öne çıkarıyordu. Dışarıdaki soğuğa kıyasla oda sıcaktı, o kadar sıcaktı ki elbisem bazı yerlerden üzerime yapışmaya başlamıştı.

"Biraz içki içelim, sizi biraz gevşetelim!" Gina müziğin üzerine bağırdı.

Morgan ve ben başımızı salladık ve Gina mutfağa doğru ilerledi. Tezgahlardan biri içki şişeleriyle doluydu. Avlu kapısının yanında bir soğutucu vardı, uzun boylu bir adam buzları karıştırıp bir Corona çıkardı.

Gina hemen işe koyuldu, bu rutini birçok kez yapmış gibi bardakları çıkardı ve şişeleri aldı. Elinde bir şişe *Jose Cuervo* vardı ve bir shot olarak düşündüğü şeyi bardaklara döktü, sonra dönüp her birimize birer tane uzatırken gülümsedi.

"Eğlenceli bir geceye!" diye bağırdı müzik eşliğinde.

"Tabii ki evet!" Morgan, Gina'ninkine çarpmak için fincanını havaya kaldırarak bağırdı. Ben de gülümseyerek kendi bardağımı kaldırdım. "Ve çok daha fazlasına!"

İçkilerimizi yudumladık ve yanık boğazımdan aşağı akarken yüzümü buruşturdum. İğnelere alışmak biraz zaman alacaktı. Frankie ile içmiştim ve kelimenin tam anlamıyla nefret etmiştim. Her gün saf bir shot içmektense karışık bir içki içmeyi tercih ederdim.

Tam fincanımı mermer tezgâhın üzerine bırakmıştım ki, bir el belime dokundu ve omzumun üzerinden bakıp tanıdık viski gözleriyle karşılaştım.

"Hey! Başardın!" Brody haykırdı.

Kollarının arasında döndüm ve ona gülümsedim. "Sana geleceğimi söylemiştim!"

"Evet! Sanırım sadece şaşırdım," dedi. "Ders çalışmakla ya da uyumakla ilgili bir bahane içeren bir mesaj alacağımı sanıyordum." Güldü ve elini belimden çekti. Nefesindeki likör kokusunu alabiliyordum.

"Hayır, bunu yapmazdım. Ama dostum, şimdiden ne kadar içtin?" Yüzümü buruşturdum ve elimi yelpaze gibi sallayarak gülmek için kendimi zor tuttum.

"Bok suratlı olmaktan bir atış uzakta," dedi Leo arkasından. Leo, Brody'nin oda arkadaşlarından biri ve en iyi arkadaşıydı. İkisi de futbol takımındaydı ve MPA üyesiydiler. Leo ile bir toplantı sırasında tanışmıştım ve hatta birkaç kez onunla meditasyon bile yapmıştım. Havalı bir adamdı ama pek de ilgili biri değildi. Gina nedense ona çok aşıktı. Hatta sırf onunla meditasyon yapma şansını elde etmek için MPA'ya katılmıştı. Bu henüz gerçekleşmemişti.

Düzeltilmiş saçlarını kulaklarının arkasına toplayan ve mümkün olduğunca gözlerini kaçırarak soğukkanlı davranmaya çalışan Gina'ya baktım. Morgan

soğutucudan bir bira almak için gitmişti.

"Yo, yalan söylemeyi kes!" Brody haykırdı. "*O kadar da sarhoş değilim. Birkaç tane daha içebilirim. Ayrıca,*" dedi Brody göğsünü göstererek, "bugün benim doğum günüm. İstersem sarhoş olurum."

Gina ve ben bir kahkaha krizine girdik.

"Hey, sen de MPA'da değil misin?" Leo gözlerini Gina'ya dikerek sordu. "Oh-uh, evet. Öyleyim! Daha geçen ay katıldım!" Gina gülümsedi ve

Gözleri, fark etse bile çok mutlu olmuş gibi parlıyordu.

"Harika! Evet, MPA harika! Bazı iyi şeyler." Leo başparmağıyla işaret ederek ona doğru bir adım attı. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Neredeyse nutku tutulan Gina önce sadece başını salladı. "Konuş, Gina," diye takıldım ona yan gözle bakarak.

"Ah, tabii ya," diye kıkırdadı. "Evet, bir içki gerçekten iyi olurdu."

Leo gülümseyerek elini kızın sırtına koydu ve onu Morgan'ın ayakta durmuş biriyle sohbet ettiği soğutucuya doğru götürdü.

Böylece Brody ve ben yalnız kaldık. Ona tekrar bakana kadar bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim. Sırtımı tezgâhın kenarına dayamıştı ve kasıkları neredeyse benimkilere değiyordu. Eğer yanılmıyorsam, biraz sertleşmişti. Başını eğmiş, gözlerini dudaklarıma dikmişti. *Yine.*

"Ee, eğleniyor musun?" Dikkatini dağıtmayı umarak sordum. "Evet, eğleniyorum. Sen burada olduğun için şimdi daha da eğlenceli."

Sırtımı dikleştirerek sadece gülümsedim.

"Odamı hiç görmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Dudaklarımı patlattım. "Buraya daha önce hiç gelmedim bile."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece... çocuklar çok dağınık. Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum." Brody sonunda geri çekildi ve parmaklarının uçlarını ön ceplerine kaydırды. "Kontrol etmek ister misin? Benim odama?"

Dudaklarımı içeri çektim ve aşağı baktım. "Orada bizim görmemiz için ne var?"

"Biraz daha sessiz," diye cevap verdi, daha yakına eğilerek. "Aslında benim de seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Yalnız kalmamızı istiyordu. Her ne kadar gardımı almak istesem de, doğum gününde ona hayır demekten nefret ederdim. Ne de olsa katılmamın tek amacı onunla takılmaktı.

"Elbette. Neden olmasın?" Sonunda söyledim ve gözleri parladı, sanki bütün gün aldığı en iyi haber buymuş gibi.

"Harika." Elimi tuttu ve gülümseyerek kalabalığın arasından bana doğru

ilerledi. Eli büyüktü ve benimkinin etrafında kilitlenmişti.
Kavrayışlarımızdan emin oldu

avularımız terlemesine rağmen hiç kaymadı.

Merdivenlere varmıştı, rahatça çıkıyordu, omzunun üzerinden beni kontrol etmek için bakıyordu. Sevişen, elleşen ve i çeken birkaç çiftin yanından geçtik. Korkulukların üzerinden baktım ve birinin yukarı baktığını gördüm.

Sarı saçlı. Büyük yeşil gözler. Sophie'ydi ve yanında Jay vardı. Gözlerini devirince başka tarafa baktım.

Elim hâlâ onun elindeyken Brody merdivenin tepesine ulaştı ve koridorda ilerlemeye devam etti, ta ki solda, kapısına DUR işareti iliştirilmiş son kapının önünde durana kadar. Sonunda kapıyı açmak için elimi bıraktı.

Oda tipik bir futbolcu yatakhanesiydi. Karşılıklı iki adet ikiz yatak, futbol kupaları, yüzükler ve bilgisayarın üstündeki rafa yığılımiş kitaplar vardı. Yataklardan birinin üzerinde kk bir pencere vardı ve üzerine iliştirilmiş *Gece Kralı'nın Game of Thrones* posterini nedeniyle pencerenin Brody'ye ait olduğunu düşündüm.

"Bana göstermek zorunda olduğun şey bu muydu?" Odaya girerken şaka yaptım. "Bana sorarsan oldukça yavan."

Kapıyı arkasından kapattı, ben ona doğru bakınca biraz omuz silkti. "Meh. Samalıklardan kaçmak istediğinde sakın bir yer." Ayaklarının üzerinde biraz sallandı. "Peki... bir saniyeliğine dürüst olabilir miyim?"

Ona baktım. "Elbette."

"Partiden hoşlanmıyorum. Yani, beni yanlış anlamayın. Benim için bir şeyler planladıkları için minnettarım ama... Bilmiyorum. Çok fazla insan var, normalden fazla. Adamlar her şeyi yapmışlar."

"Bu iyi bir şey! Bugün senin doğum günün ve daha fazla insanı davet etmişler. Bu, yollarından çekilip daha fazla insanın senin muhteşemliğinden haberdar olmasını sağlayacak kadar önemsedikleri anlamına gelir."

Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. Raftaki ödüllerle oynamaya başladığında onları üzerimde hissettim.

"Ciddi bir soru sorabilir miyim?" Sesi daha alaktı. Daha sakindi. Omzumun üzerinden baktım ve gözlerini buldum. Yumuşak, yumuşaktı.

"Tabii ki."

"Seninle aramızda ne var? Ne durumdayız Kandy? İkimiz hakkında karanlıkta kalmaktan bıktım. Arkadaşlarım sürekli soruyor ve ben onlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve bu oldukça utanç verici olmaya başladı." Bir kahkaha attı.

Hızla göz kırptım. Um...tamam. *Vay canına*. Beklediğim soru bu değildi. Oldukça derin. "Bilmiyorum, Brody. Sanırım arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

"Antrenmanlar ve kondisyon çalışmaları da dahil olmak üzere haftada üç kereden fazla takılan arkadaşlar mı? Hiç sanmıyorum." Bana doğru birkaç adım attı, bir eliyle belimi kavradı ve diğer eliyle çenemi tuttu. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Kandy. Seviyorum ve belki de içkiler yüzünden bunları söylüyorum ama benim olmanı istiyorum. Paylaştığımız zamanın boşa gitmesine izin vermekten yoruldum. Seni öpmek, sana sarılmak ve seninle çok daha fazlasını yapmak istiyorum."

Kahretsin. *Hayır. Hayır, hayır, hayır*. Yani, *SWOON!* Ama hayır.

"Brody, ben-" İtmeye başladım ama beni daha sıkı tuttu.

"Hayatında bana ya da herhangi bir erkeğe güvenmemene neden olan bir şey olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum ben diğer erkekler gibi değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye mırıldandım. "İnan bana, biliyorum. Sen tanıdığım en tatlı adamsın."

"Peki neden bize bir şans vermiyorsun? Neden hâlâ bana karşı gardını alıyorsun? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Söylediği her kelimedede kalbim daha hızlı atıyor, nabzım kulaklarıma hücum ediyordu. Gözlerimi indirdim ve ondan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu işin peşini bırakmasını ne kadar çok istesem de bırakmayacağını biliyordum. Brody bu konuda ısrarcıydı.

Ona Cane'den, geçmişimden, ailemden ve muhtemelen benden ne kadar utandıklarından bahsetmeyi reddettim. Üniversiteden önceki Kandy Jennings'i, sahip olamayacağını bildiği bir erkeği arzulayan ve hâlâ arzulayan Kandy Jennings'i bilmesini istemiyordum.

Hayatıma devam etmeye hazır olmadığımı bilmesini istemiyordum, bu yüzden onu susturacağını bildiğim tek şeyi yaptım.

Onu öptüm.

CHAPTER TWENTY - ONE

KANDY

Öpücük yanlış, garip ve sıkıcı geldi.

Bu dudaklar aylar önce beni yiyip bitiren dudaklarla aynı değildi. Bu dudaklar açtı, evet, ama aynı zamanda dikkatli ve gayretliydi.

Brody inledi, kolunu belime doladı ve beni bir tüy ağırlığındaymışım gibi kaldırdı. Bizi döndürerek sırt üstü yatağa yatırdı ve sertleşen sikini kalçalarımın arasına soktu.

O anın içinde kaybolmak için elimden geleni yaptım. *Sadece dene. Belki bu sana Cane'i atlatman için ekstra bir güç verir,* diye düşündüm kendi kendime. Brody'nin her bir duyumu ele geçirmesini istiyordum. Onun beni arzuladığı kadar ben de onu arzulamak istiyordum... ama yapamıyordum.

Dili dudaklarımdan içeri girdiğinde, sıcaklığın karnıma doğru yuvarlandığını ve beni içimden vurduğunu hissetmedim. Ellerinden biri belimden aşağı inip diğeri göğüslerimden birini avuçladığında inlemedim ya da mutlak bir tatminle iç çekmedim. Sadece oradaydım. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir anın içinde sıkışıp kalmıştım.

Ama Brody umursamadı. Beni öpmeye devam etti, iki aylık bekleyişin ardından susuzluğunu gideriyordu. Bacaklarımdan arasından sertçe itti, alt dudağımı emmek için öpücüğü kestiğinde inledi. Onu tatmin etmek için iç çektim. Bugün onun doğum günüydü. Sanırım bu benden ona bir hediye idi. Dudaklarımız çiğ olana ve siki kot pantolonunun içinde zorlanıp içime girene kadar öpüştük.

"Kahretsin," diye inledi, aşığı bakmak için biraz yukarı itti. "Şu anda çok sertim."

"Öylesin." Zorla bir kahkaha attım.

Yukarı baktı ve dilinin ucunu dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Yani... bunun olmasını istiyor musun?"

Yutkundum ve daha on dakika önce içtiğim tekilanın yanı sıra onun dilindeki likörün tadını da alabiliyordum. Şimdi dürüst olmam gereken zamandı. Onunla o kadar ileri gidemezdım. Başımı iki yana salladım. "Belki bu gece olmaz," diye fısıldadım.

Onu geri çevireceğimi zaten biliyormuş gibi çok hızlı bir şekilde başını salladı. "Evet. Anlıyorum." Homurdanarak, ayağı kalkana kadar avucunu yukarı itti. Ben de doğruldum ve pantolonundaki sert çıkıntıyı görmezden gelemedim. Avucunu yüzünde gezdirdi ve inledi. "Özür dilerim," diye özür diledi. "Üzerine öyle gelmemeliydim. Yani, aceleye getirmeye çalışmıyordum ve umarım seni rahatsız etmedim-"

"Brody, dur. Lütfen." Elini tuttum ve çekiştirerek onu yanıma oturmaya zorladım. "Sorun yok, söz veriyorum. Hiçbir şeyi zorlamadın."

"Emin
misin?"

"Eminim."

Başını salladı, bakışlarını indirdi. Bir süre sessiz kaldık, müziğin bas sesi boşluğu dolduruyordu.

"Çok iyi bir adam olmalı," dedi. "Beni bu şekilde tamamen inkar edebildiğine göre."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım anladım," diye devam etti. "Neden bu kadar tereddütlüsün. Başına kötü bir şey geldiği için değil. Sadece buraya gelmeden önce sana sahip olan kişiden ayrılmaya hazır değilsin. Bildiğim kadarıyla onunla hâlâ görüşüyorsun."

Başını kaldırdı ve göz göze geldik. Söyleyecek sözüm yoktu. Hiçbir şey. Bana çok büyük bir empati ve kederle baktı, sanki asla düzelmeyecek zavallı, kayıp bir ruhmuşum gibi.

Panikledim.

Bununla başa çıkamazdım.

Öpüşme gerçekleşmemeliydi ve onunla o yatakta kalmak geçmişimi, Cane'i sormasına yol açacaktı ve o, hakkında konuşmak istediğim son kişiydi.

"Gitmem gerek." Yataktan kalktım ve kapıya doğru koştum.

"Bekle Kandy! Neyin var?"

"Ben sadece... Gitmem gerek. Biraz hava almam lazım." Alt dudağımın titremeye hazır olduğunu hissedebiliyordum. *Burada ağlama. Onun önünde ağlama.*

O odasında şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir halde dururken ben kapıyı açıp koridora fırladım. "Doğum günün kutlu olsun Brody," dedim ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Mutfağa doğru ilerledim ve Morgan ile Gina'yı hâlâ orada buldum. Gina hâlâ bir köşede Leo'yla flört ediyor, Morgan ise veranda kapısının yanında telefonunu karıştırırken birasını yudumluyordu. Gina'nın sözünü kesmek istemedim. Aylardır Leo ile takılmayı arzuladığını biliyordum, bu yüzden Morgan'a gittim.

"Gidebilir miyiz?" Kolundan tutarak sordum.

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. "Daha yeni geldik. Ne oldu?"

"Ben sadece... kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz başım ağrıyor."

Yalanımı yutmadı. "Kahretsin, Brody ile bir şey mi oldu? O herifin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum! Oraya gidip kıcını tekmelememi mi istiyorsun?"

"Hayır Morgan, o yanlış bir şey yapmadı, yemin ederim. Ben sadece... Gerçekten ama gerçekten buradan çıkmam gerek. Temiz havaya ihtiyacım var. Lütfen," diye yalvardım gözlerini tutarak. Ciddi olduğumu anlamış olmalı ki sert bir şekilde başını salladı ve elimi tutarak avlu kapısından çıkmamı sağladı.

"Kandy!" Brody'nin seslendiğini duydum. Arkama baktığımda mutfakta toplanan yoğun kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu. Durmadım. "Bekle.

-Kandy!" diye tekrar seslendi.

Bir kapıya ulaşana kadar arka bahçede, buzlu çimlerin ve plastik bardakların üzerinde yürüdük. Kaldırıma çıktığımızda, binamıza geri dönmek için oldukça hızlı yürüdük. Belki de hızlı yürüyen tek kişi bendim. Morgan bana ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Ne oldu Kandy?" Morgan hızıma ayak uydurmaya çalışarak sordu. "Bir şey yaptıysa bana haber ver, yardım edebilirim. Yetkili birine haber verebiliriz."

"O yanlış bir şey yapmadı, Morgan! Ben yaptım! Her şeyi berbat ettim!" Yürümeyi bıraktım ve dönüp ona baktım. Gözleri kocaman açılmıştı ve muhtemelen Brody'nin dakikalar önce olduğundan daha şaşkındı.

"Ne demek her şeyi berbat ettim? Berbat edecek ne vardı?"

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. İki derin nefes alarak gözlerimi

tekrar açtım ve oda arkadaşıma odaklandım. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

ve beni yargılamayacağına söz veriyor musun?"

"Seni asla yargılamam. Bunu biliyorsun," diye ısrar ederek bir adım daha yaklaştı.

Gözlerimi kırptırdım, duygularımla savaştım, bir titreme dudağımı tekrar ele geçirmeye çalışıyordu. Dışarıda havanın otuz derece olmasının da bir faydası olmamıştı. "Brody arkadaşın daha fazlası olmak istiyor... ama ben onunla bunu yapamam. Ona daha fazlasını veremem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü birlikte olduğum son adamı bir türlü unutamıyorum." "Eski erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

"Şey, mesele de bu. O hiçbir zaman benim erkek arkadaşım olmadı. Sadece takıldığım biriydi. Ama birlikte zaman geçirdikçe ciddileşti. Sonra kötü bir şey oldu." Gözlerimi kapattım, o korkunç geceyi tekrar yaşadım. Annemin flash belleği aldığında nasıl ağladığını hatırladım. Yerdeki kanı gördüm. Babamın ertesi gün bana nasıl bakmadığını.

"Ne gibi kötü bir şey?"

Gözlerimi açtım. "Adam babamın en iyi arkadaşıydı... ve babam bizi öğrendi. Her şeyi mahvetti."

"Vay anasını," diye soluk soluğa kaldı, gözleri büyüdü.

"Birkaç aydır ondan haber alamıyorum. Babam öğrendiğinde, buraya gelmeden bir gece önceydi. Hastanede olduğu için onu görme şansım olmadı."

"Kahretsin, Kandy."

"Biliyorum. Bu çok boktan bir durum ve hayatımıza devam edip yaptıklarımızı geride bırakacağımıza söz verdik ama bu çok zordu. Tahmin ettiğimden daha zordu. Her lanet gün onu düşünüyorum. Hatta buraya geldiğim üçüncü gün onu aradım. Geri aradı, biraz konuştuk... ama konuşmanın derinliği yoktu. Sanki çoktan hayatına devam ediyor gibiydi." Tek bir sıcak gözyaşı süzülürken yüzümü sildim. "O zamandan beri ondan haber almadım."

"Vay canına... Çok üzgünüm Kandy." Başını iki yana salladı. "Yani, bir şeyler olduğunu biliyordum çünkü bizimle ilişkiler ya da eski erkek arkadaşların hakkında hiç konuşmadın ama böyle olduğunu fark etmemiştim."

"Sorun değil," diye iç geçirdim.

"Yani... Brody son adamı bilmiyor mu? Babanın en iyi arkadaşı olduğunu?"

"Unutamadığım biri olduğunu biliyor ama o adamın babamın en iyi arkadaşı olduğunu bilmiyor. Ben aşağı inmeden hemen önce onun odasında öpüştük. Bunun daha fazlasını getireceğini düşündü ama ben onu reddettim ve sanırım bu onu rahatsız etti çünkü benden bir cevap almaya çalışarak gerçekten kişisel şeyler varsaymaya başladı."

"Bok yok mu?"

"Brody'ye karşı hiçbir şey hissetmedim Morgan. Hiçbir şey. Bir kıvılcım ya da beni geçmişimin kamburundan kurtaracak bir şey hissedeceğimi umuyordum ama... hiçbir şey yoktu. *Doğru* hissettirmedi bile. Bunu söylemenin çılgınca olduğunu biliyorum, ama birlikte olduğum son adamdan başka kimseye ait değilmişim gibi hissediyorum ve bu berbat çünkü ikimiz de birbirimizi çok istedik, ama onun hayatı ve işi yüzünden, ailem ve yaşımla yüzünden birlikte olmamız doğru değil. Hem aileme hem de ona sahip olamam. Bildikleri onca şeyden sonra olmaz."

"Vay canına." Ellerini beline koydu. "Bu gerçekten derin bir bok."

"Biliyorum." Ellerimi salladım. "Her şeyi böyle yüzüne vurduğum için üzgünüm ama..." İçimi çektim, göğsüm beş dakika öncesine göre daha az ağırlaşmıştı. "Sonunda bunun hakkında konuşmak iyi hissettiriyor. Henüz Frankie'ye bile söylemedim. Şükran Günü tatili sırasında ona yüz yüze anlatmayı bekliyorum. Korkmasını ya da dikkatinin dağılmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"Evet, ne demek istediğini anladım. Bana söylediğine sevindim! Ne olduğunu biliyorsun! Hayat bu! Bence akıllıca bir seçim yaptın. Ailene ihtiyacın var. Ve biliyorsun, hayatına devam etmek istiyorsun diye Brody ile olmak zorunda değilsin. Sadece birkaç hafta oldu, kızım. İyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacın var. Kendine bu zamanı tanı." Kolunu benimkine doladı ve tekrar yürümeye başladık. "Böyle bir şey yüzünden seni asla yargılamam. Asla."

Ona gülümsedim. Memnun olmuştum.

Yatakhaneye vardık ve ikimiz de pijamalarımızı giydik. Gece için işimiz bitmişti. Telefonuma bakacak ya da Frankie'ye partide ne kadar kötü olduğuma dair mesaj atacak halim yoktu, bu yüzden battaniyemin altına kıvrıldım ve Morgan'ın ışıkları kapattığına sevindim ve Gina'ya ayrıldığımızı bildirmek için mesaj attıktan sonra aynısını yaptım.

Ben de bu konuda kendimi kötü hissettim ama neyse ki Gina başka bir takım arkadaşımız olan Claudia'nın geldiğini ve Claudia'nın oldukça iyi ve iyi bir arkadaş olduğunu söyledi.

Gina.

Bir süre sessizce uzandık ve Morgan'ın uyuduğunu sandım, ta ki adımı söyleyene kadar.

"Öyle mi?" Mırıldandım.

"Seni istediğini söylediğini biliyorum ama sence sana aşık mıydı? Birlikte olduğun adama?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bazen bana tapıyormuş gibi bakıyordu. Hatta beni nasıl geride bırakacağından emin olmadığını bile söyledi... ama *aşık olduğuna dair hiçbir şey söylemedi*. Beni seviyor muydu? Evet, seviyordu. Ama bana *o kadar aşık oldu mu bilmiyorum*."

"Hmm."

"Bu ne için?"

"Bilmiyorum. Sanırım... şey, düşündüğüm şey senin iyiliğin için mesafeyi koruduğu. Seni incitmek için değil, sana daha iyi şeyler için bir şans vermek için. Eminim aramayarak ya da mesaj atmayarak bencillik yaptığını düşünüyorsundur ama belki de seni geriye atmak yerine hayatını yaşama şansı vererek *bencilce davranıyordur*. Bencil bir adam sizi yanında tutar ve ailenizin ne diyeceğini umursamazdı. Bencil bir adam hayatınızı yaşamanıza engel olurdu ama o bunun yerine sizi özgür bıraktı."

Vay canına. Söyleyecek söz bulamadım. Gerçekten, hiç. Morgan, her ne kadar şapşal olsa da, neredeyse Buddha gibiydi. Bilge, gerçek ve samimiydi ve ben onun bu yönünü çok sevdim.

"Her neyse, iyi geceler. Sabah antrenmanımız var. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Küçük, sessiz bir kahkaha attım. "İyi geceler, Morgan."

Morgan'ın horlaması dakikalar sonra başladı. Benim de uyumam gerekirdi ama tek düşünebildiğim onun söyledikleriydi. Tam on ikiden vurmuştu. Sanki Cane'i şahsen tanıyormuş gibiydi.

Cane bana defalarca hayatımı yaşamamı istediğini söyledi... öyleyse neden bunu zaten yapmıyordum?

CHAPTER TWENTY-TWO

CANE

İş beni mahvediyordu. Özel hayatım da öyleydi.

Toplantı üstüne toplantı yaptım, şehirden şehre uçtum ve bunun da ötesinde, annem ve kız kardeşim daha önce hiç olmadığı kadar kıcımların dibindeydi.

Sanırım çok fazla şikayet edemezdım. Annem iki hafta önce çıkmıştı ve şu ana kadar iyi gidiyordu. Yeniden yemek pişirmeye çok zaman ayırıyordu ve bunu yapmaktan mutlu olmasından memnundum ama her üç dört saatte bir beni arayıp mutfakta öylece duracak daha fazla malzeme alması için ona biraz para göndermemi istemesi çok yorucuydu. Manikür, pedikür, masaj ve alışveriş çılgınlıklarını seven Lora'yı da unutamazdım.

Bir de Kelly vardı... ama o da büyük ölçüde halledilmişti. Ona Polly Heights'ta hasta olduğunu bildiğimi söylediğimden beri mesafesini korudu, ancak bu onu aramaktan veya mesaj atmaktan ve ofisi veya evimi ziyaret edip edemeyeceğini sormaktan alıkoymadı. Sonunda pes edip ortadan kaybolacağını umarak hiçbirine yanıt vermedim.

Kapım çaldı ve o kişiyi içeri çağırdım. Cora elinde bir klasörle koşar adım içeri girdi. "Monhagen'la olan kontratınız hazır," diyerek masama geldi ve dosyayı üst üste yığılmış evrakların üzerine yerleştirdi. "Diğerlerini de önünüzden çekmemi ister misiniz?" Masamın üzerine yayılmış imzalı kâğıtlardan birkaçına baktı.

"Evet, lütfen, ama benim için onlara baktığınızdan emin olun, olur mu? Bu yeni anlaşmayla birlikte lanet olası gözlerim şaşkınlığa başladı."

Güldü ve kâğıtlardan bazılarını aldı. "Elbette efendim. Ve yeni anlaşmalar iyi bir şeydir."

"Katılıyorum. Gitmeden önce, günün geri kalanı için programımı temizleyebilir misin? İki saat sonra buluşacağım biri var ama onunla ne kadar süre birlikte olacağımdan emin değilim."

"Elbette. Her şeyin yarına, aynı saatlere ertelenmesini ister misiniz?"

"Hayır. Mümkünse her şeyi gelecek haftaya erteleyelim. Önemli bir seminer, hatırlıyor musun?"

Cora hızlıca başını salladı, kâğıtları kollarının altına sıkıştırdı ve ofisten çıktı. Her şeyden dolayı stresliydim ama bu stresin beni etkilemesine izin vermedim.

Zheng ile anlaşmayı tamamlayamayınca, yatırımcılarımın çoğu geri çekilmeye başladı. İşimden hala umudu olan birkaç kişiyi elimde tutabilmek için kolumdan birkaç numara çıkarmam ve karşılığını alacağımı umduğum vaatlerde bulunmam gerekti.

Çoğunlukla işe yaramıştı. İşimi ayakta tutmak için yapmam gerekeni yaptım. Yaptığım şeyler adil miydi? Hayır. Büyük miktarda para kaybetmeme neden oldu ama günün sonunda yapılması gerekiyordu.

Sandalyemden kalkıp sehpanın üzerindeki kahve sürahisine yöneldiğimde telefonum çaldı. Kendime bir fincan doldurduktan sonra ekrana bir göz attım.

Kelly arıyordu. Reddetme düğmesine bastım, kahvemi yudumladım ve tekrar koltuğuma çöktüm.

Birkaç evrakı imzaladıktan sonra telefonum tekrar çaldı, ama bu sefer Lora'dan bir mesajdı.

Lora: Yarın burada olmayacağına göre, jakuziyi kullanmak ve film izlemek için senin evine gidebilir miyim?

Ben: Jakuziyi neredeyse hiç kullanmıyorum, Lora. İyi eğlenceler. Ama saçmalık yok.

Lora: Evet, her neyse. Uçuş için hazır mısınız?

Beni bu boka bulaştırdığına hala inanamıyorum.

Lora: Oh, sus. Sonra bana teşekkür edeceksin. Yuvarlanıp durmandan bıktım. Ayrıca şu an toparlanıp istediğini elde etmek için mükemmel bir zaman!

Kahvemi yudumlarken başımı salladım. Gözlerim pencerenin yanındaki kanepeye kaydı. Kandy ile paylaştığım son yerdi. Kelly'den olduğunu düşünürsek, o lanet şeyden neden hâlâ kurtulmadığımı bilmiyorum.

Komik olan Mindy'nin flash belleği Derek'le yaşadığım olaydan birkaç hafta sonra ofisime göndermesiydi. Parmaklarımın arasında yuvarladım, bütün gün ona baktım, sonra pes ettim ve izlemek için fişe taktım.

D'nin neden bu kadar kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Kandy'yi o kanepede hayatım buna bağlıymış gibi sikmiştım. Herhangi bir erkeğin bakış açısından, onu incitiyormuşum gibi görünüyordu, ama doğrusu, ona her şeyimi, başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir parçamı veriyordum.

Kandy'yle haftalardır konuşmuyordum ve sadece bu bile içimi parçalıyordu. Telefon görüşmelerimi ve mesajlarımı onunla paylaşmaktan kaçınıyordum çünkü bunun bizi sadece pişmanlıklara sürükleyeceğini biliyordum ve o bundan daha fazlasını hak ediyordu. Ona yalan vaatlerde bulunmak içimden gelmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylememek daha iyiydi. Yine de onu çok özlüyordum.

Tüm ailemi özlemiştım ve belki de birkaç gün önce verdiğim karar akıllıca bir karar değildi ama bu gerçekleşiyordu. Her şeyi berbat etme ve beni en başa döndürme ihtimali vardı ama yapılması gerekiyordu.

CHAPTER TWENTY-THREE

KANDY

Partiden sonraki gün ve hatta ondan sonraki gün bile telefonum sürekli çaldı. Hafta sonu olması iyi bir şeydi. Brody ile karşılaşmak için hiçbir nedenim yoktu. Gidecek dersim yoktu ve MPA toplantıları sadece hafta içi yapılıyordu. Söz açılmışken, bir sonraki Pazartesi gününü iple çekmiyordum. Bir toplantımız vardı ve ben gelmemeyi düşünüyordum.

Cumartesi boş bir gündü, ben de bu zamanı Morgan'la birlikte, kitapçıdan aldığım yeni bir kitabı okumak için fasulye torbaları, koltuklar ve sedirlerin bulunduğu çalışma odasında uzanarak geçirdim.

"Hey, yarın DeBartolo'da olacakları duydunuz mu?" Morgan kulaklığını çıkarıp Gina ve bana bakarak sordu.

"Hayır-ne şeyi?" Gina ders kitabına göz gezdirdi, kalemmini kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

"Bilmiyorum. Sözde, daha parlak bir gelecek için çabalayan ve kendi e-ticaretlerini veya işlerini yürütmek isteyen öğrenciler için. Kulağa hoş geliyor. Tüm bu üniversite işi bittikten sonra kendi kreşimi açmak ve hatta belki internetten bebek kıyafetleri satmak istiyorum. Eskiden annemle birlikte örgü örerdik."

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Sen, Morgan Page, bir kreş işletiyor ve bebek kıyafetleri mi yapıyorsun?"

"İçinde gerçek çocukların olduğu gibi mi?" Gina yumurtladı.

"Evet, çocuklarla birlikte!" Morgan ellerini salladı. "Çocukları seviyorum, ister inanın ister inanmayın!"

Gina, "Söylemeliyim ki sevgilim, seni çocuk seven biri olarak görmüyorum," diye alay etti.

Morgan orta parmağını ona doğru çevirip gülümseyerek, "Birincisi, canın cehenneme," dedi, "ve ikincisi, çocukları seviyorum! Erken çocukluk gelişimi falan okuyorum. Lütfen benimle gelin çocuklar! Sadece bir saat sürecektir. Yarın sabah antrenmanımız da yok, yani bu bir kazanç."

Gina inledi. Omuz silktim. Zaten yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. "Ben de seninle geleceğim," dedim.

"Sanırım ben de öyle yapacağım," diye mırıldandı Gina. "Ama eğer sıkıcı olursa, çekip giderim."

"Şaka bile yapmıyorum."

"Evet! Tamam, anlaştık!"

Ertesi gün Morgan, Gina ve ben DeBartolo Gösteri Sanatları Merkezi'ne çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürüyorduk. Paltomun yakasını çekiştirdim, Gina kapıyı açtığı anda rahatlardım ve bir sıcaklık yanaklarımı yaladı.

"Kahretsin, dışarı çok soğuk!" Morgan tısladı. "Bu okulda memelerim ve kığım donacak!"

"Buna alışsan iyi olur." Gina atkısını çıkardı. "Kar yağmaya başlayana kadar bekle. Birinin suratına soğuk bir yumruk atmak isteyeceksin."

Koridorda yürürken onlarla birlikte ben de güldüm. Programın yapıldığı salonun düşündüğümde daha fazla insanla dolu olması beni şaşırttı. Çoğunlukla arka sıralar doluydu ve Gina ve ben başlangıçta programla pek ilgilenmediğimiz için nereye oturacağımızı Morgan'ın seçmesine izin verdik. Büyük hataydı. Soldaki ilk sırayı aldı, tam ön tarafta.

Koltuğumun üzerinde duran broşürü okudum. Fazla bir şey yazmıyordu, sadece en üstte programın adı ve altında dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken aşırı derecede gülümseyen bir kadın resmi vardı. Morgan bizi nereye sürüklemişti?

İçimi çekerek broşürü kucağıma bıraktım ve Frankie'ye yazdığım mesajı geri göndermek için cep telefonumu ceketimin cebinden çıkardım. İkimiz de heyecanlıydık. Bir ay sonra Şükran Günü'nde birbirimizi görecektik ve ben onun canını sıkmak ve arayı kapatmak için sabırsızlanıyordum.

Tam mesajımı gönderecekken, derin, böbürlenlen sesler duydum.
Omzumun üzerinden kapaıya baktım ve Leo'nun odaya girdiğini gördüm.
Arkasından Brody geliyordu.

"Oh, kahretsin." Başıımı
eğdim. "Neyin var?" Gina
sordu.

Başıımı eğerek, "Brody burada," diye mırıldandım.

"Oh...kahretsin." Morgan omzunun üzerinden baktı. "Arkada bir yere
oturuyor. Yine de saklanmanın bir anlamı yok. Gözünü dikmiş sana
bakıyor."

"Anlaşıldı." İçimi çektim.

Sandalyemde daha yükseğe oturdum ve dikkatimi ön taraftaki podyuma
verdim. Birkaç dakika sonra genç bir kadının kürsünün arkasına geçerek
programı tanıtmaya başlamasına sevindim.

Kadının konuşması sırasında arkamdan gözlerin üzerimde olduğunu
hissedebiliyordum. Sesi bir vızıltı gibiydi ama konsantre olmak ve başımın
arkasındaki yakıcı parıltıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bu imkansızdı.

Brody ile doğum gününün olduğu geceden beri konuşmamıştım ve içten
içe kendimi çok kötü hissediyordum. Sürekli mesaj atıyor ve arıyordu ama
nafile. İçten özürler içeren sesli mesajlar bile bırakmıştı ama kendimi geri
arayıp konuşacak kadar zorlayamıyordum. Eninde sonunda onunla
yüzleşmek ve ona gerçeği söylemek zorunda kalacağımı biliyordum.
Sadece ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu.

"...Henüz yirmi yedi yaşındayken ulusal çapta tanınmaya başladı ve şu
anda ülkenin en çok kazanan multi-milyonerlerinden biri. Lütfen sürpriz
konuğumuz *Bay Quinton Cane'e* sıcak bir karşılama yapın!"

Bekle...

NE OLUYOR LAN?

CHAPTERTWENTY-FOUR

KANDY

Eğer Brody'nin etrafta olmasından dolayı kalbimin çok hızlı attığını düşünüyorsam, o isim söylendiğinde kalbim göğsümden çıkmak üzereydi.

Birdenbire tüm dikkatimi bu programa verdim. Akranlarım alkışlarken başımı kaldırıp kürsünün soluna baktım ve gözlerime inanamadım.

Sahneye çıkan merdivenlerde bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir adam yürüyordu.

Beyaz düğmeli bir gömlek, koyu mor bir kravat ve siyah bir pantolonla sahneye çıktığında ağzım kurudu ve boğazım düğümlendi. Saçları her zaman hatırladığım tarzdaydı ama biraz daha dağınıktı, sanki sahneye çıkmadan önce parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibiydi. Yüzündeki kıllar gitmişti. Yüzünde tek bir kirli sakal izi bile yoktu ve kalbim ne kadar kötü atsa da, hala oraya gidip parmaklarımı çenesinde gezdirmek ve görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını hissetmek istemem beni şaşırttı.

Hayatımda aşık olduğum ilk erkek olan Quinton Cane'in cesur ve çekici bir gülümsemeyeyle podyuma çıkışını izlerken koltuğumda kıpırdandım, omurgam diken diken oldu. Spikerin elini sıktı, sonra kalabalığa döndü, o delici gri-yeşil gözleri seyircilerin üzerinde zıpladı. Ve sonra, basit bir hareketle, o gözler benimkilere indi.

Nefeslerim kesildi, avuçlarım deli gibi terledi. Kanım donacak gibi oldu, dudaklarım aralandı, sözcükler üretemedim. Gerçekten, nutkum tutulmuştu. Bu semineri sırf beni görmek için mi planlamıştı? Bu sadece bir tesadüf müydü? Burada karşılaşmayacağımızı mı düşünmüştü? Neden bana geleceğini söylememişti? Numaram onda vardı. *Neler oluyordu?*

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da benimle karşılaşmayı planlamamıştı. En azından bu kadar yakın bir zamanda. Kampüsümüzün ne kadar büyük olduğunu ve hafta sonu olduğunu düşünürsek, birbirimize rastlama olasılığımız çok düşüktü. Ama karşılaştık. Kader komik bir orospu çocuğuydu ve onun kafamı karıştırmasından bıkmıştım.

Cane konuştu ve kendini tanıttı, gözleri birkaç saniyede bir benimkilere kayıyordu. Ben de onun gözlerinden kaçmaya çalıştım ama o kadar haftadan sonra *-sonsuz gibi gelen aylar- bu imkânsızdı.*

Farklı görünüyordu. Gözleri bulutlu ve gri değildi. Berrak ve canlıydılar. Temiz görünüyordu, sanki yeni bir başlangıç yapmak için görünüşünü bilerek değiştirmişti.

Zihnim onun hakkında bildiğim her şeye geri döndü.

Kelly hala resmin içinde miydi? Şu anda program için burada mıydı? Salona baktım ama ondan bir iz göremedim. *Bu iyi bir şey.*

Zaman yavaş ilerliyordu ve Cane dikkatli ve özenli bir şekilde konuşuyordu, ama bu onu kalabalığın içinde beni bulup gözlerimi tutarak konuşmaktan alıkoymadı. Başka biri olsa iş, hayat ve nasıl özgüvenli olunacağı hakkında konuşurken odaklanmak için birini seçmiş gibi görünürdü ama bana bir şey anlatmaya çalışıyordu, hatta belki de bir şey için *yalvarıyordu*. Neredeyse özür diliyor gibiydi.

Bir süre sonra, o geniş odada oturup derin sesinin her boş köşede yankılanmasını, derimin ince katmanlarının altına girip ruhuma sızmasını dinleyemedim. Bunun yerine, oturduğum yerden kalktım ve Gina'ya tuvalete gittiğimi haber vermek için hızlıca fısıldadım.

Brody'nin gözlerinden de bilerek kaçarak koridorda hızla ilerledim. Beni izlediğini biliyordum. Gözlerinin sıcaklığını lav gibi üzerimde hissedebiliyordum.

Aceleyle açık kapıdan çıktım ve kadınlar tuvaletini bulana kadar koridorda yürüdüm.

"Vay anasını," diye soluklandım, sanki daha önce boğulmuşum da sonunda su yüzüne çıkmışım gibi. "Vay anasını. Lanet olsun." Gözlerimi sıkarak banyoda volta attım.

Kapa çeneni, içeride kimse olmadığına şükret. *Bu gerçek olamaz.* İmkânı yok. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Olabileceği onca yer varken, benim üniversitemde miydi? İnanılır gibi değil. Bunu planlamış olmalı.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Bitene kadar salona geri dönmeyi reddettim. Musluğu açıp ellerimi suyun altına daldırdıktan ve iki ıslak parmağımı gözlerimin altına sürdükten sonra, askıdan bir kağıt havlu kaptım, ellerimi ve yüzümü kuruladım ve bitene kadar salonda oyalanmayı umarak banyodan çıktım.

Olduğum yerde kalmalıydım çünkü koridorun karşısında dikilmiş, dışarı çıkmamı bekleyen Brody'ydi. Adımlarımı duyunca hemen başını kaldırdı. "Kandy," diye iç geçirdi.

Yaklaştığında olduğum yerde donakaldım.

"Nasılsın?" diye sordu zoraki bir gülümsemeyle. Gözleri o kadar büyük bir pişmanlıkla doluydu ki, bunu ona yaptığım için kendimi yumruklamak istedim. Beni yanlış anlamayın, rahatlama ve umut vardı ama yüz hatlarını maskeleyen her şeyden çok suçluluk duygusuydu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Bu seminer oldukça sıkıcı, ha?" diye güldü ve başparmağıyla açık kapıyı işaret etti.

Omuz silktim. "Sayılır. Neden geldin ki zaten? Pek senin tarzın gibi görünmüyor."

"Leo beni buna sürükledi. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Morgan da beni buraya sürükledi, yani evet. Her şeyi biliyorum."

Gülümsedi. Bir adım daha yaklaştı. "Dinle Kandy, geçen gece için gerçekten çok özür dilerim. Bu kadar ileri gitmemeliydim. Geri çekilmeliydim. Sanırım seni çok zorladım ve hatırlamak istemediğin bazı şeyleri hatırlamana neden oldum ve eğer yaptıysam özür dilerim."

"Brody, sorun yok. Gerçekten. Özür dileyen ben olmalıydım."

"Özür mü diliyorsun?" Şaşkın görünüyordu. "Ne için? Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Hayır, ben yaptım." Seminerin yapıldığı kapıya baktım. Cane'in konuşmasını hâlâ duyabiliyordum ve karnım düğümlendi. "Seni bu şekilde yönlendirmemeliydim. Hazır değilsem seni öpmemeliydim. Bunu yapmam yanlıştı."

"Yanlış mı?" Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Öpücük hoşuma gitti, Kandy. Sandığından daha çok."

Salondaki öğrenci topluluğu tezahürat yaptı ve ben artık Cane'in sesini duyamıyordum.

Brody bana doğru geldi ve çenemi eğdi. "O gece seni rahatsız etmek dışında hiçbir şeyden pişman değilim." Gözlerimi inceledi. "Özür dilerim," diye yalvardı.

Başımı kaldırdım. "Üzgün olmana gerek yok. Sorun değil." "Çok ısrarcıydım, biliyorum."

Tam bunu söylediği sırada ayak sesleri duydum. Kapıya doğru baktım ve hemen kendimi Brody'den uzaklaştırmak istedim. Beni kontrol etmeye gelen Morgan ya da Gina değildi.

Cane kapıdan içeri giriyordu ve gözleri tam üzerimizdeydi. Bir anda burun delikleri alevlendi, gözleri Brody'nin çenemde tuttuğu ele kaydı. Yine de yürümeyi bırakmadı. Hayır, omuzları geniş ve çenesi havada bize doğru geldi. Kaşları yol boyunca birbirine dikilmişti, bakışları hâlâ bana dokunan elin üzerindeydi.

Hay sikeyim. Ne. Ne. Neler oluyor?

Şimdiki zaman ile geçmiş arasında sıkışıp kalmıştım ve bu durum ciğerlerimi kendi bedenime göre çok küçük hissettiriyordu.

"Kandy," diye selamladı Cane ve Brody sonunda elini çekti, bu da Cane'in ona bakmasını sağladı. "Öyle mi?"

"Oh, ben Brody, efendim. Brody Hawks. Futbolcuyum." Brody kolunu uzatarak elini uzattı. Cane elini tuttu ve sıkıca sıktı. Muhtemelen biraz fazla sıkı. Brody tedirgin bir gülümseme takındı ama ölümcül tutuşundan kaşlarını çatmak istediği anlaşılıyordu. "Orada yaptığın konuşma çok hoşuma gitti. Çok ilham vericiydi."

"Burada flört ediyor olsaydınız ilham verici olduğunu nereden bilecektiniz?"

Brody sonunda kendini tuttuğu kaşlarını çattı. "Ben... fark ettiğinizi bilmiyordum. Yokluğum sizi rahatsız ettiyse özür dilerim efendim."

Cane onun sözlerini duymazdan gelerek dikkatini bana verdi. "Kandy Cane," diye mırıldandı, neredeyse hülyalı bir şekilde ve karnım döndü. "İyi görünüyorsun."

Dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Teşekkürler, sanırım."

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" Brody yana doğru hafif bir adım atarak tereddütle sordu.

"O babamın arkadaşı," diye hızlıca tamamladım, Cane çılgınca bir şey söylemeden önce, sanki bekaretimi sırtında taşıyan adam oymuş gibi

Cep.

"Oh-bu harika! Babanın milyoner bir arkadaşı olduğunu bilmiyordum!"

Cane o zaman yüzünü buruşturdu, burun delikleri alevlendi. "Brody, bana ve Kandy'ye bir saniye izin verir misin? Onunla konuşmak istiyorum, birkaç şey konuşmak istiyorum. Okul başladığından beri onunla pek konuşma fırsatı bulamadım."

"Oh, evet. Tabii, dostum! Sorun değil."

Brody bizi yalnız bırakmasının sorun olmadığından emin olmak için bana doğru baktığında başımı salladım. "Daha sonra konuşuruz," dedim ona yürümeye başlarken.

Cane ve ben onun uzaklaşmasını izledik ve Brody tekrar salona girdiğinde Cane bana baktı. "O senin için kim?"

"Bir arkadaş,"

dedim. "*Erkek*

arkadaş mı?"

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Kız arkadaşın Kelly nasıl?" Karşılık verdim ve bunun üzerine alnında derin çizgiler oluştu.

Soruya cevap verme zahmetine girmeden iç geçirdi.

"Sanırım hâlâ buralardayım."

"Kandy. Kes şunu. O benim kız arkadaşım değil."

"Neden buradasın, Cane? Olabileceğin onca yer varken buraya mı geldin? *Neden?*"

"Beni konuşmam için davet ettiler."

"Seni davet ettiler mi, yoksa duydun ve sırf ortaya çıkıp kafanı karıştırmak için mi ite kaka geldin?" Tükürdüm.

"Buraya kafanı karıştırmak için gelmedim, Kandy. Evet, bu fırsatı duydum ve seni görme umuduyla istedim, ama bu çok mu kötü? Seninle aylardır konuşmadım!"

"Peki, bu kimin suçu? Bırakın arkadaşlarımı korkutmayı, kampüsüne elini kolunu sallayarak girip hayatımı bu şekilde bölemezsin!"

"Sana dokunuyordu. Sözünü kesmekten başka çarem yoktu."

Bir adım daha yaklaştım. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Lanet bir oyun mu? Artık sana ait değilim, Cane. Tek bildiğin, herhangi biri tarafından dokunulmakta özgür olduğum."

Boğazı düğümlendi, çenesi titriyordu. "Özel bir yerde konuşmamız gerek."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bir öğrenciyle yalnız yakalanmak istemezsiniz, değil mi? Bunun itibarınıza ne kadar zarar vereceğini bir düşünün."

Cane kolumu tuttu ve bileğime kilitlenene kadar parmaklarını kolumun

iç kısmına doğru kaydıldı. "Şu anda bunların hiçbirisi umurumda değil.

Neden burada olduğumu anlayana kadar gitmeyeceğim. Benimle yürü."

Bu bir rica değildi. Hoşuma gitse de gitmese de bu gerçekleşecekti. Elimi tuttu ve beni etrafında döndürerek koridorda ilerlemeye başladı. Bir oda boşalana kadar birkaç odanın önünden geçtik. Bu odanın içi diğerlerinden daha karanlıktı ama kapısı kilitli değildi. Kapıyı iterek açtı ve boş olduğundan emin olmak için köşeye bakarak içeri girdi.

Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi, sonra da gözden kaybolmak için pencereden uzak bir köşeye doğru yürüdü.

Oda eski kâğıt ve taze ahşap gibi kokuyordu. Etrafa bir göz attım, birkaç raf fark ettim ve buranın küçük bir kütüphane olduğunu anladım. Sol tarafımızdaki duvarda, rafın üzerindeki dikdörtgen pencereden küçük bir ışık süzülüyordu ve süt gibi ışık Cane'in yüzünün her açısını ve kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Güçlü çenesi ve çenesi, burnunun keskinliği, üst dudağının üstündeki çukur, pürüzsüz alnı ve hatta kaşlarının açık kahverengi kıvrımları.

Gerçek dışı, hayalet gibi, hayal gücümün bir ürünü gibi görünüyordu ve bir parçam şu anda onu rüyamda görecektik kadar hayalperest olup olmadığını merak ediyordu.

"Hiçbir mazeretim olmadığını biliyorum," diye başladı. "Ve ne söylersem söyleyeyim, seninle iletişim kurmamamı ya da sana yeterince ulaşmamamı haklı çıkarmaya yetmeyeceğini de biliyorum. Ama... ellerim doluydu, Kandy. Yemin ederim - ve sadece Kelly ile değil, her şeyle. Babanın bizi öğrendiği o gece hayatım değişti ve sonra tüm bu çılgınca şeyler bir anda olmaya başladı." Bana doğru bir adım attı. Kollarımı kavuşturdum ve onu affetmek için yüzeyini çizmeye çalışan duygularla savaşmak için elimden geleni yaptım.

"Umursamam mı gerekiyor?" Homurdandım.

"Hayır. Ama yine de sana söylüyorum." Kollarımın üst kısmını tuttu ve bana gözleriyle buluşmaktan başka seçenek bırakmadı. Ay ışığının altında parıltılı ve çaresizdiler ve göğsüm acıma duygusuyla gerildi. "Seni çok özledim Kandy. Gerçekten özledim. Seni o kadar çok özledim ki bazı geceler konsantre olmakta zorlanıyorum. Her lanet gün seni düşünüyorum, ne yaptığını, *nasıl olduğunu* merak ediyorum. Merak etmenin faydasız olduğunu biliyorum ama yine de oluyor. Hem de çok."

Alt dudağımı içeri çektim, ısırđım, boyun eğmeyi reddettim.

"Ben sadece... yeni bir şey için bir şansın olsun istedim. Dışarıda benden başka seçenekler de *olduğunu* görmeni istedim. Bu bir mazeret değil, biliyorum. Bulanık sulardaydık ve hala da öyle sayılır, ama yine de

Birkaç kez seni kontrol etmek için aradım. Artık aramak bana düşmez diye düşündüm. Ayrıca, hayatımıza devam edeceğimize söz vermiştik, değil mi? Anlaşmıştık."

"Evet, bu her şey boka sarmadan önceydi, Cane!" Sonunda kendimi geri çekecek gücü buldum. "Senin için *çok* endişelendim, farkında değil misin? Sadece bu da değil, Georgia'da olanları tek başıma yaşadım! Bu konuda konuşabileceğim bir ailem yoksa, en azından bana her şeyin yoluna gireceğini ve normale döneceğini söyleyebileceğini düşünmüştüm, ama yapmadın! Orada değildin ve bu... bu beni *incitti*." Sesim çatladı, göğsüm savaşıma çalıştığım her duyguyla ağırlaştı. "Beni aramanı dileyerek kaç gece ağladığımı sana anlatamam. Yaptığımız şeyi hiç olmamış gibi hissettirmeden bana bir şey söylemeni diledim!"

Bana baktı, gözleri sertti, hâlâ parlıyordu.

"Yaptığımız şeyin işleri berbat ettiğini biliyorum. Muhtemelen hayatında birkaç şeyin değişmesine neden olduğunu biliyorum ama o boş aramadan sonra başka bir şey olmadı mı Cane?"

Konuşmak için ağzını açtı, ben de kelimelerin dökülmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Sadece sessizlik vardı. Bir kahkaha attım ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silip süpürdüm.

"Evet," diye kuru bir kahkaha attım. "Sadece sessiz olmaya devam et. Bu senin iyi olduğun şey.

.."

Buna bir şey söylemediğinde, kızgınlık beni bütünüyle yuttu. I Alay ettim, ellerimi yenilgiyle salladım ve kapıya yöneldim. Onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

"Buraya gelerek zamanını boşa harcadın. Beni yalnız bırak."

Kapıya ulaşmadan eli elimi yakaladı ve aynı el beni kendi etrafımda döndürdü. Kalın kolu belime dolandı ve beni iri bedenine doğru çekti. Baş aşağı düştü ve ağızlarımızın birleşmekten başka seçeneği kalmadı.

Pürüzsüz, sıcak dudakları dudaklarıma yapıştı ve bir elimi aramıza sıkıştırdım, avucum göğsünde düz duruyordu, onu itmeye, onunla savaşıma ve umurumda değilmiş gibi davranmaya hazırdım, ama çaresizdim. Sıkışmıştım. Yırtılmıştım. Yavaş ama emin adımlarla boyun eğiyordum.

Bu. Bu bir rüya değildi. Olamazdı. Onu *her yerde* hissedebiliyordum. Özlediğim, hasretini çektiğim şey buydu ve bunu bilmek beni kızdırıyordu.

Karnımdaki düğümler yavaşça çözülüyor, duygularım tutkulu bir çılgınlıkla içimden akıyordu. Parmaklarımı saçlarında, göğsünde ve kavrayabildiğim diğer her yerde gezdirdim. Bunun bir rüya değil de gerçek olmasını ummuştum. Bunun gerçekleştiğini, onun burada olduğunu, benim olduğunu ve bu anın asla bitmeyeceğini ummuştum.

Bunun eski kitaplarla dolu bir kütüphanede olması ve gümüşü bir ayın bizi göstermesi umurumda değildi.

Sadece biz vardık.

Biz. Yine biz.

Bunu bu kadar çok kaçırdığıma inanamadım.

Beni kollarına aldı ve odanın içinde bir masaya doğru götürdü. Popom masaya değdiğinde, kendini kalçalarımın arasına itti ve avucunu masanın üzerine koyarken bazı kalemleri ve malzemeleri yere düşürdü.

"Kahretsin, seni çok özledim," diye boynumun çukuruna sürtündü. Nefesi sıcaktı ve tenimi gıdıklıyordu. Ağzını tekrar istiyordum, bu yüzden başımı eğdim, dudaklarımızı birbirine geçirdim ve dili üst dudağımı sıyırdığında inledim ve sonra ağzı tekrar benimkini aldı. Öpücük bir kez daha koptu. İkimizin de nefesi kesildi, havaya ihtiyacımız vardı.

"Seni incitmek istememiştım," diye inledi.

"Ama beni incittin," diye fısıldadım. "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda." "Biliyorum ama...*siktir*. Birbirimiz için iyi değiliz, Kandy."

"Eğer böyle düşünüyorsan," diye dudaklarına üfledim, "o zaman neden buraya geldin? Neden buraya gelip beni görmeyi umuyorsun?"

Başını geriye çekti ve gözlerimin içine bakabilecek kadar uzaklaştı. "Seni nasıl unutacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Anıları nasıl durduracağımı bilmiyorum. Çok uzun süre hayatımın bir parçasıydın ve sonra ortadan kayboldun ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu şekilde olması gerekmediğini biliyorum ama senin için de en iyi yolun bu olacağını düşündüm. Hepimiz için. Çok aptalım, biliyorum." Alnı omzumun üstüne düştü ve bir iç çektim. Bir an sessiz kaldı, boğazında bir ses oluştu, sanki sıradakini söylemekte tereddüt ediyordu. "Kız kardeşim Atlanta'ya döndü. Annem rehabilitasyondan çıktı ve kız kardeşimle birlikte bir dairede yaşıyor. Ve babam... bir ya da iki ay içinde hapisten çıkacak."

Son cümlesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne?" Nefes nefese kaldım ve gözlerini görebilmek için başını kaldırmaya zorladım.

"Kız kardeşime bu berbat mektubu göndermiş," diye devam etti, çenesi bükülmüştü. "Şirketim için geleceğini söylüyordu. Şirketime yaklaşmaması için elimden geleni yapıyorum. O kadar çok şey yapıyorum ki, bir şey yapmak için neredeyse hiç zamanım kalmadı. Ailemi geri aldım ve onları haftada sadece iki kez görebiliyorum, o da ancak."

"Vay canına... Özür dilerim. İşlerin bu kadar kötüye gittiğini bilmiyordum."

Dudaklarını bastırdı. "Tüm bunların üstüne bir de Kelly var, geri adım atmıyor... ama sanırım onu bu işin dışında tutmanın bir yolunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve bu beni umutlandırdı. "Nasıl?"

"Bu beni eski köklerime geri götürecektir, çok fazla şantaj yapacağım, ama onu başımdan sonsuza dek atmam anlamına geliyorsa bunu yapmaya hazırım."

"Eski köklerin mi?" Kaşlarım çatıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Çenesi kalktı, gözleri bulanık bir şekilde benimkilere dikildi. "Bu, kötü bir geçmişim olduğu ve bulunduğum yere gelmek için bazı berbat şeyler yaptığım anlamına geliyor Kandy."

Yutkunmaya çalıştım ama yumru aşağı inerken kuruyordu. "Ne gibi şeyler?"

"Bir sürü boktan şey." Bir elini kaldırarak burnunun kenarını çimdikledi. "Yeterince yanında olamadığım için beni affet. Şimdi buradayım. Bunu telafi etmeme izin ver."

"Bunu nasıl telafi edeceksin?"

"Yarın gece uçacağım. Ondan önce seni öğle yemeğine ya da başka bir yere götüreyim - programın nasıl uyararsa."

Seçeneklerimi tartarak alt dudağımı çiğnedim. Yarın kondisyon dersimiz vardı ama sadece iki saat sürecekti. Ondan sonra Morgan, Gina ve ben alışveriş merkezine gitmeyi planlamıştık. Bunu pas geçebilirdim. Hastaymışım gibi davranabilirdim.

"Tamam. Tamam. Öğle yemeği yiyebiliriz ama beni kampüsten alamazsın. Kimsenin bizi görmesini istemiyorum. Seninle çok uzak olmayan bir benzin istasyonunda buluşuruz."

"Tamam. Bu işe yarar."

Hâlâ gizlice dolaştığımıza inanamıyordum ama yaşlılarımın beni yaşlı bir adamla arabaya binerken görmesi tuhaf olurdu. Dedikodulara neden olurdu. Fısıltılara. İsteyeceğim son şey benim ya da Cane'in kışının altında daha fazla ateş olmasıydı.

"Ya seminere gelmeseydim?" diye sordum.

Gülümsedi. "Gelmenin bir nedeni olduğuna inanıyorum."

"Ama ya yapmasaydım?"

"O zaman seni bulurdum. Önce seni görmeden bu eyaletten ayrılmayacaktım."

Kalbim güm güm attı.

Elini yukarı kaldırarak yüzümün bir tarafını kavradı ve ben de kendimi tutamayarak yanağımı avucunun içine sokup gözlerimi kapadım. Onun dokunuşunu çok özlemiştim. Parfümünü ve güçlü vücut ısını.

Dudakları benimkilerin üzerine indi ve sanırım en çok bunu özledim. Nazik, derin, sarhoş edici öpücüklerini. İç çekene kadar benimle alay eden dilini ve ağzının her zaman nane ve sigara tadında olmasını.

"Seminer yakında bitecek. Beni arıyor olacaklar," diye mırıldandı dudaklarımda.

"Biliyorum." Söylemiştim ama elim ensesinde daha da sıkışmıştı. Bırakmak istemedim. Bir daha olmaz.

Kıkırdadı. "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin. Sen beni özledin mi?"

"Her lanet gün."

Başka bir derin kıkırdama. Beni tam kalbimden vurdu. Boğucu, derin ve o kadar lezzetliydi ki kıyafetlerini yırtıp beni hemen oraya götürmesini söylemek istedim. Hemen şimdi.

Ama ne kadar hevesli olsam da yarınımız olduğunu biliyordum. Gitmek zorundaydı. Zamanımız kısıtlıydı ve gelmezsem arkadaşlarım beni aramaya başlayacaktı.

Sonunda geri çekilecek iradeyi buldu ve ben karşı koymadım. Kollarımı indirdim ve bacaklarımın arasında dik durmasına izin verdim. Aleti sertleşmiş, kalçamın iç kısmına saplanmıştı. "Beni nasıl delirteceğini hâlâ biliyorsun."

Gülümsemeye karşı koydum ve çenesini okşadım. Hayal ettiğim kadar pürüzsüzdü. "Sen seminere geri dön. Ben bir süre burada bekleyeceğim."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kısa bir iç geçirdi. "Yarın mı?" "Evet. Yarın."

Bana yarım bir gülümseme verdi, sonra alnıma bir öpücük kondurmak için öne eğildi. Daha sonra geri çekildi, kendini toparlamak için birkaç saniye bekledi ve sonra kapıya doğru yürüdü. Omzunun üzerinden bana baktı, kısa bir bakış attı ve sonra kapının tokmağını çevirerek dışarı çıktı ve oditoryuma geri döndü.

Pencereden onu artık göremeyinceye kadar gidişini izledim ve sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak gitmesine izin verdim.

Masadan atlayıp odadan çıktım. Geri dönerken Morgan ve Gina'yı tuvaletin yanında gördüm. Gina geldiğimi duyunca başını çevirdi, rahatlamıştı. "İşte buradasın! Tuvalete falan düştün sandım, kızım! Nereye gittin sen?"

"Sadece etrafa bakıyordum," dedim omuz silkerek. "Bu binayı daha önce hiç görmemiştim. Mimarisi hoşuma gitti."

"Ah, evet." Gina kemerli tavana bakarak başını salladı. "Bu okulun en güzel yanlarından biri de bu. Mimari." Yemi yuttuğuna sevinmişim.

"Evet, bu program tam bir esneme festivali. Siz bayanlar gitmeye hazır mısınız?" Morgan kapıya doğru dönerek sordu. Gina ve ben başımızı salladık ve çıktık, ama kapıdan çıkmadan önce omzumun üzerinden baktım.

Kapıdan sahnenin bir köşesini görebiliyordum. Cane orada durmuş, ellerini önünde birleştirmiş, kapıdan dışarı bakıyor ve benim gidişimi izliyordu.

Gülümsemeye başladım ama gözlerim aşağıya kayınca durdum ve Brody'nin bana baktığını fark ettim. Bir süre bana odaklanırken gözleri kısılmıştı ve sonra Cane'e bakmak için görüş alanını tekrar sahneye çevirdi.

Aceleyle binadan çıktım ve bir daha arkama bakmadım.

CHAPTERTWENTY-FIVE

CANE

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aptaldım, evet, ama konu Kandy olduğunda hep aptaldım. Konu o olduğunda, aklım kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi daireler çiziyordu. Sırf onu görmek için buraya uçup bu fırsatı değerlendirmem akıllıca değildi ve sırf onunla konuşma şansı elde etmek için seminerdeki konuşmamı kısa kesip çekip gitmem de kesinlikle akıllıca değildi. Bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi ki? Benim olacağım yerde ortaya çıkacağını?

Dışarı çıktığımda o çocuğun ellerini kızın üzerinde gördüğümde ahlaki değerlerim kapıdan dışarı uçtu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve yumruklarımı sıkmayı, daha da iyisi yakasından tutup onu itmeyi çok istedim.

Elleri Kandy'nin üzerindeydi. *Benim Kandy'me*. Bu durum hiç hoşuma gitmedi, bu yüzden evet, onu bir odaya götürdüm ve karanlıkta öptüm. Evet, affetmesi için yalvardım, ona sarıldım ve öptüm. Neyin önemli olduğunu hatırlamasına ihtiyacım vardı - her zaman benim olacağımı ve buna kimsenin engel olamayacağını.

Onunla öğlen buluşmamı söylemişti ve ben de benzin istasyonuna park etmiş, gelmesini bekliyordum. Gösterge panelinden saati kontrol ettim. 12:34. Belki de fikrini değiştirmişti.

Kahretsin, onu suçlayabilir miydim? Onunla konuşmadan haftalar geçirmiştım. Beni unutmak için bolca zamanı vardı. En fazla sekiz hafta olabilirdi ama kötü bir şey olduğunda insanlar değişirdi. Umutlar

başarısız oldu ve hayaller uçaklar gibi düştü ve insanlar olarak tek savunmamız kendimizi durumdan koparmak oldu.

Kendini benim fikrimden soyutlamış mıydı?

On dakika daha bekledim, havlu atmaya hazırdım. Arabayı çalıştırdım ve telefonumu aldım, tam ona mesaj atacaktım ki biri yolcu camına vurdu.

"Kahretsin," diye tısladım, pencereden bakarken diğer tarafta Kandy'yi gördüm. Yumuşak bir gülümsemeye el sallıyordu. Kapının kilidini açtım ve o da hemen kapıyı açıp içeri girdi. "Ödüm bokuma karıştı," dedim ona, hafifçe kıkırdarak.

"Oh-özür dilerim!" diye
homurdandı. "Neden bu
kadar uzun sürdü?"

"Kampüsün karşı tarafından yürümek zorunda kaldım. Yürüyüş
düşündüğümünden daha uzun sürdü."

"Geldiğine sevindim."

Utangaç bir sırıtış takındı. "Ben de memnun oldum."

Bir elimle direksiyonu tuttum, diğer elimle de arabayı vites taktım. "Öğle yemeğini otelimde yemenin en iyisi olacağını düşündüm. Kampüsten biraz uzakta ama orada hiç öğrenci olmamalı. Yine de güvende olmak için arka taraftan yürüyebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel... ama hâlâ gizlice dolaşmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum. Çok aptalca." Gülümsemeye devam etti.

Otelim arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi. Yolculuk sırasında endişeli olduğu belliydi. Onu teselli edemeyecek kadar gergindim. Bunun yerine ona gününün nasıl geçtiğini sordum - onunla yapmaktan nefret ettiğim küçük bir konuşmaydı çünkü doğru gelmiyordu.

Kafamı kurcalıyordu. Nedense, onu koridorda o çocukla gördükten sonra, onu geri *kazanmam* gerektiğini hissettim. Benim yetişkin bir adam, onunsa sadece bir çocuk olduğunu düşünürsek bu çok saçmaydı. Önemsiz bir düşünceydi ama beni etkilemeye başlamıştı. Evet, tüm bunları geride bırakabilirdi ve ben de bunu istediğimi sanıyordum... ta ki onu başka biriyle görene kadar.

Otelin otoparkına park ettiğimde, kapısını açmak için etrafından dolaştım ve içeri girmesine öncülük ettim. Biri onu fark edecekmiş gibi etrafına şahin gibi bakarak yakınımda durdu.

"Sakin ol Kandy," dedim ona, asansörün düğmesine basarken. "Bu otel odalarının fiyatları bir üniversite öğrencisinin kiraya ödediğinin üç katına mal oluyor."

Elini tutarak ona gülümsedim ve o da başını sallayarak nefes verdi.

"Haklısın."

Sırıttım. "Ne zaman haklı değilim?"

Başını kaldırıp bana baktı, bu ifadeye meydan okumaya hazırdı. "Pislik gibi davrandığında," diye cevap verdi.

"İşte isim takmaya başladın," diye kıkırdadım ve o da sırtıttı.

Asansör bizi en üst kata çıkardı ve odama doğru yürürken bir elimle sırtının üst kısmına bastırdım. Anahtar kartımı bir kez okuttum ve içeri girdik. Daha içeri girmeden büyülenmişti.

"Vay anasını! Burada mı kalıyorsun?" Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı, paltosunu silkelirken ağzı açık kalmıştı.

"Geçici olarak." Kapıyı arkamızdan kapattım ve ceketimi çıkardım.

Döndü, atkuyruğu da onunla birlikte savruldu. "Ve yarın gideceğini söylemiştin?"

"Evet. Yarın sabah."

"Ah." Yüzünde bir hüznün gölgesi belirdi ama o bunu kolaylıkla sildi ve her şeyi içine çekmek için döndü. "Daha önce hiç çatı katında bulunmamıştım."

"Oldukça muhteşemler." O etrafta gezinip mobilyaların yanından geçerken ve parmaklarını derinin üzerinde gezdirirken ellerimi ceplerime soktum. Kapılardan birine gitti ve iterek açtı. "Güzel, geniş bir yatak odası. Güzel bir yorgan ve görkemli bir gölgelik."

"Birileri çok fazla ev geliştirme programı izlemiş gibi görünüyor?"

Kıkırdadı. "Burası çok sıkıcı oluyor. Onları oda arkadaşım ile birlikte izliyorum. Gelecekteki evimin nasıl görünmesini istediğim konusunda bana fikir veriyor."

Çok sevimliydi. Bunu özlemişim.

Geri döndü ve ıslak barın önünde durdu. "İçiyor muydun?" diye sordu, yarısı boşalmış burbon şişesini eline alarak.

"Dün gece seminerden döndüğümde biraz içtim." "Neden?"

Gözlerinin etrafındaki deri gerginleşti.

"Çünkü gerçeklik bir kez daha suratıma yumruk atmaya karar verdi." Şişeyi tekrar yerine koyarken ona doğru bir adım attım.

"Gerçeklik yüzüme yumruk attı derken ne demek istiyorsun?" Sesi yumuşaktı. Cevabı istiyor ama aynı zamanda almaktan da korkuyor gibiydi.

"Demek ki sana yardım ettiğimi düşünerek aramadığım ya da mesaj atmadığım o haftalar boyunca sen başka biriyle tanışıyor muşsun." Çenem

sıktı. "Elleri senin üzerindeydi ve sana nasıl baktığını gördüm, sanki ikinizin arasında çoktan samimi bir şeyler olmuş gibiydi." Bunu düşündükçe bile sinirleniyordum. Dişlerim bir sıkılıp bir açılıyordu ama ona karşı sakinliğimi korudum. "Fark ettim ki eğer içeri girmeseydim çok geç olabilirdi. Muhtemelen çoktan çok geç olmuştur."

Tek kelime etmedi, sadece bana baktı. Ama daha önce olduğu gibi, benimle ilgili her şeye, sesime ve ona bakışıma hayranlık duyuyormuş gibi bakmıyordu. Hayır, kafası karışmış, şaşırmış ve biraz da büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Neden ikimize de iyilik yaptığımı sandım bilmiyorum," diye devam ettim, başım titriyordu. Bakışlarımı indirdim, onun yerine ayağındaki siyah Vans'ı inceledim. "Belki de senin için iyi olmadığını bildiğim içindir, Kandy. Hayatımda bir şeyler olmaya ve daha da kötüye gitmeye devam edecek ve seni bunun yakınında istemiyorum. Ben bir pislik ve hainim, ama sensiz bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum, bu yüzden tam burada, şu anda seninle olmak..." Bir avucumu yüzümde gezdirdim. "Lanet olsun. Kız kardeşim aklımı başımdan aldı. Burada olmamın, bunu yapmamın sebebi o." Kafamı kaldırdığımda hâlâ bana bakıyordu. "Lanet olsun, neden bu saçmalığı söylememi engellemiyorsun? Bana çenemi kapatmamı falan söyle!"

"Ne diyecektin?" diye mırıldandı, bir adım öne çıkarak. "Tam burada, şu anda benimle olmak ne demek?"

Gözleriyle karşılaştım ve gözleri nemliydi. "Doğru," diye cevap verdim, sanki tüm umutlar kaybolmuş gibi elimi bırakarak. "Tam burada, şu anda seninle olmak doğru hissettiriyor. Ve gitmeye ya da geri çevirmeye çalışmadan önce, bir şeyi bilmeni istiyorum." Ona doğru bir adım daha attım ve gözlerinin içine baktım. "Kimin ne dediği ya da toplumun bize ne kadar karşı olduğu umurumda değil. Sahip olduğumuz şey, ne kadar berbat olursa olsun, doğru hissettiriyordu ve evet, pişmanlıklarım var ve keşke durumumuz farklı olsaydı diyorum, ama bunları düşündüğümde, pişmanlıklarımın hiçbirini seni sevmeyi içermiyor."

Bir anda yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Sadece baktı ve her şeyi berbat ettiğimden ya da yanlış bir şey söylediğimden emindim. Belki de tam tersini hissetmiştir ve şimdi benden nefret ediyordur diye düşündüm. Ne de olsa nefretini geliştirmek için zamanı vardı. "Bak Kandy, burada olmak istemezsen anlarım. Seni geri götürebilirim-"

"Hayır," diye nefes alarak bana doğru koştu. "Şimdi çeneni kapa ve beni gerçekten ne kadar sevdiğini göster." Vücutlarımız çarpıştı ve o

Kendini bana doğru attı, onu kollarımla yakaladım, dudakları dudaklarımı bulduğunda inledim.

O kollarımdayken hareketlerimi kontrol edemiyordum. Onu kucağıma aldım, kışını ellerimle kavradım ve çatı katından yatak odasına taşıdım.

Sertçe öpüştük, emdik, yaladık ve ısırdık. Onun inlemeleri nefes nefese ve tatlıydı, benimkiler ise derin ve gırtlaktan geliyordu.

O inlerken dudaklarının arkasından "Siktir," diye inledim. "Siktir, bebeğim, seni özledim." Dizlerim yatağın kenarına çarparak öne doğru düşmeme neden oldu. Yatağa düştük ve o doğrudan gömleğime yöneldi, düğmelerini kopardı. Ben de onun tişörtüne uzandım, başının üzerinden çekiştirdim ve sonra kot pantolonunun düğmelerini açtım. Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdim, hiç vakit kaybetmeden kendimi tekrar bacaklarının arasına gömdüm ve çok özlediğim tatlı dudaklarını yalayıp yuttum.

Fazla söze gerek yoktu. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk. Sadece iki ay olmuştu ama sanki bir asır geçmiş gibiydi. İkimiz de çıplak kalana kadar birbirimizin kıyafetlerini elledik, kaptık ve yırttık.

Onu yatağın ortasına doğru ittim, sikim sert ve endişeliydi ve ucunu amının girişine bastırdım. Gözleri benimkileri buldu ve yüzümü kavradı, gözlerini kapattı ve başımı onu öpmek için aşağı indirdi. Öpücüğün verdiği rahatlıkla yavaşça içine daldım. İtiş uzun ve güçlüydü ve yüksek sesle nefes aldı, tırnaklarını omzuma geçirmek için bir elini bıraktı.

"Baston," diye inledi ben geri çekilirken. Tekrar ileri ittim, bacaklarından birini kaldırdım ve dizini göğsüne bastırdım, diğer elim boynunun arkasını kavradı ve horozumun kendi aklı vardı. Aşağıya baktığımda, sikimin onun güzel, ıslak amına girip çıkmasını izledim.

"Kahretsin, bunu kaçırmışım,"
diye inledim. "Yemin et," diye
inledi.

"Hayatım üzerine yemin ederim, bebeğim." Yüzümü indirdim ve boynunun kıvrımlarına gömdüm. "Bunu özledim. Bizi. Sen ve ben. Sıkı, ıslak amının sikimin etrafına sarılmasını özledim." Bir vuruş daha yaptığımda daha yüksek sesle inledi.

"Bana neyi kaçırdığını söyle," diye talep ettim.

"Her şeyi." Nefesi çenemde gezinirken ılıktı. "Ellerini ve beni böyle tutmalarını özledim," diye nefes nefese bir avuç içini bana doğru kaydırıldı.

Kolumdan aşığı. "Ağızını ve böyle yakın olduğumuzda birbirimize mıknaş gibi yapışmamızı özledim." Onun içinde şişerek iç çekti. Onun sesi benim felaketim olacaktı. "Sikini ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini özledim. Amımın içinde ne kadar büyük hissettirdiğini. Bazen kendimi senin için çok küçük hissediyorum ama bana verdiğin her şeyi alacağım çünkü buna ihtiyacım var. Onu seviyorum ve çok özlüyorum." Ağızımda iç çekti ve kendime engel olamadım. Hızımı artırdım, boynunun arkasındaki kavrayışım sıkılaştı.

Her hızlı itişte nefes alış veriş hızlanıyor, güzel göğüsleri ivmeyle birlikte zıplıyordu. Dizini indirdim, iki elimle ince beline sarıldım ve bacaklarını iki yanıma doladım. Bu açıyla, amcığı sikimin etrafında daha da sıkı duruyordu.

İçinde o kadar sertleşmişim ki dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı, kendimi tutamıyordum. O haklıydı. Benim için çok küçüktü. İçine ilk girdiğimde boşalmamak için kendimi zor tuttum.

Ona baktım, kıvranışını ve alt dudağını ısırışını izledim. Göğüsleri zıplamaya devam ediyordu ve kahverengi meme uçları dikleşmiş, emilmek için can atıyordu. Başımı eğdim, ağızımı etrafına doladım, hayatım buna bağlıymış gibi emdim.

"Kahretsin," diye homurdandım meme ucunun etrafında. "Boşalmak üzereyim." İçimde bir ateş oluştu, anılar kafamda yeniden canlandı. Özlediğim her şeyin anıları. Göl evi, şefkat, sadece bizim yaratabileceğimiz ateşli tutku.

Birkaç derin vuruşla daha boşaldım. Sert ve hızlı bir şekilde boşaldım ve bunu durdurmak mümkün değildi.

"Oh, kahretsin." Ağızım göğsündeydi, her fışkıışıta sert bir ürperti beni ele geçiriyordu.

İnleyerek çevik parmaklarını saçlarımda gezdirdi. En son ne zaman böyle boşaldığımı hatırlayamıyordum. Kahretsin, en son onunla ofisimdeki kanepede boşalmıştım. O zamandan beri bir kadına dokunmamıştım. Kendimi başka biriyle bir şey yapmaya ikna edemiyordum.

Başımı kaldırdım ve o çoktan bana bakmaya başlamıştı.

"Bitmedi," diye mırıldandım, çekildim ve yüzümü bacaklarının arasına getirdim. Bir elimi indirdim, bir parmağımı kıvrımlarının arasına daldırdım ve amına doğru kaydardım. Başparmağımı klitorisine bastırdığımda parmağımın etrafında sıkıştı. "Hoşuna gitti mi?" Mırıldandım, o da başını salladı, çarşafı tutuyordu.

"İhtiyacım var," diye inledi.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim? Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Beni boşaltmana ihtiyacım var," diye yalvardı. "Çok uzun zaman oldu."

Söylemesi gereken tek şey buydu. Bir parmağımı içinde tuttum ve öne doğru eğilerek ağzımı klitorisinin etrafına kapattım. Tiz bir nefes verdi, parmakları saçlarımı kavramak için doğruca saçlarıma gitti. Durmadım. Klitorisinin onun tetik noktası olduğunu biliyordum, bu yüzden dilimi tekrar tekrar üzerinde gezdirdim, bu da inlemelerinin daha ağır çıkmasına neden oldu. İçine bir parmak daha soktum ve bu onu gerçekten uçurumun kenarına getirdi.

"Oh, Cane!" diye haykırdı. Kaygan amcığı parmaklarımla etrafında sıkılaştı ve boşalana kadar kalçalarını küçük daireler çizerek oynattı. Sonra ciyakladı ve memnuniyetle gülümsemek istesem de, bu kadına borçlu olduğum tüm zevki vermeyi bırakmayı reddettim. Birkaç saniye içinde boşaldı ve saçlarımı sıkıca kavradı.

Yüksekliği aştığında, kalçaları ölü bir ağırlık gibi düştü ve yumuşak bir nefes verdi.

Ağzımı ve parmaklarımı çekip ona baktım. Bir kolunu alnına atmıştı ve ben bacaklarının arasında yükselirken bana odaklandı. Aynı parmakları ağzıma götürdüm ve dölleri emdim. İkimizin birleşimiydi, tadı saf, yasadışı bir mükemmellikti.

Gözlerini kapatarak gülümsedi. "Bunu yaptığa inanamıyorum." Sesi mizahla doluydu.

Yanına uzandım, onu belinden kavradım ve başını göğsüme getirdim. "Bunu özledim," diye saçlarından nefes aldım.

"Ben de."

Sessizlik havayı doldurdu. Aklımdan çok şey geçiyordu ama beni en çok etkileyen dünkü seminer oldu.

"Sana dokunan çocuk... Onunla aranızda ciddi bir şey var mı?" "Hayır," diye cevap verdi ve neredeyse üzgün görünüyordu.

Başını kaldırdım ve gözlerini bana dikmesini sağladım. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerimin içine baktı ve o daha cevap vermeden ben cevabı zaten biliyordum. "O iyi bir adam. Aslında gerçekten iyi bir adam."

"Nasıl yani?" Geri çekilmeye çalıştı ama çenesini parmaklarımla arasına sıkıştırdım. "Nasıl yani, Kandy?"

"Bilmiyorum, öyle işte. Akli başında her kızın sahip olmak için can a t a c a ğ ı küçük şeyler yapıyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Dikkatli ve sevecen. Sabırlı. Kapıları tutuyor, bana öğle yemeği ısmarlamayı teklif ediyor ve gerçekten yanlış bir şey yapmamış olsa bile çok fazla özür diliyor. Birlikte değiliz ve birlikte olmadığımız için kendimi kötü hissediyorum çünkü o çok iyi bir adam." Gözleri düştü. "O senin tam tersin," diye fısıldadı. "Ve sanırım bu yüzden onu istemeye kendimi ikna edemiyorum."

Vay canına. Bunu duymak beni gerçekten şok etti.

"Lanet olsun." Çenesini serbest bıraktım ve o da başını eğerek yanağını tekrar göğsüme koydu. "Bu kötü bir şey mi? Onun benim tam tersim olması?"

"Sayılır. Birincisi, onun yanında olmak henüz hayatıma devam etmeye hazır olmadığımı fark etmemi sağladı." İşaret parmağını göğüs kafesimin üzerinde gezdirerek bir kalp şekli çizdi. "İkincisi, onu öpmek seni öpmek gibi hissettirmedi."

"Onu öptün mü?" Kaşlarımı çattım, çenesini tuttum ve gözlerini tekrar benimkilere diktim.

"Bu kadar şaşırmamalısın. Hayatıma devam etmeye çalışıyordum." Sesi hafifti.

Burun deliklerim alevlendi ama içten içe çok da üzülemeyeceğimi biliyordum. Bunun olmasına izin vermiştim. Yine de bu beni sahiplenici bir pislik olmaktan alıkoymadı.

Öne doğru eğildim, kıcını avuçlarımın içine aldım ve dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar onu yeterince yukarı kaydardım. Diğer elim başının arkasına dolandı, parmaklarım at kuyruğundan dökülen gevşek saç tellerine dolandı ve onu öptüm.

Onu sert ve derin bir şekilde öptüm ve o inledi, vücudu avuçlarımın içinde eridi. Dudaklarım çiğleşene ve neredeyse uyuşana kadar onu öptüm. "Onun benimle bir alıp veremediği yok," diye homurdandım. "Onu öpmek *böyle* hissettirmedi çünkü o senin nelerden hoşlandığını bilmiyor."

Kasıklarının benimkilere doğru iterek keskin bir nefes verdi.

"Neyi sevdiğini biliyorum." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, alay ettim. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Onu bir kez öptüm, sonra ağzını uzaklaştırmak için saçlarını çektim ve o da bir yenilgi sesi çıkardı. "Seni neyin kızdırdığını ve neyin aklı başında tuttuğunu biliyorum. Sen benimsin. Her zaman da öyle olacaksın. Durum ne olursa olsun, hayat ne kadar berbat olursa olsun. *Benimsin*. Anlıyor musun?" Onu daha sert öptüm, dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra içine soktum. Vücudu gevşemişti, dillerimiz çarpışırken nefesleri yoğun ve hızlıydı. Kan

Bacaklarımın arasına pompalayarak sikimi yeniden hayata döndürdü. Kahretsin, beni deli ediyordu.

Alt dudağımı emdi ve sertleşen sikim seğirdi, tekrar onun içinde olmak için can atıyordum. Sonra o kadar melek gibi bir yüzle bana baktı ki, muhtemelen onunki gibi bir varlığa layık olmadığımı, ama aynı zamanda bu meleğin gitmesine izin vermeyecek kadar inatçı olduğumu bilerek kalbimin patlamasına n e d e n o l d u .

Ağzlarımız ayrıldığında, havada asılı kaldılar. Durdular ama neredeyse hiç dokunmadılar. "Her zaman senin olacağım," diye fısıldadı.

Ve bunu kastettiğini biliyordum.

CHAPTER TWENTY-SIX

KANDY

Cane öğle yemeği için oda servisi istedi. Menüde sıcak sandviçler ve Mountain Dew vardı ve en sevdiğim gazozu hatırlamasına sevindim.

Onunla benzin istasyonunda buluşmamın bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni vardı. Gitmeden önce düşünmüştüm. Morgan ve Gina'yla alışverişe gidecek durumda değilmişim gibi davrandıktan sonra yurt odamda volta atmış, Cane'le buluşup buluşmamayı tartışmıştım. Artıları ve eksileri defalarca tarttım ve bir şekilde artılar ağır bastı.

Onunla tanıştım çünkü onu görmeye gitmediğim için pişman olacağımı biliyordum. İyi ki de gitmişim. Beklemekten yorulduğunu söyleyebilirim.

Yatağında uzanmıştık, mükemmel bir tembel Pazar günüydü. Birkaç iş telefonuna cevap vermişti ama umurumda değildi. Sadece onun yanında olduğum için mutluydum.

"Buraya gelmen nasıl oldu da kız kardeşinin fikri oldu?" Odanın karşısındaki sandalyeye oturduğunda sordum. Yatağa göbek üstü uzanmış, telefonum elimde, geçen cuma yaptığımız sınavdan aldığım notu bildiren bir e-postanın gelmesini bekliyordum.

"Oh." Sırıttı, bacaklarını ayırdı ve avuçlarını pantolonunun baldırları üzerinde kaydırđı. "Şey, bana seminerden bahseden oydu. Ona senin hakkında epeyce şey anlattım. O da ısrarcı küçük bir pislik, cevaplar için beni zorlayıp durdu. Ona hangi okula gittiğini, çok uzakta olduğun için seni muhtemelen bir daha göremeyeceğimi ve tüm bu

Ailenin bilmesiyle ilgili bir şey." Omuz silkti. "Birkaç hafta sonra bana seminerden ve gelip konuşacak ve kişisel başarı öykülerini paylaşacak iş sahipleri aradıklarından bahsetti."

"Gerçekten mi?" Gülümsedim, eğlenmişim.

"Evet. Bağlantıyı bana bir e-postayla gönderdi ama ondan önce iznim olmadan beni kaydettirdi. Başta sinirlendim... ama seni tekrar görme fikri beni heyecanlandırdı." Güldü. "Eğer anlayamıyorsan, kız kardeşim senin fikrinden büyülenmiş durumda. Ayrıca sonuçları da umursamıyor."

"Bunu görebiliyorum," diyerek onunla birlikte güldüm. "Neden bu kadar büyülenmiş?"

"Çünkü birincisi, senin benden yaşça küçük olduğunu biliyor. Ayrıca şu *en iyi arkadaşının kızı meselesi de çok hoşuna gitti; bir kitaptan ya da pembe diziden fırlamış gibi bir şey olduğunu söyledi.*"

Sırıttım. Şimdi düşündüm de, gerçekten de öyle görünüyordu.

"Ve ayrıca beni seni düşünürken yakaladığı zamanlar olduğu için," diye devam etti, sesi daha yumuşaktı.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sadece küçük şeylerle. Onunla ve annemle akşam yemeğinde olduğu gibi. Biraz dalgındım ve o bir şekilde kimi düşündüğümü biliyordu. Daha önce bende hiç 'aşk' görmediğini söyledi. Anlaşılan ona göre aşk bende tuhaf duruyormuş."

Bir kahkaha patlattım ve telefonumu bırakıp doğruldum. "Beni bu kadar çok sevdiğin doğru mu?" Sesim daha yumuşaktı. "Buraya kadar geldin, muhtemelen konuşmanı çoktan unutmuş bir grup öğrenciyle konuştun, sadece beni görmek için mi?"

Cane iç çekti ve bir an için gözlerimi tuttu. Ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü. Yanımda durduğunda sıcak gözlerle aşağıya baktı.

"Senden uzak duramadığım için en iyi arkadaşımı kaybettim. Başlangıçta bunun bir bağımlılık olduğunu düşündüm. Riske bağımlıydım, günaha. Heyecana. Belki seni görmeden bir süre geçirirsem detoks yapabilirim ve aramızdakileri unutabilirim diye düşündüm. Bu gerçekleşmeye yaklaşmadı bile. Her gün bir öncekinden daha acı vericiydi. Göl evinde birlikte geçirdiğimiz o zamanı unutamıyorum. Ne kadar mükemmel olduğunu ya da benim için nasıl orada olduğunu ve benim için her şeyi yapabileceğini unutamıyorum. Seni kollarımda tutmayı ya da uykunda okşamayı unutamıyorum." Bir elini yüzümün yan tarafına koydu, sonra parmak uçlarıyla kulağımın arkasındaki deriyi nazikçe okşadı. "Unutamam."

Sesini ya da bu pembe dudakları unutamam," diye devam etti, başparmağını ağzımın üzerinde gezdirerek. "Seni unutamam, Kandy. Denedim ama bu mümkün değil." Sevgi dolu elini ensemdede dolaştırırken ona baktım. Bacaklarımı geriye attım ve yatağın üzerinde dizlerimin üzerinde doğruldum.

onunla yüz yüze.

"Ben de seni unutamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım... Unutamıyorum." Göğsüm onunkine çarptı. "Sana ihtiyacım var, Cane." Bir elimi kolundan aşağı kaydurdım ve pantolonunun arkasındaki ilmeği kavradım.

"Bana ihtiyacın var mı?"

diye inledi. "Evet."

"Benim de sana ihtiyacım var."

Elimi indirdim ve parmak uçlarımı fermuarının üzerinde gezdirdim. Pantolonunun içinde seğirdiğini hissettim ve kapüşonlu gözlerle bana bakarak inledi.

"Beni düşünürken amın ağrıyor muydu?" "Evet,"

diye nefes aldım.

"Beni ne sıklıkla düşündün?" "Her

gün ve her gece."

Tekrar inledi, tenimi uğuldatan ve bedenimi karıncalandıran tatmin edici, gırtlaktan gelen bir ses. "Beni özlediğinde kendinle oynadın mı?" Burnunun ucu çene çizgimden aşağı inmeden önce yanağımı okşadı.

"Bazen," diye itiraf ettim ve bunu düşününce yüzüm kızardı. Bu sadece duşlarda oluyordu. Mahremiyetimin olduğu tek zamandı ve öyle olsa bile bunu sessizce yapmak zorundaydım. Duş hakkında düşündüm, suyun göğüslerimin üzerinden nasıl aktığını ve parmaklarımı amıma bir parmağımı sokmam için yeterince nemlendirdiğini.

Saçlarımın ucundan tutup hafifçe çekiştirdi. "Bana ne yaptığını söyle."

"Kendimle oynadım," diye fısıldadım dudaklarına. "Amımla."

"Mmm." İnledi. "Başka ne var?"

"Gözlerimi kapatır ve sırtımı duvara yasladım," diye devam ettim, "ve göl evinde paylaştığımız o anları düşünürdüm, hatta Destin'deki sinema odasında senin aletini emdiğim zamanları. Hatta senin evinde beni ilk kez parmakladığın zamanı, yalnız olduğumuzu ve bunun çok yanlış ve doğru hissettirdiğini düşünürdüm." Burun delikleri alevlenirken, gözleri açıklıkla parlarken bir nefes çektim.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Ellerini omuzlarıma bastırdı ve bacaklarımın arasına tırmanmadan önce beni uzanmaya zorladı. Ben

Parmaklarını belimdeki askıların altına soktu ve onları ayak bileklerime kadar indirdi. Onlar gidince pantolonunun düğmesiyle oynadı.

"Ne?" diye sordum. Pantolonunu ve külotunu aşağı iterken sordum, sadece büyük horozunu ve toplarını dışarı çekecek kadar.

"Sikimi içine ilk soktuğumda çıkardığın inleme seslerini düşündüm." Beni yan çevirdi, bir eliyle kendini kavrarken diğer eliyle kalçamın altını kaldırarak sikinin başını amıma soktu. O bunu yaparken, içimde biriken iniltiyi tutamadım. "Seni ilk içine aldığım da ne kadar sıkı hissettiğini düşündüm. Senin için çok fazla olduğum için tırnaklarını derime nasıl geçirdiğini, bakır amcığın için çok büyük olduğumu." İleri doğru itti ve sonra geri çekildi ve sabırsız bir iç çekiş benden kaçtı. "Sen bu kadar sıkıyken uzun süre dayanmamın mümkün olmadığını düşünüyordum. Ve sen amını sikimin etrafında sıkıldığında... *kahretsin*," diye hırıldadı ve ses tonundaki derinlik amımın zonklamasına neden oldu.

Kalçamı kavrayarak ve acımasız bir vuruş yaparak düzensiz bir iç çekti. Sonra hızını artırdı, birkaç saniye boyunca ilkelleşti ve nefeslerim her hızlı itişte parçalanmış ve aceleci hale gelirken ihtiyacı olanı aldı. Çok iyi hissettiriyordu ama aynı zamanda işkence gibiydi. Benimle alay ediyordu. Bedenimle, zihnimle oynuyordu ve ben buna bayılıyordum. Hem de çok sevdim.

"Ama en sevdiğim düşünce..." diye devam etti, sesi çok yakınmış gibi gergindi. Elini kalçamdan çekip göğsüme doğru kaydırmak için momentumu azalttı. Elini boğazıma doladığında, parmaklarını nabzımda hafifçe kilitleyip dinlendirdiğinde şehvetle titredim. "...seni becerirken elimi boğazına bu şekilde doladığımda ve sana sikimin üzerine boşalmaktan başka seçenek bırakmadığımda." Eğildi, eli hâlâ boğazımda sabitken dudaklarımdan dolu dolu, lezzetli bir öpücük çaldı. "İşte o zaman birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu fark ettim." Bir öpücük daha ve beni pervasız bir inlemeye sürükleyen küçük bir dil. "İşte o zaman gerçekten *benim* olduğunu anladım, Kandy."

"Aman Tanrım, Cane," diye nefes aldım, yüzünü tuttum ve dudaklarını tekrar yuttum. Bedenimi kontrol edemiyordum. Çok yaklaşmışım ve bu aceleyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Benim için gel bebeğim," diye dudaklarıma sertçe yapıştı. "Kedinin horozumu tekrar ıslattığını hissetmek istiyorum."

Sesi tehlikeliydi. Titredim, bir zevk dalgasının tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Beni sertçe sarstı ve doğrudan merkezime gitti. Cane'in yüzünü daha sıkı tuttum, daha da derine dalarken alt dudağını emdim ve sonra boşaldım. Benden istediği gibi onun için boşaldım ve sularımın onu boydan boya kapladığını hissettiğinde inlemesi doyumsuzdu.

"Oh, kahretsin," diye inledi. "Tam da istediğim şey buydu, bebeğim." Elini boğazımdan çekti ve kalçalarını hızla gök gürültüsü gibi hareket ettirdi. Tokat sesleri duvarlarda yankılanıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Amım her bir penetrasyon hareketinin tadını çıkarıyordu. İçinden gürültülü bir inilti geçti ve üstümde hareketsiz kaldı, başını sarkıttı ve hayatı buna bağlıymış gibi ağzımı ağzıyla ezdi.

İkimiz de sert öpüşmenin ardından iç çektik ve inledik. Ben sıktım ve bıraktım ve o zonkladı ve seğirdi, içimde sahip olduğu her şeyi döktü.

Bacağımı indirip sırtüstü yatabilmem için geriye doğru kayd, sonra bacaklarının arasına girerek alnını benimkine bastırdı. "Keşke seninle sonsuza kadar böyle kalabilseydim."

"Biliyorum. Ben de." Sadece birkaç saat içinde gitmem gerektiğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kimsenin nerede olduğuma dair sorular sormasını da istemiyordum. Gerçekten ama gerçekten istemesem de yakında ayrılmak zorunda kalacaktım. Onunla kalmak istiyordum. "Seni tekrar göreceğim miyim?" diye sordum.

"Tabii ki yapacaksın."

"Şükran Günü tatili için Georgia'ya döneceğim. Belki ben oradayken buluşabiliriz."

"Yapabiliriz. Şükran Günü için evde olmalıyım. Annem yemek yapıyor - aileyi *canlandırmak* için orada olmamı istiyor... bu her ne demekse," diyerek güldü ve başını kaldırdı.

"Kelly'den haberi var mı?"

"Hayır, öyle değil ve öyle kalmasını tercih ederim. Elimden geldiğince çabuk kız kardeşimi bir eve yerleştirdim. Bir süre orada kaldı, ne zaman uğrasa Kelly'den nefret etti. Annemle tanışmasını hiç istemiyorum." Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Kelly ile olan her şey çok garip." Ayağa kalktı ve sırt üstü yuvarlandı. Doğrudum, yanağımı elimin içine aldım ve dirseğimi yatağın üzerinde dengeledim. "Ofisimin dinlendiğini öğrendikten sonra birilerine onun hakkında araştırma yaptırдыm. Temizlettim ve sonra

kendisi ve ailesi hakkında bilgi almak için bu adamı tuttu. Babasının varlıklı bir adam olduğu ve anne babasının hala evli olduğu doğru. Şu anda Florida'da yaşıyorlar, geçen yıl taşınmışlar ama yıllardır Georgia'da ikamet ediyorlarmış." Yine kaşlarını çatı. "Ama müfettiş bana kızın dört ay rehabilitasyon merkezinde kaldığını ve ondan önce de altı yıl boyunca sertifikalı bir klinikte davranış terapistine gittiğini söyledi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, gözlerim büyüdü. "Ne için?"

"Henüz emin değilim. Şu anda biraz daha derine inmeye çalışıyor. Ama kafamı en çok kurcalayan şey, annemin gittiği rehabilitasyon merkezine kayıt yaptırmış olması. Sanki beni tanımayı *planlamış* gibi. Sanki her hareketimi izliyor, ziyaretlerimi bekliyordu. Benimle karşılaşmayı bekliyordu. Onunla tam da o klinikte tanıştım. Onu etrafta gördüm ama diğerleri gibi önlük falan giymiyordu. Şu an giydiği kıyafetleri giyiyordu. Süslü şeyler. Onunla ilk tanıştığımda bana orada bir aile üyesini ziyaret ettiğini söylemişti, terapi arayan bir hasta olduğunu değil. Yalan söyledi."

"Anlamıyorum. Hastaysa nasıl normal kıyafetler giyebilir ki?"

"Çoğu rehabilitasyon merkezinin hastaları için otuz günlük bir programı var; bu programda hastalar geri gelip grup terapisi ya da bire bir terapi seanslarına katılabiliyorlar. Bunun için hasta ne isterse giyebilir çünkü program isteğe bağlıdır. Bana gösterilen tarihlere bakarak ve hesap yaparak, annemi kontrol ettiğim tarihlerde otuz günlük terapi seanslarını yaptığını varsayıyorum."

"Bu delilik!"

"Gerçekten öyle. Bu da durumu olduğundan çok daha kötü hale getiriyor. Sadece çaresiz bir kadın peşime düşüp işimi tehlikeye atmakla kalmıyor, derin sorunları olan çaresiz bir kadın da peşime düşüyor. Sadece bu da değil, eğer bir davranış terapistiyle birlikteyse, onun da zihinsel bir vakası olduğundan eminim. Davranışları normal değil ve bir keresinde o aradığında ve Kelly duştayken annesiyle konuştuğumu hatırlıyorum. Annesi bana kızıyla ilgili bir sorun olursa onu mutlaka aramamı söylemişti. Bununla ne kastettiğini sormuştum ama çok ayrıntıya girmedi, sadece bir şeyler yolunda gitmezse aramamı söyledi."

Sonra doğruldum ve ona baktım. "Cane, bu iş ciddi o zaman. Bunu halletmenin bir yolu olduğunu söylemiştin. Eski köklerine dönmek zorunda kalacağını söylemiştin. Tam olarak ne yapacaksın?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için parladı, ama aynı hızla onları geri çekti. Doğrulup yataktan kalktı, önce külotunu sonra da pantolonunu aldı. "Başkalarının gözünü korkutmakta iyi olan insanlar vardır. Lora onların çoğunu tanıyor. Benim pozisyonumda, kariyerim ve işim söz konusuysen, onu bu işin dışında tutmak için gerçekten yapmak istediğim şeyi yapamam ama tanıdığım insanlar yapabilir. Kelly'yi korkutup, geri çekilmesini sağlayabilirler. Eskiden benim için hep böyle şeyler yaparlardı ama daha ciddi meseleler içindi. Bu yola gerçekten girmek isteyip istemediğimden emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Baş belası olsa da, hiçbirimizi fiziksel olarak zarar vermekle tehdit etmiyor. Sadece her şeyin kendi istediği gibi gitmesini istiyor. Bu insanlarla her şey ters tepebilir. Bu çok büyük bir risk."

"Tanrım, Cane. Sanki onu *öldürecekmişsin* gibi konuşuyorsun."

Bana uyarıcı bir bakış attı ve bir an için donakaldım... ta ki başını sallayana kadar. "Ben asla kimseyi öldürmem," diye mırıldandı, gözleri düştü. Kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde küçük gölgeler oluşturuyordu. "Ama benim hayatımı mahvetmeye çalışan birinin hayatını mahvetmekle ilgili bir sorunum yok. Onun yüzünden neredeyse şirketimi satmak zorunda kalıyordum. Birinin yarısını satın almasını, beni ortak sahip yapmasını, beni resmin dışına itmesini ve sevmediğim yükümlülüklerle bu aptal ticarete dönüştürmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Reddettim ve bunun gerçekleşmemesi için kıcımları yırttım ve gurur duymadığım anlaşmalar yaptım."

Yataktan kalkıp önünde durdum. "Sorun değil. Onu satmadın ve şimdi her şey daha iyiye gidiyor, değil mi? Sonunda güvende olduğun ve kimse zarar görmediği sürece ne yaptığın umurumda değil. Bu işi yürütmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Kısa bir süre yüzümü inceledi. "Peki ya ailen?"

Biraz kaşlarımı çattım ve yüzünün tamamını görebilecek kadar geri çekildim. "Peki ya onlar?"

"Artık onların yanına yaklaşmama izin yok. Bunu açıkça belirttiler. Baban bir daha sana yaklaşırsam bu sefer beni öldüreceği tehdidinde bulundu. Muhtemelen öldürmez ama eşek sudan gelinceye kadar döver. Benimle gizlice dolaşmak zorunda kalmanı istemiyorum. Bu boku yaşamak zorunda kalmamalısın. Çok gençsin ve bu bir sır olmamalı, Kandy."

"Ailem sahip olduğumuz şeyi anlamıyor." Ellerini tuttum. "Seni gerçekten ne kadar sevdiğimi anlamıyorlar. Asla anlamayacaklar, Cane. Ben de seninle arama mesafe koymaya çalışıyordum çünkü bunu yapmak zorunda olduğumu düşünüyordum."

ama bunu yapmak zorunda değilim. Seni unutmaya çalışmak için kendimi zorladığımda kalbim acıyor."

"Kandy." Nefes verdi, ellerimi sıkarken bana içten bir bakış attı. "Benim Kandy'm."

"Ne?" diye sordum. Kızarak sordum.

Çenemi eğerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "Seni zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum. Seni asla seçim yapmak zorunda bırakmam." Nefes verdi. "Ama istediğın buysa, etrafımızdaki her şeyi özene kadar her şeyin gizli kalmasıysa, öyle olsun. Ama bence sen bir sır olmaktan daha iyisini hak ediyorsun."

"Senin sırrın olmak umurunda değil. Sadece... beni bir daha bırakmayacağına söz ver."

Yüzümü kucakladı ve dudaklarını alnıma bıraktı. Parmaklarını enseme dolaştırdı ve ben de onun yeşil benekli güzel gözlerine baktım. "Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

"Asla," diye iddia etti. "Elimizdeki şey karmaşık olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet... ama başından beri karmaşıktı." Hüzünlü bir gülümseme takındım ve gözleri yumuşadı, sanki ne demek istediğimi çok iyi anlıyor gibiydi. "Senin orada olduğunu bildiğim sürece, iyi olacağım."

Sanırım cevabım onun için yeterince iyiydi çünkü başını salladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu sefer üstesinden gelebileceğimi bilmesini istiyordum. Şüphelerim olsa da ve bana Kelly hakkında söyledikleri işleri daha da karmaşık hale getirse de, istekliydim. Onu çok özlemiştim. Onu çok arzuluyordum.

Cane'i istediğim için ailemi bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Ama şimdi onu ne kadar çok istediğimi zaten biliyorlardı. İşlerin ıdırından ıkmiş olması, ona olan arzumu durduracağı anlamına gelmiyordu.

Birdenbire tüm bu sorular aklıma geldi ve beni bir tren gibi çarptı. Neden bununla savaşmak zorundaydım? Neden kendimi mutluluktan ve zevkten mahrum etmek zorundaydım? Onu bu kadar çok istediğim için bencillik mi ediyordum? Onu bu şekilde sevmek yanlış mıydı? Emin değildim ve giyinip beni kampüse geri götürürken bunu düşünmeye devam ettim.

Onu sevmek yanıştı... ama hayatımın bu noktasında artık haklı olmak umurunda değildi. Cane için her şeyi yapardım ve onun ortaya çıkıp okuluma gelmesiyle, onun da Cane için her şeyi yapabileceğini anladım.

Ben de. Küçük bir aksilik yaşamıştık ama birbirimize tekrar ulaşmanın yolunu bulmuştuk.

Kader bize karşı değildi. Kader bizimle birlikteydi. Bunu hissedebiliyordum. Başkalarının mutluluğu uğruna çok şey feda etmiştik. Sırf başkaları mutlu olsun diye birbirimizden vazgeçmek zorunda kalmamız adil değildi.

Cane arabadan inmeme izin vermeden önce beni uzun uzun ve sertçe öptü. Nefesim kesildiğinde sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı ve parmakları ensemdaki tüyleri hafifçe gıdıkladı. Bu öpücük beni tamamlamıştı; sanki bunu *tekrar* yapacağımız kesinleşmiş gibiydi.

Arabanın kapısını açtığımda bana "Sana mesaj atarım," dedi.

"Tamam." Ona gülümsedim ama çıkmadan önce bir öpücük daha almak için eğildim. Esnek ağzının yumuşaklığını, nefesinin üst dudagımda ve burnumda gezinmesini seviyordum. Arabadan indim ve yürümeden önce ona son bir kez el sallayarak veda ettim. Sabah dörtte uçağı vardı ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ne de olsa saat 22:00'ye yaklaşıyordu. Pazar gecesini sokağa çıkma yasağını kesinlikle çiğnemiştik ama umurumda değildi. Onunla birlikte olmaya değerdin, ayrıca Henley'i ders çalıştığıma ve yetiştiğıme ikna edebileceğimden emindim.

Binamın kapısına geldiğimde yavaşça uzaklaştı. Gidişini izledim ve sonra binamın kapısını açmak için kolu tuttum, ancak derin bir ses arkamdan seslenerek beni yolumda durdurdu.

Nefes nefese kaldım ve karanlığa doğru döndüm. Gölge yaklaştı ve ışığa çıktığında kahverengi tenini ve viski gözlerini gördüm.

"Demek bu o," dedi Brody kaşlarını çatarak. Başını sallandı ve kalbim karnıma düştü.

"Brody... Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim, birkaç şey konuşacaktım ama sanırım gelmemeliydim. Bütün gün yoktun. Biliyorum, çünkü daha önce buralarda olup olmadığına bakmak için uğradım ama yoktun. Sanırım günü *onunla* geçiriyordun." Cane'in arabası hâlâ oradaymış gibi yüzünü buruşturarak park yerine baktı. "Unutmadığın adam o mu? Babanın arkadaşı olduğunu söylememiş miydin?"

"Babamın arkadaşıydı," diye vurguladım.

"Ne oldu ona, ha? Onu *becererek* her şeyi berbat mı ettin? Senden utanıyor olmalılar."

Gözlerim duygularla dolduğunda gözlerimi kırptırdım. Duyguların çoğu öfkeden kaynaklanıyordu. Nasıl bu kadar kaba bir şey söyleyebilirdi?

"Brody, ben-" Bir an için ağzımı kapattım. "Kimseye söyleyecek misin?"

Omuzlarını sertçe silkti, omuzları neredeyse kulaklarına değiyordu. "Neyse o. Yani, anlıyorum. Zengin biri. Güzel görünüyor. Muhtemelen sana istediğin her şeyi alıyordur. Eminim çok çekici biridir. Bir tür şeker baba gibi, değil mi?" Güldü, beni derinden yaralayan acı bir kahkaha. "Her neyse. Onunla olman daha iyi." Arkasını döndü ama gözlerini omzunun üzerinden ayırmadan bana dik dik baktı. "Aile üyelerinin arkadaşlarını beceren *sürtüklerden* hoşlanmıyorum zaten."

Bir kelime bile edemeyeceğim ya da onu durdurmaya çalışamayacağım kadar hızlı bir şekilde yürüdü. Karanlığın içinde kayboldu ve ben kendimi göğsümden topla vurulmuş gibi hissettim. Brody benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Asla. Neredeyse peşinden koşmaya başlayacaktım ama bu neyi çözecekti ki? Bu konuda bana hâlâ kızgın olacaktı. Ve bu benim onu daha fazla ya da Cane'i daha az istememi sağlamayacaktı.

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermeden içeri girdim, doğruca odama çıktım ve Morgan'ın etrafta olmadığı için Tanrı'ya şükrettim. Gina'yla birlikte olmalıydı. Duş kabımı ve havlumu alıp duşa girdim. İyi gittiğimi düşünüyordum -onun sözlerinin hiçbir anlamı ve fikrinin önemi yoktu- ta ki lifimle o kadar sert yıkandığımı fark edene kadar, cildim hassaslaştı ve kızardı.

Sürtük.

Bu kelimeyi Frankie'yle lisede partilerde tüm ilgiyi üzerlerine çekmek isteyen kızlar hakkında konuşurken birçok kez kullanmıştım... ama hiç benim için kullanılmamıştı. En azından yüzüme karşı böyle söylenmemişti. Çirkin bir kelimeydi. Acımasız ve duyarsızdı ve bir daha asla kullanmayacağıma yemin ettim çünkü evet, acıtıyordu.

İşimi bitirdim ve odama döndüm, giyindim ve ödevlerimi yapmaya çalıştım. Faydasızdı çünkü Brody'nin söylediklerini düşündüğümde haklı olduğumu anladım.

Sadece bir sürtük, neredeyse iki katı yaşında bir adamla gizlice dolaşmayı sorun etmezdi.

Sadece bir sürtük babasının en iyi arkadaşını becerir, her şeyi mahveder ve *hala* daha sonra onu seçin.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

KANDY

Sınıfa gitmek ve Brody'yi görmek zorunda kaldığımda kendimi ne kadar kötü hissetmeme ve suçluluk duygusunun beni ne kadar yiyip bitirmesine rağmen, kış tatili için eve dönme zamanım geldiğinde mutlu olmaktan kendimi alamadım.

Bavulumu hazırlamıştım, telefonum elimdeydi ve havaalanına gidip eve uçmaya hazırdım. Morgan çoktan ayrılmıştı ve Gina arabayla eve dönüyordu, bu yüzden yolculuğa çıkmadan önce beni havaalanına götürmeyi teklif etti. Beni bıraktığında boynuna sarıldım ve sonra check-in için sıraya girdim.

Hızlı bir uçuştı ve her ne kadar kötü anılar yeniden su yüzüne çıkmaya ve bana parçalanmış bir yuvadan ayrıldığımı hatırlatmaya çalışsa da, uzun zaman sonra ailemi göreceğim için çok mutluydum. İkisini de havaalanının önünde beni beklerken görmek beni daha da mutlu etti.

Beni ilk babam fark etti ve kaşlarını çatarak ya da iğrenerek bakacağını hayal etmek yerine sıcak, rahatlatıcı bir gülümseme ile karşılaştım.

Kollarını açtı ve ben de koşarak kollarına atıldım, yüzümü göğsüne gömdüm. En çok bunu özlemiştim. Her zaman sağladığı korumayı. Onun kollarında kendimi hep güvende hissederdim. Küçükken babamın kokusunu çok severdim. Kokusu bana güvenli bir yeri hatırlatırdı. Evi.

"Hey, evlat." Başımın üstünü öptü.

"Selam, baba."

Geri çekildim ama ellerimi kaburgalarının hemen altında sabit tuttum. Çok fark ettirmemeye çalışarak onu hızla taradım. Onu son gördüğümde gözlerinin korku, dehşet ve biraz da tiksintiyle dolu olduğu zamanın aksine gerçekten iyi görünüyordu. "Nasılsın?" diye sordum. diye sordum.

"Artık evde olduğun için mutlusun." Gülümsedi ve beni neredeyse canımı çıkaracak olan anneme teslim etti.

"Benim tatlı kızım," diye omzumun üzerinden mırıldandı. Geri çekildi, her tarafıma baktı, saçlarımı okşadı, yanaklarımı sıktı. Güldüm, şakacı bir şekilde elini ittim. "Uzun zamandır uyumamış gibi görünüyorsun Kandy. Yorgun musun? Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getirebiliriz ve dinlenmene izin veririz. Bir yerde ilk yılın her zaman en zor yıl olduğuna dair bir şey okumuştum. Ben de üniversite hayatına alışmakta zorlanmıştım."

"Bebeğim," diye kıkırdadı babam, bir kolunu bana dolayarak. "Sakin olur musun? O iyi."

Annem nefes aldı, sonra omuz silkti. "Peki, hadi gel. Biraz yemek yiyelim ve arayı kapatalım. Hep birlikte." Babama katıldı, bir kolunu onun beline doladı ve yürüdü. Arabaya ulaşmıştık ve şehirdeki favori restoranlarımızdan birinde yemek yemeye karar vermiştik. En iyi biftek burgerlerini sunuyorlardı -ne çok yağlı ne de çok kuru- ve baharatlı biftek kızartmalarından bahsetmeyi unutamazdım.

Bir ısırık aldıktan sonra "Gah, bu hamburgerleri özlemişim," diye inledim. Kabinime yerleşmişim, önümde çikolatalı milkshake, bir sürü patates kızartması ve duble biftek burger vardı.

Babam güldü. "Erişte ve pizza yemekten sıkıldın mı?"

"Aman Tanrım, inanamazsın!" diye haykırdım. "Bu mola olmasaydı yürüyen bir dilim pizzaya dönüşeceğimden eminim."

İkisi de güldü.

"Yiyin bakalım," diye ısrar etti annem. "Geldiği yerde daha fazlası var."

Öğle yemeği sona erdiğinde, yemeğin rahat geçmesi ve hiç de garip olmaması beni memnun etti. Sanki üç ay önce olanlar hiç yaşanmamış gibiydi.

Eve döndüğümüzde, tatlı olarak bir paket Oreos ve sütle masaya yerleştik. Babam işinden ve şu anki şerifin ertesi yıl emekli olmayı düşünmesi nedeniyle Şerif pozisyonuna kaydolmayı düşündüğünden bahsetti. Annem yeni bir hukuk firmasındaki işinden bahsetti. Hâlâ boşanma davalarına bakıyordu ama babamın yaşadıklarından sonra ceza hukukuna geçmek istiyordu. Yine de yeni firmasını çok daha fazla seviyordu.

Ailemle hasret gidermek, gülmek ve vakit geçirmek harikaydı, ancak yine de biraz kopukluk hissediyordum.

Babam biraz fazla sessizleştğinde annemin ona attığı küçük bakışları yakaladım. Babam kampüste yeni biriyle tanışıp tanışmadığını sorduğunda konuyu nasıl değiştirdiğini fark ettim. *Yeni* derken, herhangi bir erkekle tanışıp tanışmadığını sorduğuna emindim. Anneme benimle ilgilenen bir çocuktan bahsetmişim ama ona karşı aynı şeyleri hissetmediğimi söylemişim. Bana bir şans vermemi söylemişti ama Brody'nin artık beni bir sürtük olarak gördüğünü düşünürsek bu pek de iyi sonuçlanmadı. Babama Brody'den bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

Bir Oreo'yu uzun bir bardak süte batırırken, "Bir ödevimde başarılı oldum," dedim. Kurabiyeyi çoğunlukla ıslak olana kadar süütün içinde tutmayı severdim, ancak parmak uçlarımda olduğu uça hala biraz kırıklık vardı. En iyisiydi. "Pek çok kişi o kadar iyi yapamadı ve teneffüs bittiğinde tekrar yapmak zorunda kaldı ama ben başardım."

Babam "Gerçekten mi?" diye sorarken ağzıma attım.

"Evet." Telefonumu çıkardım ve notlarımda zaten beklediği tarayıcıma girdim. Telefonu masanın üzerinden ona doğru uzattım ve o da eline alıp ekranı okudu.

"Vay canına." Ekranı odaklandığında gözleri büyüdü.

"Şuna bir bakayım." Annem telefonu ondan aldı ve ekranı inceledi. Gözleri büyüdü ve başını kaldırarak telefonu masanın üzerinden kaydırarak bana gülümsedi. "Vay canına! Seninle gurur duyuyorum, tatlım!"

Gülümsedim ve sütüme bir Oreo daha batırdım. "Yarın Frankie'ye gitsem sorun olur mu? Onu yazdan beri görmedim, ayrıca Bubby'yi sürmeyi özledim. Onun da beni özlediğini biliyorum." Sırıttım.

"Kandy, Frankie'yi görmek için rica etmene gerek olmadığını biliyorsun," dedi annem.

"Artık bir şey yapmak için rica etmene gerek yok. Artık üniversitedesin," dedi babam. "Araban hâlâ garajda duruyor. O notu gördükten sonra biraz eğlenmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Ama kendini fazla kaptırma," diyerek alay etti.

Kıkırdama. Şaka yapıyor olsa da, son sözünün daha derin bir anlamı olduğunu hissediyordum.

Annem boğazını temizledi ve dikkat dağıtmak için Oreos'a uzandı. Babam da boğazını temizleyerek bakışlarını benden ayırdı.

Kahretsin. Çok erken konuştum. *İşte gariplik gidiyor.*

"Evet, yapmayacağım," diye mırıldandım. *Sessizlik.*

"Ben... Ben duşa gireceğim. Sabah erken kalkacağım." Babam ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak şakağıma bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, kızım."

"Evet, iyi geceler," diye mırıldandım, gülümsemeye zorlayarak.

Göz ucuyla gidişini izledim, sonra kurabiyesini çiğneyen anneme baktım. "Yanlış kelimeler kullandı," dedi. "Öyle demek istemedi." Onu savunmak tam anneme göre idi.

Babamın kelimelerle arası hiç iyi değildi, bunu biliyordum ama bu, işlerin sert bir sola dönüş yapmasını engellemedi. Annemin karşısında otururken bile, onun tarafından incelendiğimi hissettim, sanki gerçekten Frankie'ye mi yoksa başka bir yere mi gideceğimi merak ediyordu... Cane ile olduğu gibi.

"Sorun değil," diye yalan söyledim. "Ben de bu gecelik bu kadar yeter diyeceğim. Bavulları boşaltın ve biraz gevşeyin."

"Evet, evet, git," diye ısrar etti, sanki o bile yerinde değilmiş gibi. Sandalyeden kalkıp mutfaktan çıkmadan önce anneme zorla gülümsedim.

Yukarı çıktım ama odama varmadan önce babamı çatı katındaki koltukta otururken gördüm. Başını kaldırdı ve beni gördü. Ona gülümsedim, gülümsememe ısınacağını umuyordum.

O

yapmadı.

Fazla

değil.

Gülümsemesi zayıftı.

Bakışlarımı kaçırdım ve odama gidip kapıyı arkamdan kapattım. İlk içgüdüm beni daha iyi hissettireceğini bildiğim birine mesaj atmaktı. Beni kabul edecek ve bana kendimi yabancı hissettirmeyecek birine.

Cane'in ismine gittim ve ona bir mesaj göndererek 'merhaba' dedim. Cane ve ben Notre Dame'a yaptığı sürpriz ziyaretten beri birbirimize mesaj atıp duruyorduk. Genelde bu konuda hızlı davranmazdı ama mesajlarıma ve aramalarıma fırsat buldukça cevap verirdi ve önemli olan da buydu. Çok fazla şeyle uğraşıyordu, bu yüzden gecikmeleri anlayabiliyordum.

Hızlı bir duş aldım, pijamalarımı giydim ve telefonumu kontrol ettim. O da bir mesaj gönderdi ve kalbim yerinden fırladı.

Cane: Kandy'm nasıl?

Ben: Ben iyiyim.

Baloncuklar anında sıçradı. Hâlâ sohbet etmek için etrafta olmasına sevinmişim.

Emin misin? Zaten şehirde misin?

Evet, eminim. Ve evet, 12 gibi geldim.

Washington'da ama yarın eve dönüyorum. Seni görmek istiyorum.

Başparmağım ekranın üzerinde gezinirken alt dudağımı çiğnedim. Onu ben de görmek istiyordum, gerçekten istiyordum ama çok erken olduğunu hissediyordum.

Ben: Ertesi gün yapabilir miyiz?

Cane: Tabii. Sorun ne?

Babam çok izliyor. Sanırım seni görmek için bir girişimde bulunacağımı biliyor.

Cane: Bunu nasıl bilebilir?

Ben: Bilmiyorum. Yine de garip davranıyor.

Nasıl garip?

Sanırım hala benden utanıyor. Belki de buradayken seni göreceğimi biliyordur. Bilmiyorum.

Baston: Dur Kandy. Senden utanmıyor.

Görüşüm bulanıklaşana kadar ekranıma baktım. Başka bir şey söylemek istemedim. Ekranı kapattım ve yatağa oturup komodinin üzerindeki pembe lambaya baktım. Telefonum elimde tekrar çaldı ve Cane'den gelen başka bir mesajdı.

Sana bunun karmaşık olacağını söylemiştim. Ben de bok gibi hissediyorum ama bana istediğinin bu olduğunu söylemiştin. Anlaşmıştık. Sana doğru gelmiyorsa bunu yapmak zorunda değiliz.

Mesele de buydu: doğru hissettiriyordu. Tuhaf bakışları ve aval aval bakmaları sevmiyordum ama Cane'in ödülünü seviyordum. Mesaj attığında ya da aradığında karnımda uçuşan kelebekleri seviyordum. Beni özlediğini söylediğinde sesindeki derinliği seviyordum. Bana ihtiyacı olduğunu. Beni görmek için sabırsızlanıyordu.

Göğsümde ya da kalbimde hissettiğim ağırlığa dayanamıyordum. Sadece üç ay olmuştu. Ailemin olanları atlatması için yeterli bir zaman olmadığını biliyordum ama en azından bu konuya yaklaşmayacaklarını umuyordum.

Yaptığım bu kirli iş ailemin peşini uzun, çok uzun bir süre bırakmayacaktı. Benim için daha da kötü olacaktı çünkü ilerlemek istemiyordum.

Hayatım karmaşık bir karmaşaydı.

Ben: Doğru hissediyorum. Yarından sonraki gün evine gelebilir miyim?

Cane: Tabii ki. O gün evden çalışacağım, sırf senin için.

Tamam. Görüşürüz o zaman.

Cane: Tamam.

Cane: Seni öptüğümde, işler o kadar da karmaşık gelmeyecek, söz v e r i y o r u m . Çarşamba görüşürüz, Bits.

Başımı sallayarak gülümsedim. Beni kendi kafamdan çıkarmak için ne söyleyeceğini her zaman bilirdi. Tam telefonumu şarja takmıştım ki kapı çaldı.

"İçeri gel," diye seslendim.

Babam içeri girdi ve kaşlarım birbirine çarparak aceleyle doğruldum. O olmasını beklemiyordum. Kapıyı her zamanki gibi çalmadı. "Baba? Ne oldu?"

Sempatik bir gülümsemeyle odaya girdi. "Sizden özür dilemem gerekiyor..."

"Ne için?"

"Ben sadece... Kendi evinde kendini yabancı hissetmeni istemiyorum. Mutfakta söylediklerimi söylememeliydim. I-" Ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. "Bunu geride bırakmaya çalışıyorum. Eskisi gibi olmamızı istiyorum. Benimle konuşamıyormuşsun ya da etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Neden doğruyu söylemediğimi bilmiyorum. Gerçek şu ki, kendi evimde kendimi yabancı hissediyordum. Geri döndüğüm için mutluydum, evet, ama az önce mutfakta olanlar gibi anlar için değil.

Gözleri yumuşadı. "Orada söylemeye çalıştığım şey, eğlenmene aldırmadığımdı... sadece... dikkatli ol."

"Yapacağım, baba."

Gözlerini yere indirdi. Bir ayağından diğerine geçerken odayı garip bir sessizlik kapladı. "Onunla hâlâ konuşuyor musun?" diye sordu, gözlerini yavaşça yukarı kaldırarak. Kapı kolunu daha sıkı kavradığını, dudaklarının birbirine kenetlendiğini fark ettim. Hâlâ Cane'le konuşuyor olma ihtimalim onu çileden çıkarıyordu. Ona evet diyecek kadar aptal olamazdım. Evet, hâlâ Cane'le konuşuyordum. Hâlâ babamın eski en iyi arkadaşını istiyordum. Hala onunla seks yapmaktan zevk alıyordum.

"Hayır," diye cevap verdim ve gözleri biraz açıldı, omuzları çöktü. Kapı kolunu tutuşu gevşedi.

"Oh. Şey, sanırım bu iyi. O zaman hepimiz bunu geride bırakabiliriz." Dudaklarımı birbirine vurarak başımı salladım.

"Tamam, bana anlattığın için teşekkür ederim ve... konuşmak istediğin bir şey olursa benimle konuşabilirsin. Konuşma konusunda çok iyi olmayabilirim ama dinleme konusunda iyiyimdir."

Biraz gülümseyerek başımı salladım. "Biliyorum baba."

"Tamam." Koridora çıkana kadar birkaç adım geri gitti. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Kapıyı arkasından kapatıp gittiğinde, lambamı kapattım ve pencereden dışarı bakarak yuvarlandım. Bu gecenin bitmesine ihtiyacım vardı, böylece yarın bana daha az garip bir gün sunabilirdi.

*Bu biraz karmaşık olacak ama her şey yoluna girecek, dedim kendime.
Kalbin onun ne istediğini biliyor... bu onu bir hain yapsa bile.*

CHAPTER TWENTY-EIGHT

CANE

Washington'dan döndüğümün ertesi günü Kandy evime geldiğinde, onda bir şeyler ters gibiydi. Beni gördüğünde hâlâ gülümsüyordu ve gözleri hâlâ hayranlıkla parlıyordu. Kollarıma girdiğinde beni öptü ama gözleri ışıldasa da hüzünlüydü. Yüzünde yenilmiş bir ifade vardı, sanki yanımda olmak istiyordu ama aynı zamanda bunun için kendini kötü hissediyordu. Suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini hemen anlayabiliyordum, muhtemelen eve döndüğünden beri Derek'in etrafında olduğu ve onunla çok zaman geçirdiği için.

"Her şey yolunda mı?" Eve girmesine izin vererek sordum.

Kapıyı kapattığımda başını salladı ve bir iç çekti. "Evet. İyiyim."

"Pek öyle görünmüyor. Biri duygularını incitmiş gibi görünüyorsun."

"Belki de öyledir." Omuz silkti ve anahtarlarını şingirdatarak koridorda yürümeye başladı. Parmak uçlarımı ön ceplerime sokarak onu mutfığa kadar takip ettim.

"Kim yaptı?" Ona doğru bir adım attım. "Şimdi söyle, senin için onları düzelteyim." Şaka yapıyordum ama kaşlarını çatı ve bana baktı. Belli ki moralini düzeltmeye yardımcı olmuyordum.

"Yirmi dört saatten fazla oldu ve bunu düşünmeden edemiyorum..."

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Bana hâlâ seninle konuşup konuşmadığımı sordu," diye mırıldandı ellerimi kollarının üst kısmına sarıp ovuşturduğumda. "Döndüğüm ilk gece."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve ona istemediğimi söyledim."

"Oh." Sanırım bunun için onu suçlayamazdım. Evet, birbirimizi önemsiyorduk, birlikte olmak istiyorduk ama şimdi işleri daha da kötüleştirmenin zamanı değildi.

"Kızdın mı?" diye sordu ve sesi, gözlerinde yüzen ve yüzünü maskeleyen naiflik, tanık olmak için canımı yaktı. Kızımın canı yanıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Nasıl kızabilirim ki? Bunu ona neden söylediğini anlıyorum. Olanlar hâlâ taze ve gerçeği bilseydi muhtemelen bunu hafife almazdı." Başını salladı, bakışlarını indirmek üzereydi ama işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

İç çekerek başka tarafa baktı. Sonra gözleri yukarı kayarak benimkilere kilitlendi. "Bunu yapmaya devam etmemiz gerektiğinden emin misin?" diye sordu. "Yani, tehlikede olan çok şey var, Cane. Ve Kelly hâlâ buralarda. Belki burada değil ama etrafta ve burada olduğumu öğrenirse muhtemelen geri gelecektir. Lanet evin de dinleniyor olabileceğinden endişeleniyorum." Sinirli bir şekilde etrafına bakındı ve ben de sırtarak başımı salladım.

"Kandy, ofisime dinleme cihazı yerleştirdiğini öğrenir öğrenmez tüm evimi kontrol ettirdim ve daha fazla güvenlik için ödeme yaptım. Hiçbir şey bulunamadı."

"Videoyu nasıl öğrendiniz?"

"Mindy bana USB flash belleği ve sizden, onlardan uzak durmamı ve sizinle bir daha asla iletişime geçmememi isteyen bir not gönderdi."

"Vay canına." Ofladı pufladı. "Bunu bana söylememiştin."

"Tabii ki hayır. Seni korumaya çalışıyordu." İçimi çektim. "Artık benim bir tür yırtıcı olduğumu düşünmeleri aklımı başımdan alıyor." Ona odaklandım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne!" diye bağırıldı. "Hayır! Bunu nasıl düşünebilirim, Cane?" bileklerimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Seni seviyorum, hayatımın büyük bölümünde seni sevdim. Ben sana gelene kadar bana hiç 'o' gözle bakmadın. Hatırlıyorum. Elbette sen bir avcı değilsin."

İçimi çektim ve o da kollarını belime doladı. Bir elimi çenesini eğmek için tekrar aşağı indirdim. Gözleri ağzıma kilitlendi, benimkiler de onunkilere. Dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi, sanki başına gelecekleri biliyormuş gibiydi.

Onu öptüm, burnumdan hırıltılı bir şekilde nefes aldım, dudaklarının pürüzsüzlüğüne bayıldım. Önceden dudakları büzgülüydü, özellikle de kasvetli ruh halindeyken.

Onu kalçalarından tutarak kaldırdım ve bacaklarını belime dolayarak inledi ve gülümsedi. Bacaklarının arasında manevra yaparak onu ada tezgâhına taşıdım. Avuçlarım belinden aşağı kayarak dolgun kıçını kavramak için kıvrıldı.

Dudaklarını ayırarak ve çılginca nefes alarak ağzıma doğru inledi. "Cane," diye inledi.

Bir öpücük daha çaldım. "Seni öptüğümde işlerin bu kadar karmaşık hissetmeyeceğini söylemiştim."

Sırıttı ve alnını alnıma bastırdı, her iki yanağının elması hafif bir kırmızı tonuna dönüştü. "Bayıldım," diye mırıldandı, sonra ellerini enseme kavuşturarak beni bir kez daha kucaklamak için öne doğru çekti.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim, gerçekten kalabilirdim. Evet, ilgilenmem gereken işlerim ve imzalamam gereken evraklar vardı. Sırada üç konferans görüşmesi vardı ama bunların hiçbirisi onunla birlikte olmak kadar önemli gelmiyordu. Onu bedenime sımsıkı sarmıştım, sikim tekrar onun içinde olmak için can atıyordu. Kıyafetlerini yırtıp içine girmek istiyordum ama bu öpücükte bana belki de o kadar da karmaşık olmadığımızı kanıtlayan bir şey vardı.

Solumdan bir ses geldi ve dudaklarımı kaçırdım: "Tezgâhta becer onu, neden yapmıyorsun!"

Kandy nefesini tuttu, başını çevirdi ve elimi göğsünü avuçlamak için yukarı kaydırduğım yerde tişörtünü aşağı çekti.

İkimiz de Lora'ya baktık, o da deli gibi sırtıyordu. Ben geri çekildim ve Kandy hayatımda gördüğüm en büyük kızarıklıkla savaşıyor tezgâhtan kaydı.

"Lora," diye nefes aldım. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sana yine jakuziyi kullanmak için geleceğimi söylemiştim, Q." Omzunda bir bez çanta vardı ve gerçekten de üzerinde bir mayo vardı. Lora'nın yaşadığı yerde bir jakuzi vardı ama apartmanda çok uzun süre kalmayı sevmezdi. Anlaşılan annesinin zorba tavırlarından kaçmaya ihtiyacı vardı. "Ama tabii iş birini ağzıyla sikmeye gelince böyle şeyleri unutmak kolay oluyor," diye devam etti Lora.

Tezgâhın diğer tarafına doğru yürüdü ve çantasını köşedeki dörtlü masanın ortasına bıraktı. Buzdolabına doğru yürüdü ve onu açarken Kandy bana yaklaştı, saçının gevşek tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"O senin kız kardeşin," diye fısıldadı Kandy.

Yere bakıp başımı salladım ve Lora bize sırtarak geri döndü. "Cane, itiraf etmeliyim ki çok sevimli bir kız. O aile fotoğrafı ona hiç yakışmamış."

Gözlerimi devirdim. "Jakuziye git, Lora." Kandy'nin eline uzandım, mutfaktan çıkıp onu daha özel bir yere götürmeye hazırdım ama Lora "Bekle! Onunla konuşmak istiyorum" diye bağırdı.

"Zor bir gün geçiriyor. Eminim en son isteyeceği şey sizin gibi birinin sorularıyla boğuşmaktır."

Lora nefesini tuttu, elini göğsüne bastırdı. "*Benim* gibi biri mi? Ne kadar sık kafalı bir laf! Ben bu lanet dünyadaki en iyi insanlardan biriyim."

Kandy biraz güldü.

"Gördün mü, komik olduğumu düşünüyor. Ayrıca," diye devam etti Lora, elindeki su şişesini açarak, "o yetişkin bir kadın. Bırakalım kendi adına konuşsun."

Omuz silkip gülümsemeye devam eden Kandy'ye baktım. Etrafta ailemin olmasının tek dezavantajı buydu. Alanımı, mahremiyetimi, her şeyimi işgal ediyorlardı. Akılları ve bedenleri yerinde olduğu için onlara minnettar olsam da, gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamışlardı.

Dürüst olmak gerekirse, beni annemden çok Lora rahatsız ediyordu. Annemin kendine ait hobileri vardı. Adsız Alkolikler toplantılarına katılıyor, hala terapi görüyor, tığ işi yapmayı öğreniyor ve eski alışkanlıklarından uzaklaşmak için sürekli yemek yapıyordu. Öte yandan Lora'nın beni kızdırmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

"Onunla konuşmak ister misin? İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin," diye ısrar ettim, Kandy'ye bakarak.

"Hayır." Bana gülümsedi ve sonra Lora'ya odaklandı. "Sorun değil. Her zaman onunla tanışmak istemişimdir."

"Ne kadar da tatlı." Lora bok yiyen bir sırtış takındı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Aptalca bir şey söyleme ya da yapma, Lora. Ciddiyim."

"Ne?" Elleri havaya kaldırdı, suçluluk duymayan bir hareketti ama gözleri çok parlaktı, gülümsemesi muzipti. "Ben sadece kardeşimi küçük parmağında oynatan kızı tanımak istiyorum. Bu çok mu kötü?"

"Evet, evet. Her neyse." Kandy'ye dikkatimi verdim. "Çalışma odasındaki ofiste olacağım," dedim ona.

"Tamam," diye mırıldandı.

Lora su şişesini yere bıraktı ve Kandy ile buluşmak için tezgâhın etrafında yürüdü. "Formaliteleri ya da tanıştırmaları pek sevmem, o yüzden evet, ben Lora, Q'nun kız kardeşi ve sen de Kandy, Q'nun takıntısıydın. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum!"

Burnumun kenarını sıkarak inledim ve mutfaktan çıktım. "Aptalca şeyler yapma, Lora! Ciddiyim!" Dışarı çıkarken omzumun üzerinden bağırdım, tam o sırada Kandy kahkahayı patlattı.

CHAPTER TWENTY-NINE

KANDY

Cane'in beni Lora ile yalnız bırakma konusunda neden bu kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Hiçbir filtresi yoktu.

Onunla birlikte güverteye çıkmamı istedi. O jakuzide rahatlarırken, ben de havuz sandalyelerinden birine oturdum, bacak bacak üstüne atmış, bir şişe şaraptan yudumlarken onu izliyordum. Evet, gerçek bir şişe. Görünüşe göre zor bir hafta geçirmişti ve gevşemeye ihtiyacı vardı.

Biz gelmeden önce jakuziyi kullanmak istemesinin tuhaf olduğunu düşündüm ama Cane'in evine gittiğim onca zaman boyunca, cam bir kapı ve cam pencerelerle bölünmüş küçük jakuziye hiç dikkat etmemiştim. Her zaman bir havuz evi ya da bahçe odası olduğunu düşünmüştüm, ikisi de ilgimi çekmemişti.

Isıtmalı havuzu çalıştırdığında camlar buğulanmaya başlamıştı. "Söyle bakalım Kandy Jennings," diye iç geçirdi. "Cane'den neden bu kadar çok hoşlanıyorsun? Bana on dokuz yaşında olduğunu söyledi. Tanrım, o günleri hatırlıyorum," diye iç geçirdi. "Çok gençtim. Çok saf. Aşkın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Tıpkı Cane'inkiler gibi olduğuna yemin edebileceğim gözlerle bana baktı. Hesaplayan. Gözlemci. Onunkiler daha griydi, bu da onları Cane'inkilerden daha soğuk ve korkutucu yapıyordu.

Aslında pek çok benzer özellikleri vardı. Lora'nın saçları koyu bir su rengine boyanmamış olsaydı ikiz gibi görünebilirlerdi. Tıpkı Cane gibi onun da kollarında dövmelemler vardı. Hatta bileğinin iç tarafında RISE yazan bir tane vardı. Onunki güzel bir yazı tipindeydi, Cane'inkinden daha kadınsıydı, ama

aynı kelimeydi ve onu görmek anlamını tamamen merak etmeme neden oldu. Görünüşe göre, bu tek kelime onlar için çok önemliydi.

Şaraptan bir yudum daha almadan önce bana bakarken, "Pek çok nedenden dolayı," diye cevap verdim.

"Sevmek mi?" diye itti, gözleri büyüyordu.

"Tanıştığımızdan beri her zaman yanımda olması gibi. Bana her zaman saygı duydu ve kendimi bildim bileli onunla aramızda derin bir anlayış ve bağ var." Kullanacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Zor durumda kaldığınızda birini neden sevdiğinizi açıklamak her zaman daha zor olmuştur. "Benim için ailem gibi olması gerekiyordu - eminim sen de öyle düşünüyorsundur - ama ben onu hiçbir zaman ailem olarak görmedim."

"Peki, onu ne olarak gördün?"

Omuz silktim, bakışlarımı indirdim. "Sahip olamayacağımı bildiğim biri."

"Kahretsin." Şişeden bir nefes daha çekti. "On dokuz yaşında biri için oldukça derinsin."

"Yaşım seni rahatsız ediyor mu?" Başımı öne eğdim.

"Ben mi? Pssh, hiç de değil." Şişeyi yere bıraktı ve küvetin kenarına, benim oturduğum yere doğru ilerledi. Dirseklerini çimentonun kenarına dayadı ve sırtıttı. "Benim için yaş sadece bir sayı. Oy kullanabilmek ve içki satın alabilmek dışında hayatta hiçbir şeyi belirlemez. Aşk sana çarptığında, yaşı, rengi ya da canının acıyıp acımayacağını umursamaz. Aşk berbat bir şeydir, dostum. Ama gerçektir. Varlığını inkar etmek mümkün değil ve Cane'e baktığımda bunu görüyorum. Onun için gerçek olduğunu düşünmüyordum - belki de şehvet için bu işin içinde olduğunu düşünüyordum - ama şimdi onu elleri senin üzerindeyken görmek ve mutfaktan çıkmadan önce sana bakışı bana tüm *kutsal bok* hislerini verdi. Onu bir kızla hiç ama *hiç böyle görmemiştim* ve o kadar çok kızla birlikte oldu ki."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Öyle mi?"

"Ah!" Lora ağzını kapattı ve dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatacakmış gibi yaptı. "Çok fazla değil," diye devam etti ve sonra konuyu hızla benim gerçekten tartışmak istemediğim bir konuya çevirdi. "Baban Cane'le aranızdakileri öğrendiği için hâlâ kızgın mı?"

"Oh, eminim."

"O sürtük Kelly'nin ne yaptığını duydum. Cane'e onu ilk gördüğümde burnuna yumruk atıp kanamasına neden olabileceğimi söyledim ama o bana sakın olmamı ve ellerimi kendime saklamamı söyledi." Kesik kesik bir nefes verdi. "I

Ondan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum ve bu dünyada nefret ettiğim çok fazla insan yok. Kardeşimi lanet bir köpek gibi kandırıyor, onun için eğilip bükülmesini sağlamaya çalışıyor. Onu böyle zor durumda görmekten nefret ediyorum ve eğer bu kadar çok şey bilmeseydi, onun kışını tekmelerdim."

"Tam olarak ne biliyor?" Sorunun hafif ve zararsız görünmesini umarak sordum.

Lora gözlerini çekmeden önce bana baktı. "Bir sürü boktan şey, Kandy Jennings."

"Ne gibi?"

"Sadece... kahretsin. Kadın psikopat bir kaltak ve adamın onu o narsist kafasının tepesine vurup ıssız bir yerde bir çukurda bırakması gerekiyor." Sıcak küvetten çıktı, havlusunu kaptı ve göğsünden sabitleyerek etrafına sardı. "Ve bana tüm bu saçmalıkların ne olduğunu sorma," diye devam etti, sanki bu sorunun aklımdan geçtiğini biliyormuş gibi. "Bana tatil için eve geleceğini söyledi ve bu konuda sana hiçbir şey söylememem için söz verdirdi. Sarhoşum ve bu konuyu hiç açmamalıydım. Benim hatam. Ama... eminim aranızdaki şey gerçekse, eninde sonunda sana söyleyecektir. Başka seçeneği yok."

"Kötü mü?" Sandalyeyi itip ayağa kalkarak sordum.

Omuz silkti. "Benim için pek değil. Ama senin gibi biri için bunun nasıl kötü ve büyük bir mesele olabileceğini anlayabiliyorum. Sen bizim gibi büyümedin, bu yüzden yapmak zorunda kaldığı bazı şeyleri neden yaptığını anlamın daha zor olacaktır. Bazen sadece hayatta kalmak için gurur duymadığımız şeyler yaptık. Şimdi düşündüğümde, belirli yolları seçtiği için onu suçlamıyorum."

Vay canına. O zaman aramızdaki şeyin gerçek olmasını umuyordum çünkü şimdi gerçekten bilmek istiyordum. Demek istediğim, özel olarak birlikte olmaya karar vermiş olsak da, şüphe duyduğum anlar oldu. Ya Kelly'den asla kurtulamazsa? Ya onu baştan çıkarmak ve mahvetmek için geri gelmeye devam ederse? Bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bile bile onunla gizli bir ilişkide kalabilecek kadar güçlü olabilir miydim? Sadece bu da değil, Cane'in o kadar çok sırrı ve gizemi vardı ki, sanki her gün onun hakkında yeni bir şey öğreniyordum.

Kelly'den tutkuyla nefret etsem de bir konuda haklıydı. Cane çok ama çok katmanlı bir adamdı ve derinlerde sahip olduğu şey muhtemelen hoş değildi.

Onun hakkındaki gerçeği öğrenmekten neredeyse korkuyordum çünkü bir parçam bunun birlikte kalıp kalmayacağımızı ya da birbirimizi terk edip etmeyeceğimizi belirleyeceğini biliyordu.

Diğerini sonsuza dek yalnız bırak.

CHAPTER THIRTY

KANDY

Lora duş almak için yukarı çıkacağını söyledi. O duş alırken ben de mutfak ve oturma odasını karıştırdım. Cane'in ofisinden gelen tıkırtıları duydum ve çok çalıştığını anladım. Aklımda binlerce soru olmasına rağmen, işini bitirmesine ve hazır olduğunda beni bulmasına izin vermeye karar verdim.

Jakuziye geri döndüm ve ısıtıcıyı açmak için düğmeyi çevirdim. Havada hâlâ tüylerimi diken diken eden bir serinlik vardı ama havuzun sıcaklığıyla birlikte rahatlatıcı bir zaman geçireceğimden emindim.

Mayom yoktu. Bu noktada, umurumda değildi. Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkardım, katladım ve daha önce oturduğum sandalyenin üzerine koydum. Üzerimde sadece bir çift çıplak külot ve ona uygun bir sutyen vardı.

Üniversiteye başladığımdan beri gardırobum konusunda daha özgürdüm. Morgan ya da Gina ne zaman alışveriş merkezine gitmek istese, Cane'in bana kampüste bir sürpriz daha yapacağını ve bir dahaki sefere hazırlıklı olacağımı umarak deli bir kadın gibi iç çamaşırı mağazasına uğrardım. Böyle bir şey olmadı ama o gittikten sonraki uzun günleri geçirmemi sağlayan şey hüsnükuruntu oldu.

Sıcak küvete girdim ve suyun sıcaklığının beni tüketmesine izin verdim. Harika hissettirdi.

Veranda kapısının açıldığını duyana kadar yirmi dakika geçti. Arkama baktım ve Cane havuz evine doğru yürüyordu. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Saçları daha dağınıktı, bordo kravatı çözülmüş, boynunda gevşekçe sallanıyordu. Gömleğinin yaka düğmeleri açıktı, kemeri yoktu. Tanrım, böyle çok iyi görünüyordu, çok iştah açıcıydı. Beni gördüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, omuzları biraz gevşedi.

"Kız kardeşim seni etkiledi mi?" diye sordu, kenarda durarak.

Gülümsedim, muhtemelen biraz fazla sert. "Etkilemiş olabilir."

"O tür bir gücü var." Sanki bu küçük havuzlu evin içini aylardır görmemiş gibi etrafına bakındı. "Çılgınca bir şey söylemedi, değil mi?"

Başımı salladım ve güldüm. "Hayır."

"Hmm." Bir adım geri çekildi. "Bugün hava biraz serin. Kız kardeşimi dinlemek seni bir köpek kadar hasta edecek."

"Hiç de değil! İyi hissettiriyor. Benimle gelmelisin, biraz kendini bırakmalısın." Kaşları yukarı kaydı. "Öyle bir şey olmayacak."

"Hadi ama. Lütfen?" Yalvardım, üzerinde durduğu jakuzinin kenarına doğru yaklaştım. "Benimle jakuzide on dakika. Ne kadar eğleneceğimizi bir düşün."

Kıkırdadı. "Çok cazip ama yapacak daha çok işim var. Sadece aç mısın diye bakmaya geldim."

"Senin için aç mıyım? Evet." Daha sert gülümsedim. "Hadi ama! Sana meydan okuyorum içeri."

Gözlerini kaçırırken gülümsemesi nazlıydı, sanki bana bakamıyormuş gibi

Yoksa kahkahayı patlatacaktı. "Yaşın belli oluyor," dedi başını öne eğerek.

Onu terslemek için elimi sudan çıkardım.

"Tamam." Geri çekildi ve gömleğinin kalan düğmelerini açmaya başladı. "On dakika."

"Gerçekten mi?" Kalbim küt küt atıyordu. İçeri girecekti. O da soyunuyordu. *Vay anasını.*

Gömleğinin düğmelerini çözüp çıkarırken onu dikkatle izledim. Tüm bu süreç boyunca gözleri benimkilere kilitlenmişti. Gömleğini ve kravatını bir kenara atıp ayakkabılarını tekmeledi ve pantolonunun düğmelerini açarak onları da çıkardı. Geriye sadece boxer'ı kalmıştı. Yaklaştı, eğildi ve çoraplarını çıkarmak için çimentonun kenarına oturdu. Sıcak suyun içine süzüldü, gözleri benimkilere yapışmıştı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, doğruluk mu cesaret mi oyununu hiç kaybetmedim," dedi.

"Anlıyorum." Ona doğru yüzdüm ve kollarımı boynunun arkasına doladım.

Yüzünü inceledim, ama daha çok gözlerini. Ona baktığımda, dünyada ona karşı olan bu kadar çok şeye nasıl sahip olduğunu anlayamıyordum. Yani gözleri samimiydi ama belki de bu sadece benim içindi. Çünkü beni seviyordu. Ama dünyanın onunla savaşması ve onu köşeye sıkıştırması yanlış görünüyordu. O iyi bir adamdı. Bunu hissedebiliyordum... ya da belki de ben sadece onun görmemi istediği şeyi görüyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu, dudakları dudaklarıma değerken.

Cevap vermeden önce alt dudağımı çiğnedim. "Çünkü... tekrar böyle şeyler yapabiliyoruz."

"Ah." Burnumun ucunu öptü. "Ve sana böyle sarılabiliyorum? Ve kimse beni durdurmadan seni istediğim yerde öpebilir miyim?" "Evet."

"Hâlâ sana yanlış geliyor mu?"

"Bazen," diye itiraf ettim.

"Evet," diye mırıldandı. "Ben de."

"Neden senin için?" Kaşlarım birbirine dikildi. Cane'in bunun yanlış olduğunu hissetmesine gerek yoktu. O ve babam artık arkadaş değillerdi. Artık onu boş tehditler dışında hiçbir şey durduramıyordu.

"Çünkü seni gördüğümde D'yi düşünüyorum... ve D'yi düşündüğümde hatırlayabildiğim tek şey, benimle yüzleşmek için buraya geldiği o gece gözlerinde ne kadar acı olduğuydu. Bundan nefret ettim, hâlâ da nefret ediyorum." Boğazı düğümlendi. "Saygılı olmak için uzak durmak, ona değer verdiğimi ve saygı duyduğumu göstermek gerekirdi... ama söz konusu sen olunca bu benim için çok zor."

Bu konunun ona acı verdiğini biliyordum ama bu sözleri söylediğinde tatmin olmaktan kendimi alamadım. Bu adam benim için nasıl bu kadar zayıftı? Doğruyu ve yanlışını görmesini nasıl engelleyebilirdim? Beni istediği için suçlu ve kötü hissetmesini nasıl sağlayabilirdim?

"Belki de seni kırmışımdır," diye cevap verdim.

"Beni kırdın mı? Nasıl?" Kaşları eğildi, merak gözlerinin derinliklerinde yanıyordu.

"Şey, biz bir şey olmadan önce - göl evi ve ofisten önce - Ahlaki değerlerinin arkasında durmak senin için daha kolaydı. Beni görmezden gelmek, mesafeyi korumak senin için daha kolaydı. Ama bu hale geldikten sonra," diye nefes aldım, dudaklarım

"Belki de benimle olmak senin ahlak standartlarının çoğunu bozmuştur. Belki de benimle birlikte olmak seni aynı anda hem kırıp hem de tamamlıyor... nasıl oluyorsa artık. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum çünkü bazen ben de kendimi kırılmış hissediyorum. Göl evinde konuştuğumuz gibi... Birlikteyken sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Ama ayrı olduğumuzda, tüm şeytanlar ortaya çıkmaya başlıyor ve gerçeklik yüzümüze vuruluyor ve nefes almak daha zor, sağlıklı düşünmek daha zor oluyor."

"Ama biz birlikteyken," diye mırıldandı, "düşünmek diye bir şey yok. Ve böyle de olmalı. Sevdiğiniz biriyle birlikteyken, o sizin gerçek dünyanın çılgınlığından kaçışınızdır. Seninle birçok kuralı, birçok ahlakı ve birçok standardı çiğnedim ve bazen bu beni yıpratıyor... ama sana sahip olmamı engellerse lanetleneceğim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve tüylerim diken diken oldu. Bir elini kolumda gezdirdi ama tenimi saran salgını sorgulamadı çünkü o bile sözlerinin güçlü, çiğ ve gerçek olduğunu ve tam da şu anda buna çok ihtiyaç duyulduğunu biliyordu.

Birkaç dakika önce şüphelerim vardı. Bizimle ilgili pek çok şeyi sorguluyordum ve bu düşünceler hala fısıldıyor olsa da, onun sesi daha yüksek ve çok daha netti.

"Lora hâlâ burada mı?" Ağzından nefes aldım.

"Hayır. Annemi bir randevudan almaya gitti."

"Güzel." Kollarımı çektim, geriye doğru yüzdüm. Ellerimi arkamda birleştirdim ve sütyenimi mandal mandal açtım. Cane'in gözleri beni izlerken ateşli bir açlıkla parlıyor, bunun ne olduğunu anlıyordu. Sütyen gitmiş ve ben onu havuzun dışına fırlatmış olana kadar her hareketimi inceledi.

"Kandy... sınırlarımı zorluyorsun," diye gürledi.

"Biliyorum." Ona daha yakın yüzdüm, göğüslerim tam teşhirdeydi. "Sınırlarını test etmeyi seviyorum."

Boğazının arkasından vahşi bir inilti geldi ve bundan sonra onu tutan pek bir şey olmadı. Beni öne doğru çekti, sonra beni yukarı kaldırmadan önce külotumu aşağı çekti. Dudaklarımız anında kilitlendi ve bir elinin boxer'ını indirmek için düştüğünü hissettim.

Ağzında inledim ve beni tekrar aşağı indirip yavaşça sivri bir açıyla içime girerken bir kolumu omzuna atarak sıkıca tuttum. Dudakları aralandı, amım etrafını sararken ağzı iyice açıldı.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Gözlerimi tutup beni kalın sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplatırken içimden bir inilti yükseldi. Su hâlâ sıcaktı ve hareketlerden dolayı ikimizin de alnında ve dudaklarının üstünde terler birikmişti ama umurumuzda değildi. Su vücutlarımızın arasına sızıyor, beni ateşliyordu.

Alt dudağımı emerken inledim. Yukarı doğru yaptığı hamleler güçlü ve derindi ve bir anlam taşıyordu; ben onun, o da benim. Birbirimizin kırık dökük, berbat haliydik ve bunu seviyorduk. O kadar çok seviyorduk ki hem acıtıyor hem de iyi hissettiriyordu.

"Seni seviyorum," dedim dudaklarına.

Kıçımı tutarak inledi. "Seni seviyorum bebeğim." Tekrar ağzımı buldu, ellerinden birini başımın arkasını tutmak için yukarı kaldırdı, parmaklarını ensemdeki nemli saçlara doladı. "Seni çok seviyorum," diye hırladı ağzımda. "Bunu sakın unutma."

Sesi hipnotik ve derindi ve vücudumdaki her bir siniri etkiliyordu. Zirveye çok yaklaşmıştım ve hızını artırdığında, tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştığımdan emindim.

"Oh, Cane!" Daha sıkı tutunarak ağladım. Beni sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplatmaya devam etti, beni doldurdu ve boş bıraktı, beni doldurdu ve hafif yokluğuyla beni çıldırttı. Çok iyi hissettiriyordu, çok iyi. Vücuduma bunu yapabilmesi aklımı başımdan alıyordu - tek bir orgazmı kendimi dünyanın tepesinde hissetmemi sağlıyordu.

Göğsünde ağır, ilkel bir inilti oluşup içini parçaladığında gözlerimi sıkıca kapattım. Sonunda beni yukarı ve aşağı kaldırmayı bıraktı ve boynumun kıvrımını emerken inleyerek beni tonlanmış, yontulmuş vücuduna sıkıştırdı.

Serbest bırakırken aleti zonkladı ve her zonklayışta vücudu daha da gevşedi, kasları daha az gerildi ve ayrılmış dudaklarından bir iç çekiş çıktı.

"On dakikayı siktir et," diye homurdandı. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Ben hâlâ kollarındayken beni jakuzinin merdivenlerine taşıdı ve eve girdi. Beni yatak odasına götürdü, orada duş aldık, öpüştük ve su soğuyana kadar tekrar tekrar *seni seviyorum* diye fısıldadık.

Sonra, hâlâ çıplakken, iştahlarımız doymak bilmezken ve vücutlarımız hâlâ ateşliyen, Cane beni tekrar yatağına aldı ama bunu yapmadan önce yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve beni son yemeğiymişim gibi yedi. Beni bütünüyle yuttu ve kendimi tutamayarak sert ve hızlı bir şekilde boşaldım.

Kolaylıkla içime kaydı, siki şişmiş ve ihtiyaç içindeydi ve tekrar boşaldı, bu sefer çekildi ve beni hızla yukarı çekmek için elimi tuttu ve sikini ağzıma soktu.

"Kıpırdama," diye gürledi. "Ağzını istiyorum." Kalçalarını ileri itti ve tekrar geri çekilip ağzıma bakarken hırıltılı bir nefes verdi. Sanki sikinin ağzımda olduğunu görmek onu uçurumun kenarına getirmiş gibi, bir kez daha öne doğru itti ve içinden sert bir inilti koptu. Kalçaları durdu, siki hala boğazımın derinliklerindeydi ve ağır bir iniltiyle boşaldı ve sıcak dölleri boğazımdan aşağı dökülürken inledim.

Bir eliyle başımın arkasını, diğeriyle omzumu kavrayarak titredi, sanki orgazmını serbest bırakırken yeterince sıkı tutamıyormuş gibiydi.

Boşaldığında "Oh, kahretsin," diye inledi.

Doymuş sikini ağzımdan çıkardı ve ben dudaklarımı yaladım. Bir elini aşağı indirerek başparmağını alt dudağıma bastırdı, tembel bir gülümseme ağzını kapladı. "Aç mısın?" diye sordu. "Yemek için yani."

Yumuşakça güldüm. "Evet."

"Tamam. Kıyafetlerini alıp bir şeyler sipariş edeceğim. Ya da yemek yapabiliriz? Annem artık boş bir buzdolabıyla yaşamama izin vermiyor." Güldü, geri adım atarken gözleri yumuşadı. Ah. Annesinden bahsederken çok sevimli oluyordu.

"Yemek yapalım," diye ısrar ettim.

"Tamam, ama seni şimdiden uyarıyorum, eğer yanık olursa bana kızma. Mutfakta çok iyi değilimdir. Bunun için adam tutuyorum."

Güldüm. "Peki, sorun değil. Ne yapabileceğimize bakarız, sen de ufak tefek şeylerde bana yardım edersin. İyi ki annemin sen geldiğinde yaptığı tüm o yemekleri izledim."

"Ah, evet." Dolaba gitti ve bir çift eşofman altı çıkardı. "O akşam yemeklerini özledim."

Yatağın kenarına oturdum ve tırnak etlerimle oynadım. "Evet. Ben de."

Cane kapıya doğru yürüdü. "Gidip kıyafetlerini getireyim. Yemek yeriz, sonra da masa oyunu falan oynarız. Kulağa nasıl geliyor?"

"Tam bana göre bir gece." Küçük bir gülümsemeyle gidişini izledim ama attığı her adımda gülümsemem azaldı.

Atlatılması en zor olan küçük şeyler, yani paylaştığımız anılardı, özellikle de annem ve babamla ilgili olanlar.

Bu onun için zordu - onlarsız bir hayat yaşamak ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydı. Benim için de zor olan, onlar birbirleriyle anlaşmazlığa düşmüşken hâlâ onlara ve ona sahip olmaktı.

Bunun ortasında kalmıştım ve ailem Cane'le şu anda sahip olduğumuz şeyi bilmese de, daha iyi kararlar almamı umarken yüzlerindeki ifadeyi görmek yine de berbattı.

CHAPTER THIRTY-ONE

CANE

Kandy o gece eve gitmedi ve ertesi sabah altıda kalkıp bir sunuma hazırlanmak zorunda olmama rağmen kalmasına sevindim. Bu kızla geçirdiğim çok değerli zamanı kaybetmiştim. Ailesinin nerede olduğunu merak edeceğinden emindim, bu yüzden harika bir makarna yemeği yedikten sonra yatağımda rahatladığında, en azından Frankie'de kaldığını bilmesi için annesine mesaj atmasını söyledim. Bu bir yalandı ama gerçeği söylesem ortalık yine karıştırdı ve bu onun için isteyeceğim son şeydi.

Benimle olmaktan mutlu görünüyordu, ama yine de gözlerindeki o bakışı fark ettim, sanki ilk geldiğinde bana söylediğinden çok daha fazla sorun varmış gibi. Ne olduğunu anlayamadım. Mutluydu, evet, ama gözünden kaçmayan bir hüznün girdabı vardı. Sessiz anlarında bunu yakalıyordum, sanki kalbini kıran bir şeyi düşünüyormuş gibi. Onu zorlamadım. Sadece hazır olduğunda bana söyleyeceğini umdum.

Gece yarısından biraz sonra, ben dizüstü bilgisayarımda çalışırken o da benimle birlikte yatağa uzanmış, telefonunda geziniyordu. Karnının üzerine döndü, ekranı kapatırken esnedi. "Cidden hiç uyumuyorsun, ha?" diye mırıldandı, yan dönüp ellerini yanaklarının altına koydu. Bacakları benimkilere sürtündü.

"Yapacak çok iş var," diye cevap verdim, ekrana odaklanmışım.

"Artık rahatlamalısın, Cane. Bu kadar çok çalışmak bir gün seni yakacak, sence de öyle değil mi?"

"Hayatım boyunca çok çalıştım." Başım bir parça döndü, gözlerimiz birleşti. "Bu benim için yeni bir şey değil. Eğer çok çalışmazsam, sonuç alamam. Bu hayattaki her şey için geçerli, dürüst olmak gerekirse."

"Hmm... Sanırım haklısın. Ama yine de... Neredeyse hiç tatil yapmıyorsun ya da kendine dinlenmek için zaman ayırmıyorsun. En azından uyuyabilirsin."

İki parmağını kaldırıp klavyenin üzerinde gezdirirken sırttım. Harflere basmadı, sadece parmak uçlarıyla hafifçe üzerlerine dokundu.

"Tüm bunları sadece dikkatimi çekmek için söylemediğine emin misin?"

Sırttı ve elini bıraktı. "Belki de bu gece için ondan kurtulmalısın."

"Sabah bir sunumum var. Tüm bilgilerimi güncellemem gerekecek..." Sözlerim anlamsızdı. Evet, buluşma önemliydi ama onun beni baştan çıkarması çok daha zevkliydi.

Kandy doğrulup dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattı, sonra bileğimi tuttu ve ben onun üstüne çıkana kadar çekiştirdi.

"Benimle ilgilendikten hemen sonra işine dönmene izin vereceğim. Kulağa adil geliyor mu?" diye ağızma üflledi.

"Ne kadar ikna edicisin," diye mırıldandım, bacaklarının arasına girdim. Beni tutan tek şey külotum ve onun külotuydu. Aletimin çıkıntısı dantelle kaplı amcığını itti ve inledi. Dudaklarını ezdim ve bu iniltiyi yuttum, bir elim kalçasının dışından aşağı kayarken diğeri külotunu çıkarmaya çalıştı. Külotu gittiğinde aşağıya baktım ve ağzım neredeyse sulanacaktı. Söylediklerimi dinlemiş, amını taze tutmuş ve tıraş etmişti. Pembe ve pırıl pırıldı, kalçaları yukarı doğru kayıyordu, kullanılmaya hevesliydi.

Benden ödünç aldığı beyaz tişörtün zar zor gizlediği meme uçlarına tatlı damlalar bırakarak vücudunu öptüm. Göğüslerinin arasını ve karnını öptüm. Amının üzerinde gezindiğimde gerildi.

"Sana ne yapmamı istiyorsun?" Bilerek nefes alarak sordum Onu.

Ürperdi, kalçalarını yukarı doğru kaldırarak bana yaklaşmaya çalıştı. ama onu kıvrandıracak kadar mesafeyi koruduğumdan emin oldum. İnledi, alaylarımdan bıkmıştı. Ben de güldüm.

"Sabırlı olmadığımı biliyorsun, Cane," diye nefes aldı.

"Sabırsızlığın beni tatmin ediyor," diye itiraf ettim. "Beni arzulamaktan vazgeçmene daha çok zaman olduğunu anlamamı sağlıyor."

Başının arkasını kaldırıp bana baktı ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek "Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim" dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun bebeğim?" Gözlerini dikkatle izledim.

Ciddi olmak istiyordu ama gözleri aşağı kayınca ve ağzımın açıkta kalan amına ne kadar yakın olduğunu fark edince titrek bir nefes verdi ve "Biliyorum işte" dedi. Ellerini dirseklerine dayamak için indirdi. Hâlâ bana bakarak, "Beni istemeyi bırakacak mısın?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi kaçırdım. Tekrar konuşmak üzereydi ama dilimin ucunu amının yarığından geçirerek cümlesini kısa kestim. Taze, tatlı ve mükemmeldi. Dilim amının içine daldı ve parmakları saçlarımda kıvrılırken ağır bir inilti çıkardı.

Onu istemeyi bırakmamın hiçbir yolu yoktu. Nasıl? Beni deli eden bir kadını istemekten nasıl vazgeçebilirdim? Bana huzur veren ve beni bütünleştiren birini istemekten nasıl vazgeçebilirdim? Her zaman bana ait olduğunu hissettiren bir kadını istemeyi nasıl bırakabilirdim? Tadı muhteşem olan bir kadını istemeyi nasıl bırakabilirdim? Amcığına sadece benim dilim varken onun azmasını izledim ve bu sihir gibiydi. Kalçaları dönüyor, yukarı aşağı kayıyor ve sonra daireler çiziyordu, inlemeleri tiz çığlıklara dönüşüyordu.

"Yaklaştım," diye yalvardı. "Cane." Saçlarımdan bir avuç tuttu ve sıktı, amını dilime sürttü, kendini daha yükseğe çıkardı ve ihtiyacı olanı aldı. Açıgözlülüğüne bayılıyordum - katlanılamayacak kadar fazla olduğunda ve hemen serbest bırakılmaya ihtiyaç duyduğunda.

Boşalması uzun sürmedi. Birkaç saniye içinde vücudu kilitlendi, saçlarımı sıkıca kavradı ve hayatı buna bağlıymış gibi adımı sayıklamaya başladı.

Dilimi onun narin klitorisinin etrafında gezdirdikten sonra aşağı doğru kaydım ve dilimi içinde olmak için can attığım deliğin etrafında kıvırdım. Memnuniyetle ürperdi, vücudu çok daha rahatlamıştı.

Külotumun içinde cehennem gibi gerilerek yukarı ittim. Bacaklarının arasında dinlenmek üzereydim ama beni sırtüstü yatırıp bir avucunu göğsüme bastırdı. Bir dirseğinin üzerine yaslanıp göğsümdeki elini külotuma doğru kaydırırken homurdandım.

"Bunu şimdi mi yapıyoruz?" Kalın ve boğuk bir sesle sordum.

Alt dudağını çiğnedikten sonra vücudunu aşağı indirdi ve külotumu sikimi ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti. Cehennem gibi sertleşmişim, damarlarım kabarmış, başım şişmişti. Ucu dölle parlıyordu ve Kandy başını eğdi, düz dilini etrafında kaydırdı ve yalayarak uzaklaştırdı.

"Oh, kahretsin," diye inledim. Sikimin tabanını kavradı ve ucunu emmeye başladı. Çok iyi hissettiriyordu, kadifemsi dili en hassas olduğu yerde başın sırtının etrafında dönüyordu.

Geri çekildi, vücudunu benimkine bastırdı, eli hala sikimi kavriyordu. Kapüşonlu gözlerle onunkilere odaklandım, liderliği onun almasına izin verdim. Beni bir kez öptü. İki kez. Basit öpücükler daha derin öpücüklere, inlemelere, iniltilere ve dil kilitlenmesine dönüşene kadar bunu tekrar tekrar yaptı. Tüm bunlar olurken, sikimi kolaylıkla pompaladı, kavraması hâlâ sıkıydı, başparmağının pedi yarığın üzerinde kayıyordu, burada pre-cum boncuklanıyordu.

Sikimi daha hızlı ve daha hızlı kaldırırken öpücük kesildi ve yüzünü benimkinin üzerinde tutarken tüm vücudum gerildi, ağzıyla beni kızdırdı, onu öpmek istediğimi biliyordu ama bunu bana vermeyi reddediyordu. Bunun ne olduğunu biliyordum -ödeşmenin kendi tatlı, çarpık versiyonu. Onunla alay etmişim ve şimdi o da bu iyiliğime olabilecek en iyi şekilde karşılık veriyordu.

Eli sikimde akıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu. O hızlandıkça yüksek sesle inledim, arkasındaki elini saçlarına götürdüm. Onu sıkıca kavradım ve inledi, yüzünü tekrar bıraktı ve dudaklarımı ezdi. Ve ağzı benimkinin üzerindeyken, dillerimiz çarpışırken ve sikim serbest kalmak için yalvarırken, boşaldım.

Sert bir inilti tüm bedenimi yırttı, karnımın çukurundan başlayıp dışarı fırladı.

"Oh, kahretsin, bebeğim," diye hırladım ağzında. Boşalırken ürperdim, elinin her tarafına döküldüm. Bakmak için ağzını çektiğinde aşağı baktım ve yeterince eminim, eli spermimle ıslanmıştı.

Utangaç bir gülümsemeyle başını kaldırdı, beni bir kez daha öptü, hâlâ doymuş sikimi nazikçe okşuyordu. Sadece o bu kadar iğrenç bir şey yapabilir ve bunu akılsız, masum bir hareket gibi gösterebilirdi.

"Az önceki soruna cevap vermek gerekirse," diye mırıldandım dudaklarında. "Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğimden neredeyse eminim." Bir elimi boynunun arkasına koyarak ağzını tekrar benimkine yaklaştırdım. "Tek istediğim sensin, Kandy Cane. İhtiyacım olan tek şey."

Alt dudağımı hafifçe emerek aletimin kasılmasına neden oldu. "Ve soruna cevap vermek gerekirse... kendimi bildim bileli

gerçekten istediğim kişi. İşte bu yüzden seni istemekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum." Gözleri yumuşadı. "Bu işi başaracağız."

Evet.

Umarım öyledir.

CHAPTER THIRTY-TWO

KANDY

Şükran Günü tatili beklediğimden çok daha hızlı geçti.

Çoğunu Cane ile geçirmiştım. Aileme sürekli Frankie'de takıldığım ya da onunla alışverişe gittiğim yalanını söylüyordum. Tamamen yalan olduğundan değil. "İstediğim kadar sık olmasa da Frankie ile takıldım. Annesi işini kaybettikten sonra çalışmaya başlamak zorunda kaldı, bu da aileme yalan söylemeyi daha da zorlaştırdı. Onlara Frankie'nin annesinden bahsetmedim ve Frankie uğradığında da onlara bundan bahsetmemesini istedim.

Sömestr için okulda sadece iki buçuk haftam kalmıştı. Sınavlarıma deli gibi çalıştım ve o iki haftanın geçip gitmesine çok sevindim. Noel'den beş gün önce eve döndüm, çoğunlukla Cane ile yeniden bir araya gelmek için sabırsızlanıyordum.

Sırlara rağmen, Cane ve ben daha özgür hissediyorduk, ki bu garipti.

Bana Kelly'nin hala buralarda olduğunu söyledi, bundan nefret ettim ama anladım.

Etrafta değildi, daha çok sürekli arıyor ve mesaj atıyordu.

Annesiyle aynı rehabilitasyon merkezinde olduğunu öğrendikten sonra onu öylece terk edemezdi. Kelly ile aralarında yapışkan bir ağ oluşmaya başlamıştı. Kelly onun hakkında bir şeyler biliyordu ve şimdi o da Kelly hakkında bir şeyler biliyordu. Şu anda mesele, kimin önce ispiyonlayıp işleri mahvedeceğiydi. Bunun sıcaklığı Cane'i çoğu zaman diken üstünde bırakıyordu.

İzlemediğimi sandığı anlarda fark ettim. Telefonu çalıyor ya da çalıyor ve çenesi bükülüyordu.

Büyük ihtimalle arayacaktı. Onu böyle bir ikilem içinde görmekten nefret ediyordum, ama ben, Lora ve hatta annesinin onu desteklemek ve zorlamak için yanında olmasından memnundum.

Noel'de ailemle birlikte hediyelerimizi açtık ve ardından sıcak kakao ve çikolata parçacıklı krepler yedik. Noel ile ilgili sevdiğim şey, bizi iyi hissettiren bir ruh hali içinde bırakmasıydı. Mükemmel bir gündü.

Ne yazık ki babam pek fazla izin alamadığı için o gün öğleden sonra işe gitti. Annemin evde yapması gereken bazı işler vardı ve yetişmesi gereken çok şey vardı, bu yüzden Frankie'ye hediyemi bıraktım ve sonra Cane için bagajıma sakladığım hediyeyi ona götürdüm. Fazla bir şey değildi. Sadece üzerinde baston şekerler olan bir kravattı ve çok hoşuna gitti. En komik kısmı ise ertesi gün işe giderken bunu takması ve hatta bir selfie çekip bana göndermesiydi. Yalan söyleyemem, yakışıklı bir şeytandı.

Kış tatilimin son gecesinde Cane bir akşam yemeği planlamıştı. Beni davet etti ve Frankie'yi de getirip getiremeyeceğimi sordum. O gece izinliydi ve ben en iyi arkadaşımı özlemiştim. Bu bir süre için son kez takılmamız olacaktı, bu yüzden evet, onu da yanımda götürdüm. Frankie'ye hayatım pahasına güvendiğim için Cane onun orada olmasında bir sakınca görmedi.

"Cane'le sadece seks mi yapıyorsunuz yoksa iş ciddiye mi biniyor?" Frankie yolcu koltuğunda sordu. O telefonunda gezinirken ben arabayı sürüyordum.

Okul başladığından beri onunla fazla vakit geçirmediğimden mi, yoksa Cane'e ve onu saklamaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki Frankie'ye hiç dikkat etmediğimden mi bilmiyorum ama Frankie'de bir şeyler ters gidiyordu. Saçları artık o sevdiği renklerde değildi. Siyaha boyanmıştı ve gözleri daha hüzünlüydü. Ona sürekli neyin yanlış olduğunu soruyordum ama o hep annesinin hayalindeki işi kaybetmesini, yeterince para kazanamamasını ve ne kadar yorgun olduğunu söylüyordu ama bana çok daha derin bir şey varmış gibi geliyordu. Çok iyi tanıdığım cesaretini ve ateşini kaybetmişti. Artık uysaldı, dürüst olmak gerekirse ürkütücü derecede sakindi. Yine de o benim en iyi arkadaşımdı. Hazır olduğunda teslim olup bana söyleyeceğini biliyordum.

"Artık bunun sadece seks olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdim, sola dönerek. "Artık gerçek gibi geliyor. Neredeyse fazla gerçek... eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Frankie oturduğu yerde doğruldu. "'Çok gerçek' derken neyi kastediyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Demek istediğim, şimdi biraz farklı çünkü birlikte olduğumuzda hiçbir şey kesintiye uğramıyor. O kadar çok boş vaktimiz var ki, onun hakkında ve nelerden hoşlandığı hakkında o kadar çok şey öğreniyorum ki... sanırım bu çok ilginç."

"Sence uzun sürecek mi?" diye sordu.

Bu soru beni gerçekten etkiledi. Dediğim gibi, şüphelerim vardı ama son zamanlarda Cane'le birbirimizden uzaklaştığımızı değil, yakınlaştığımızı hissediyordum. "Ben... sadece gün be gün ilerliyorum."

"Tanrım," diye inledi. "Etrafta gizlice dolaşmak yorucu olmaya başlamış olmalı ama bunu neden yaptığını çok iyi anlıyorum." Koltuğunda kaykıldı ve bir elini telefonunun ekranında gezdirdi. "Bunu hiç düşünmüyorsun... belki de sadece geçicidir? Ya da belki de onu bu kadar çok istemeni sağlayan şey sadece bunun heyecanıdır?" Kırmızı ışıktaki durduğumda ona doğru baktım. Gözleri çok ciddiydi, dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı.

"Ben... bunu hep sorguladım. Ama Cane'i artık sadece bir heyecan olarak düşünemeyecek kadar uzun süredir tanıyorum. Onunla birlikte olmak heyecan verici mi? Evet, heyecan verici. Ama onun etrafında olmak her zaman heyecan vericiydi. En azından benim için öyle."

"Hmm." Bakışlarını tekrar indirdi.

"Frank," dedim zoraki bir kahkaha atarak. "Neyin var senin?"

Bakışlarını kaldırdı. "Hiçbir şey, yemin ederim. Ben iyiyim, K.J.!"

"Emin misin? Cevapları zorlamaktan nefret ettiğimi biliyorsun ama bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum. Artık çok fazla takılamadığımız için mi?"

"Hayır." Güldü. "Belki de hâlâ babanın eski en yakın arkadaşıyla yattığın ve aslında sadece beş kişi biliyorken tüm dünyanın bunu bildiğini düşündüğün için paranoyaklaşıyorsundur?"

Bir kahkaha patlattım ve dirseğimle onu ittim. Kıkırdadı ve sonra radyonun sesini açtı. Bir şeylerden kaçınıyordu ama bunu daha sonraya bırakmaya karar verdim. Daha derine inmek için fazla zamanım yoktu. Birkaç dakika sonra Cane'in mahallesine giriyordum.

Evinin önüne park ettim ve birkaç metre ileride daha önce hiç görmediğim bir arabanın park ettiğini fark ettim.

"Burada başka biri mi var?" Frankie emniyet kemerini açarak sordu.

"Emin değilim. Belki yeni arabası olan kız kardeşidir?" En azından ben öyle umuyordum. Bir parçam Kelly olmasından korkuyordu ve bunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Olamazdı. Beni uyarmış olmalıydı; bir mesaj ya da başka bir şey göndermiş olmalıydı.

Arabadan çıktım ve Frankie yanımda kapıya doğru yöneldim. Kapının zilini çaldım, her zamanki gibi içeri girmeye korkuyordum. Birkaç dakika sürdü ama kapı nihayet açıldı ve arkasında su yeşili saçları ve yuvarlak kahverengi gözlükleri vardı.

Lora! Oh, Tanrıya şükür.

"Hey küçük melek!" diye seslendi. "Ne kadar da sevimli bir elbise giymişsin ve yanında daha da sevimli bir arkadaşın var!" Lora bizi içeri aldı ve Frankie homurdandı.

"Kimsin sen?" Frank sordu.

"Kandy'nin sana benim hakkımda her şeyi anlatmadığını mı söylemek istiyorsun?" Lora elini kalçasına götürdü ve bana baktı. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum, evlat?"

Kıkırdadım. "Frank senin hakkında her şeyi biliyor, Lora."

"Oh, bu Lora! Aman Tanrım, gerçekten *çok* güzel!"

"Ne, Kandy sana çirkin olduğumu mu söyledi?"

Lora alay etti.

Güldüm. "Bu gece senin de burada olacağını bilmiyordum. Cane bundan bahsetmedi. Dışarıdaki kimin arabası?"

"Oh. Evet. Cane zor kullandığı Mercedes'i kullanmamdan ve *Uber* çağırmamdan bıktı, sonunda pes etti ve bana bir tane aldı." Omuz silkti ama yüzünde kısa bir umutsuzluk ifadesinin gölge gibi dolaştığını gördüm, sonra elini sallayarak "Annem yemek yapıyor. Cane hayatını kurtarmak için yemek pişiremez ama annem en iyi mantıyı yapar. Henüz annemizle tanışmadın, değil mi?"

"Hayır, yapmadım." Sevdığım adamı doğuran kadını düşünmek bile kalbimi hızlandırdı. Daha önce ziyaret ettiğimde annesi uzakta ya da bir işle meşgul olurdu, ben de tam tersini yapardım.

"Peki, hadi. Gidip onunla tanışalım. Cane yukarıda bir telefon görüşmesi yapıyor ama bir dakika içinde geri döner. Hadi gelin." Bizi içeri götürdü ama birkaç adım önüneyken kapıyı ne kadar çabuk kilitlediğini fark ettim. Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve mutfığa gitmek için etrafımda dolaşmasına izin verdim.

Mutfak aydınlık ve canlıydı, havada birkaç farklı ağız sulandırıcı aroma uçuşuyordu. Zayıf bir kadın, üzerinde siyah bir önlük ve gerçekten uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmış kahverengi saçlarıyla, ocağın üzerinde çoğu buhar çıkaran tencere ve tavaların başında duruyordu. Saçlarını yıllardır kestirmemiş gibi görünüyordu ama her nasılsa bu evcilleşmemiş, sade görünüm ona yakışıyordu. Saçları Cane'inkiyle aynı kahverengi tonundaydı ve aralarında birkaç gri tutam vardı.

"Anne, bak kim geldi!" Lora zıplayarak mutfağa girip şarkı söyledi. Lora küçük bir balerin gibi hareket ediyordu. Ufak tefek, hızlı ve zarıftı ve eğer ona bu kadar hayran olmasaydım, kendine olan güvenini ve varlığını her zaman belli etmesini kıskanacağımdan neredeyse eminim. Lora Cane ile aynı odada bulunan herhangi bir kişinin onu görmezden gelmesine imkan yoktu.

Cane'nin annesi bizi görünce başını çevirdi, gözleri hayranlıkla açılmıştı. Kapakları tencerelerin üstüne yerleştirdi ve sonra ellerini kurularak bize doğru geldi. "Aman Tanrım," diye iç geçirdi. Önce Frankie'ye baktı, gülümsemesi sıcak ve kayıtsızdı. Frankie gülümsemeye karşılık verdi ve sonra Cane'in annesi gözlerini bana çevirdi. Önce gözlerini yüzümde gezdirdi, sonra dudaklarında en yavaş, en güzel sırıtış belirdi.

"Sen Kandy olmalısın," dedi.

"Nasıl tahmin ettin?" Lora dilimlenmiş bir çileği ağzına atarak sordu.

"Cane'in eve geldiğim gece onun gözlerini nasıl tarif ettiğini hatırlıyorum."

Beni izlemeye devam etti. Nedense ben bunu garip ya da rahatsız edici bulmadım ama Lora ve Frankie'nin bulduğu belliydi çünkü Lora, "Anne, belki de geri çekilmelisin? Eminim onu korkutuyorsundur."

"Değil," diye gülümseyerek itiraf ettim. "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Bayan Cane... bekleyin, Bayan Cane, değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, öyle, ama lütfen. Bana sadece Nyla de." Nyla mı? İlginç bir isimdi. Ona yakışıyordu. Kolunu uzattı ve ben de sıkmak için elini tuttum. Bana gerçek adını söylemiş olsa da babam bana görgü kurallarını öğretmişti. Benden büyük olan herkese -özellikle de Cane'in annesine- saygı duyardım. Artık ona Bayan Cane demeden *edemeyecektim*.

"Evet, doğru yaptığı tek şey bize bok kafalı babamızın adını vermemek oldu." Bayan Cane'in etrafından adadaki tezgâhın üzerine çıkmış, bacakları sallanan Lora'ya baktım.

Bayan Cane şakacı bir tavırla gözlerini devirdi ve Frankie'nin önüne geçerek onun da elini sıktı. "Peki ya siz?"

"Ben Frankie-Kandy'nin en iyi arkadaşayım." Frankie gülümsedi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Frankie. Sırtını yaslayabileceğin bir dostunun olması güzel olmalı."

Frankie tedirgin bir gülümseme takındı. "Aslında öyle." Bayan Cane daha fazla derinleşmeden ayak sesleri duydum ve sağ tarafa baktım.

Cane koridordan geliyordu, adımları dikkatli ve gevşekti. Beni herkesten önce fark etti ve seksi bir gülümseme takındı. Gözleri üzerimde gezindi, bir ısı dalgası gibi yanıyordu ve sonunda ateşli bakışlarını çekip mutfağa girdiğinde bir gülümseme ısırdım.

"Hey, Frankie!" Cane selam verdi. "N'aber, Bay Cane!"

"Sanki seni yıllardır görmemiş gibiyim!" diye bağırdı ve onu omuzlarından hızlıca kucakladı. "Okul nasıl gidiyor?"

"Okul çok iyi! Tek dezavantajı oda arkadaşımın kendini beğenmiş bir sürtük olması." Frankie gözlerini devirdi ve ben de Frankie'nin oda arkadaşından ne kadar rahatsız olduğunu düşünerek güldüm. Polly'den o kadar bıkmıştı ki, para biriktirip kendi dairesini tutabilmek için kampüs yakınlarındaki bir kafede barista olarak işe girmişti.

Cane derin bir kahkaha attı ve sonra ocağın başına dönmek üzere olan annesine döndü. "Akşam yemeği neredeyse hazır mı anne? Yarın okula dönmek için erken kalkmaları gerektiğinden kızları burada fazla tutmak istemiyorum."

"Evet! Sadece ravioliyi ricotta ile doldurmak ve sarımsaklı ekmeği pişirmek gerekiyor, o kadar."

"Oh, Tanrım. Kulağa çok hoş geliyor," diye inledi Frankie, sanki yemeği çoktan yemiş gibiydi.

Lora tezgâhtan atladı. "Cane, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Cane gözlerini bana dikmeden önce Lora'ya baktı, çenesi titriyordu. Gri-yeşil irisleri mutfaktaki parlak ışıklardan parlıyordu.

"Yemeği beklerken yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Elini tutarak sordum.

"Annemin yardıma ihtiyacı olabilir. Onunla konuşmaktan çekinmeyin. O iyi bir kadındır." Bir elini başımın arkasına dolayarak alnımı dudaklarına yaklaştırdı. Beni bırakıp Lora'yı koridorda takip ederek çalışma odasına girmeden önce alnımdan öptü.

"Çok tuhaf," diye kıs kıs güldü Frankie, tezgâhtaki taburelerden birine oturup telefonunu çıkardı.

"Garip olan ne?" Bayan Cane, taze makarna kabuklarını ricotta ile doldururken aramıza bakarak sordu.

Frankie gülerek, "Aslında onları açık alanda bununla görmek," dedi. "Onları en son birlikte yakaladığımda karanlıkta bir balkondaydılar. Şimdi ışıktaki yapıyorlar ve bu çok ürkütücü."

"Yemin ederim, sen hâlâ bir ahmaksın," diye güldüm ve Bayan Cane de aynısını yaptı. "Size yardımcı olabilir miyim, Bayan Cane?"

"Oh, evet, lütfen! Salata ve sosları masaya götürebilir misiniz, belki birkaç da kağıt havlu?"

"Tabii ki. Frank, bana yardım etmek ister misin?"

"Elbette." Frankie taburesinden kayarak bir rulo kâğıt havlu aldı, ben de büyük salata kâsesini ve malzemelerini taşıdım. Yemek odasına gitmek için köşeyi döndüm, ne kadar geniş olduğuna bayıldım. Odanın ortasında altılı bir masa vardı, üzerinde güzel bir avize asılıydı, yansımaları duvarlardan kristaller gibi yansıyordu.

Masayı hazırlarken fısıltılar ve tıslamalar duydum ve Cane ile Lora'nın önemli bir şey konuştuklarını anladım. Merak etmeme rağmen bu kez kulak misafiri olmamaya karar verdim. Sadece bu da değil, Bayan Cane mutfakta bir şey duyamayacağım kadar çok gürültü yapıyordu.

"Neden garip olduğunu düşünüyorsun?" Masadaki çatal bıçak takımlarını düzelttikten sonra Frankie'ye baktım. "Beni ve Cane'i açık alanda bununla görmek için mi?"

Hafifçe omuz silkti. "Bilmiyorum. O kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.

-Özellikle de sen bana babanın Cane'e ne yaptığını anlattıktan sonra. Ve sonra Kelly hala etrafta. Sanırım neden hala onunla birlikte olmak istediğini anlamıyorum. Cane iyi bir adama benziyor, ama aynı zamanda çok fazla yükü var gibi görünüyor. Bir kız kardeşi olduğundan bile haberim yoktu."

"Biliyorum. Çok fazla yükü var, farkındayım."

"Evet, kız kardeşiyle fısıldaşması da bilmediğimiz başka bir şeyler olduğunu düşündürüyor."

Omzumun üzerinden baktım ve Cane'in yemek odasının önünden geçip mutfığa geri döndüğünü gördüm.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum K.J. Cane'in onun gözetimindeyken sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğinden eminim ama yine de sakladığı başka bir şey var. Genç olduğunu biliyor ve muhtemelen sormayacak ama işler çok derinleşmeden onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyebilirsin."

Haklıydı. Büyük bir nokta. Ne yazık ki bunu tartışmak için fazla zamanım yoktu. Cane'in annesi ravioliyi bitirmiş ve yemek odasına girmişti.

dolu bir servis tabağını masanın ortasına yerleştirmek için odaya girdi. Frankie ve ben ona gülümsedik ve o mutfağı geri dönerken Cane ve Lora yemek odasına girdiler.

Lora ellerini birbirine sürttü. "Gah, yemek için çok hazırım!" "Aynen!" Frankie de aynı şeyi söyledi.

Hepimiz masaya oturduk. Cane benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu ve kendi sandalyesine geçtiğinde avuç içi kalçamın üstünde gezindi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım. "Ben iyiyim." Ama gerçekten öyle miydim?

Bu arada çok lezzetli olan yemeklere daldık. Özellikle ravioli.

"Vay canına, Bayan Cane. Bu çok iyi," diye inledi Frankie yemeğinin üzerinde. "Şu anda ağızımda ciddi bir orgazm yaşıyorum. Şaka bile yapmıyorum."

Hepimiz güldük.

"Teşekkür ederim Frankie. Beğendiğine sevindim." Bayan Cane biraz çiğnedikten sonra suyundan bir yudum aldı. "Biliyor musun, rehabilitasyondayken yemek kitapları okurdum. Çırpınırdım. Yemek tariflerini okur ve incelerdim. Çıktığımda çocuklarıma güzel, büyük bir yemek yapacağıma dair kendime söz verdiğimi hatırlıyorum."

"Bu gerçekten çok güzel," dedim bir parça ravioli dilimleyerek.

Yemeğimizi çoğunlukla ayaküstü sohbet ederek ve Lora ile Frankie'nin şakalaşmalarıyla yedik. İyi anlaştıklarına sevinmişim, kendilerini o kadar da yabancı hissetmiyorlardı.

Öte yandan, Bayan Cane çok dikkatliydi. Beni ve Cane'yi çok izlerdi. Cane ne zaman bana baksa ya da omzumu ovsa, bize hayranmış gibi gülümserdi. Bize hayran mıydı? Yoksa sadece ona mı?

Yemekten sonra Frank, Lora ve ben Bayan Cane'in temizlik yapmasına yardım ederken Cane e-postalarını kontrol etmek için yatak odasına çıktı. Cane ve Lora arasında bir şeyler oluyordu. Lora rol yapmakta iyiydi ama Cane'e ya da annesine her baktığında gözlerindeki gerginliği görüyordum.

"Siz hanımlar çilekli cheesecake sever misiniz?" Bayan Cane sordu. "Ev yapımı, en sevdiğim tariflerden biri."

"Oh, evet, lütfen!" Frankie şarkı söyledi. "Bunu sadece K.J. biliyor ama benim çok tatlıya düşkünlüğüm var."

"Gerçekten de öyle," diye ekledim.

"Lora da öyle," dedi Bayan Cane yumuşak bir kahkaha atarak. "Küçük bir kızken en sevdiği şey çilekli kurabiye idi. Eskiden doğum günlerinde çok yapardım."

"Evet." Lora sade bir gülümseme takındı, gri gözleri mesafeliydi. "Hatırlıyorum."

Bayan Cane pastayı servis etti ve biz yerken Frankie'nin telefonu çaldı. Kontrol etti ve sonra homurdanarak gözlerini devirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Annem. Onu işten almamı istiyor. Arabası tamirde." İçini çekti ve bir dilim cheesecake'ini bitirdi.

"Sen Kandy ile gitmedin mi?" Lora sordu.

"Evet, öyle yaptım. Beni eve bırakır mısınız, K?"

"Seni götürebilirim," diye teklif etti Lora. "Zaten annemin reçetesini almak için eczaneye gitmem gerekiyor. Ayrıca, Cane'in Kandy'yi bunca yolu sadece onunla yemek yemek için getirmediğine eminim."

"Gerçekten mi?" Bayan Cane bir kahkaha attı ve boş tabakları toplayarak masadan kalktı. "Sizi burada bekleyeceğim o zaman." Tabakları lavaboya götürdü ve Lora ile Frankie sandalyelerinden kalktı.

"Sonra görüşürüz, K.J." Frankie yavru bir köpekmişim gibi başımın tepesini okşadı ve ben de elini iterek ayağa kalktım.

"Görüşürüz, Frank." Onu birkaç ay daha göremeyeceğimi bildiğim için ona kocaman sarıldım. Aramızdaki mesafeden ben de nefret ediyordum ama annemin her zaman dediği gibi, "hayat bu".

Onlar mutfaktan çıktıklarında Bayan Cane cheesecake'i paketledi, ben de tabağımı alıp lavaboya götürdüm.

"Yani... Lora ve Cane ile bu kadar uzun zaman sonra yeniden bir araya gelmek gerçekten güzel bir duygu olmalı." Birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Öyle," diye nefes aldı. "Onların bir destek sistemi olması çok iyi hissettiriyor. Sanki yeni bir sayfa açılmış gibi hissediyorum ve her şey çok daha net."

"Bu gerçekten çok iyi. Her şeyin daha iyi olmasına sevindim."

Sıcak bir gülümseme takındı ve belini tezgâhın kenarına yasladı. "Q'nun hiçbir kadına sana baktığı gibi bakmadığını biliyor musun?"

Kollarımı kavuşturarak biraz daha dik durdum. "Ah... evet, Lora da onunla ilk tanıştığımda bana aynı şeyi söylemişti."

"Ben şahsen onu hiç böyle görmemiştim." Biraz gülerek başka tarafa baktı. "Gençken bana beni sevdiğini söylerdi. Beni o kadar çok sevdiğini söylerdi ki hiçbir kız onun kalbini alamazdı." Tezgâhı itti. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl hissettiğimden pek emin değildim."

Bu kadar genç biriyle birlikte olması ve Bay Jennings'in kızı olması hakkında. Bunun için bencil olduğunu düşündüm ama sonra bana açıkladı. Bana bunun sadece olduğunu ve hissettiklerinin kendi kontrolü dışında olduğunu söyledi." Biraz omuz silkti ve gülümsedi. Omzumu okşayarak, "Onu mutlu gördüğüm için mutluyum," dedi.

Ona gülümsedim. Gerçekten yapabildiğim tek şey buydu. Omzumu bir kez daha ovaladı ve sonra esnemeye başladı. "Biraz televizyon izleyeceğim, kanepeye uzanacağım. Çok yorgunum."

Onun gidişini izledim, sonra da üst kata, Cane'in yatak odasına çıktım. Tabii ki masada oturmuş, klavyesinde bir şeyler yazıyordu. Gömleğinin düğmeleri açıktı, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, sanki dalmadan önce kendini hazırlamak zorundaymış gibi.

Kapıda boğazımı temizledim ve başımı çerçeveye yasladım. "Birkaç ay sonra tekrar geleyim mi?"

Cane yazmayı bırakıp bana doğru baktı. "Kesinlikle hayır." Ellerini indirdi ve kucağını sıvazladı. "Gel. Otur."

Gülümseyerek kapıyı kapattım ve ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımda bacaklarını daha geniş açtı, ellerini belime koydu ve beni kucağının ortasına doğru yönlendirdi. Sırtım göğsüne dönüktü ve dizüstü bilgisayarındaki bir e-postayı bitirip kapatmak için bana doğru uzandı.

"Annen televizyon izliyor ve Lora Frankie'yi eve götürdü," dedim.

"Gerçekten mi? Bu Lora için bir ilk. Artık daha nazik." Göğsünün derinliklerinden başlayan bir kahkaha patladı.

"Daha önce de kötü müydü?" İçime dönüp bir kolumu boynunun arkasına dolayarak sordum

"Tam olarak değil. Sadece çok inatçı ve çok tembeldi, bu da her şeye hayır demesine neden oluyordu. Geri döndüğünden beri çok daha fazla evet dediğini öğrendim. Bu iyi bir şey. İlerleme anlamına geliyor."

Başımı göğsüne yaslayarak başımı salladım. "Seninle konuşmak istediğinde ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Nefes vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Endişeli." "Ne hakkında?"

Vücudu kaskatı kesilince başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Buck'ın serbest bırakıldığını duymuş."

"Buck?"

"Biyolojik babam," dedi dişlerinin arasından.

"Vay anasını. Bu kadar çabuk mu?"

"Değil mi? Çok erken."

"Ne zaman serbest bırakıldı?"

"Bir hafta önce." Gözlerini yere indirdi ve yere baktı. "Onun dışarıda olduğunu biliyordum. Hapishanenin içinde ve dışında gözlerim var, beni bilgilendirecek insanlar var, ama ona bu insanlar olduğunu söylemedim. Bunu ondan sakladığım için çok kızdı."

"Cane, böyle şeyleri ondan saklayamazsın. O da bilmeyi hak ediyor."

"Biliyorum, biliyorum." Bir elini kaldırıp burnunun kenarını sıktı. "Sadece az önce yemekten önce yaptığı gibi ıldırmasını istemedim. Her şeyi fazla düşünüyor, çok kolay paranoyaklaşıyor. Korktuğunda aptalca şeyler yapıyor."

İçimi çektim ve yanağımı tekrar göğsüne koydum. "Korkuyor musun?"

"Kendim için mi korkuyorum? Hayır. Annem ve Lora için mi korkuyorsun? Evet, korkuyorum. O yapabilir

Onlara bana ulaşabildiğinden çok daha kolay ulaşıyor. Özellikle de anneme. Onun aklına girmek için ne söyleyeceğini biliyor. Ve onda dokuzunda, annem etraftaysa, Lora da yakınlardadır. Bir koruma tutmak istiyorum ama onu takip eden adam bir motelde kaldığını söyledi. Pek bir şey yapmadığını ya da yakın zamanda bölgeden ayrılacakmış gibi görünmediğini söyledi ama onu tanıyorum. Bir şeyler planlıyor."

"Sence her şey yoluna girecek mi?"

"Olmaktan başka çaresi yok." Kafamı kaldırdığım da çenesinin sıkıldığını gördüm. Gözleri benimkileri bulduğunda, daha bulanık olduklarını fark ettim. Daha karanlık. "Bizi tekrar ayırmasına izin vermeyi reddediyorum."

"Peki, ne yapman gerekiyorsa yap," diye mırıldandım. "Onları elinden geldiğince koru. Buck'la ilgili şüphelerin artarsa bir koruma tut."

"Bunu planlıyorum."

İçimi çektim, kolumu çektim ve ayaklarımı indirdim. Ayağa kalktığımda elini çekiştirerek onu ayağa kalkmaya zorladım.

"Stresli olduğunu biliyorum" dedim, ellerimi omuzlarına ulaşana kadar göğsünde gezdirdim. Gömleğinin kollarını aşağı doğru ittim ve avuçlarını mürekkepli kollarının üzerinde gezdirdim. "Ama bu benim buradaki son gecem. Muhtemelen beni birkaç ay daha göremeyeceksin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece çok stres altındayım."

Ona gülümsedim. "Peki, nasıl rahatlayacağımı söyle." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Dizlerimin üzerine çökeyim mi?"

"Bence yapmalısın," diye gürledi ama ben çoktan aşağı inmiştim. Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirdim ve o da bir iç çekti.

"Bırak seninle ilgileneyim." Boxerını çekiştirdim ve siki dışarı fırladı, yarı sertti ama hala çok büyüktü. Onu gördüğümde ağzımın sulanmasını hayret verici buldum. Tamamen erkekti, saf mükemmellikteydi ve ben de tadına bakmak istiyordum. Hem de çok. Hiç vakit kaybetmeden onu ağzıma aldım.

"Oh, evet," diye hırıltılı bir inilti çıkardı, başımın üstünü tutuyordu. Kalçalarını tuttum ve ağzımı çekerek onu tekrar sandalyeye oturmaya zorladım.

"Sadece rahatla. Tamam mı?" Bacaklarını tekrar ayırırken ona baktım. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirmemi izlerken gözleri sert ve açtı.

Şaftından başladım, şimdi şişmiş kafasına kadar yaladım ve daha sert nefes aldı. "Oh, Tanrım." Sesi nefes nefese ve ağırdı.

Dudaklarımı, beni orada hissetmesine yetecek kadar etrafına sardım ama emmedim. Henüz emmedim. İnledi, hâlâ bana bakıyor ve bir sonraki adımı bekliyordu.

Sikini elimle kavradım, taşaklarını emmek için yüzümü alçalttım. "Oh, kahretsin," diye inledi ve bu kez başı geriye doğru düşüp sandalyeye çarptı. Rahatlıyordu ama kalçaları yukarı doğru itilmişti, siki istekliydi ve serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

Devam ettim, siki elimde daha da sertleşti, sonra geri geldim, dirseklerimi uyluklarının üstüne dayadım ve sikinin tamamını ağzıma aldım. Kalın, tam boyunun etrafında öğürdüm ve nefesinin altında küfretmeden önce derin bir inilti çıkardı.

"Bana bak," diye ısrar etti ve ben de baktım. Ona odaklandım, dudaklarım etrafına dolandı, aynı akıcı hareketle onu emdim. Başım sallanınca avucunu başımın arkasına doladı ve başımı birkaç saniye boyunca aşağı doğru bastırdı, siki boğazımın derinliklerindeydi.

Ağzımın içinde zonkladığını hissedebiliyordum, sanki çok yakındı. Beni bıraktığında nefes nefese kaldım ve sonra "Şu anda bana ne yapmak istiyorsan yap" dedim.

Gözleri daha önce sıcak ve aç değilse bile şimdi alev alev yanıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan başımın iki yanından tuttu ve kalçalarını yukarı doğru iterek ağzımı sikti.

Nazik ya da kolay değildi. Tüm stresimi ve bastırılmış hayal kırıklıklarımı serbest bırakıyormuş gibi ağzımı tam anlamıyla becerdi. Onun etrafında öğürürken görüşüm bulanıklaştı, ama başka tarafa bakmadım. Bunun üstesinden gelebileceğimi ve neye ihtiyacı olursa olsun burada olduğumu bilmesini istedim.

Kalçalarını yukarı doğru pompalamaya devam etti ama bir elini çekip diğeriyle başımın üst kısmını kavradı. Son bir hamleyle kendini ağzımın derinliklerine itti ve ardından vahşi bir inilti çıkardı.

"Ah, lanet olsun, Kandy," diye homurdandı. "Tam da ihtiyacım olan şey." Boşalırken vücudu gerildi ve ılık dölleri boğazımdan aşağı dökülürken her damlasını yuttum.

Elini çekti ve ben de başparmağımın ucuyla ağzımın kenarlarını silerek geri çekildim.

"Daha iyi misin?" Ona gülümseyerek sordum.

Sırıttı ve öne doğru oturup yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni sertçe öptü. "Evet bebeğim. Seninleyken çok daha iyiyim."

Gülümsedim ve yüzümü serbest bıraktı, dizüstü bilgisayarını ve bazı gevşek kağıtları yoldan itti. "Masanın üzerine otur," diye emretti. "Gitmeden önce seninle ilgilenmem gerek."

Hızla göz kırptım, kalbim küt küt atıyordu. Hızla ayağa kalktım ve yukarı çıkarken elleri elbisemin kumaşının üzerinde gezindi. Güçlü elleriyle beni masaya oturtacak kadar kaldırarak yukarı itti. Sandalyede öne doğru yuvarlandı, ateşli ve aç gözlerle bana baktı. Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve o da bir parmağını külotumun kemerinin altına sokup aşağı çekti.

Endişem beni alt etti ve avuçlarımı masanın üzerine koyarak bacaklarımı ayırdım. Amımın önünde durmuş, her zaman yaptığı gibi alay etmeye devam ediyordu.

"Amının ne kadar istekli olduğunu hissedebiliyorum," diye gürledi kalçalarımın arasından. "Sıcaklığını... kokunu." Amımı incelerken dilinin ucu alt dudağının üzerinde gezindi. Yaklaştığında nefes nefese kaldım ve ağzını dudaklarıma bastırduğunda ürperdim. Beni tekrar tekrar öptü, sanki onunla öpüşüyormuş gibi ve amım sıkıştı, onları ayırması ve beni yutması için can atıyordum.

"Cane," diye nefes nefese kaldım.

İnledi, kalçalarımı kavradı ve beni masanın kenarına doğru getirdi. Leğen kemiğimi öptü ve aşağıya doğru indi. Klitorisimin hemen dışındaki bölgeyi öptü ve içimden bir nefes fırladı. Ve sonra, nihayet, onun

Gözleri yukarı kaydı ve benimkilere kilitlendi, dili içeri daldı ve ağrıyan klitorisimin üzerine indi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Kıcıımı sıktı, yüzünü kalçalarımın arasına daha derine gömdü, dili aşağı kaymadan ve içime dalmadan önce klitorisimin etrafında tekrar tekrar dolaştı.

"Bu kedi," diye yeniden ortaya çıktığında bacaklarımın arasından törpüledi. Dilini tekrar klitorisimi emmek için yukarı doğru sürdürdü ve bacaklarım şiddetle sallandı, inlemelerim daha ağırlaştı. "İnanılmaz." Kalın kirpiklerinin altından bana baktı ve yemin ederim kendimi kaybettim. Sadece gözleri bile bir kadını boşaltabilirdi; öylesine ateşli ve aç ki, içimdeki tüm yaramaz, doyumsuz parçaları harekete geçiriyordu.

Bacaklarım titredi ve dengemi korumak için kullandığım kollarım güçsüzleşti. Çok yakındım, tam sınırdaydım. Dilinin her kıvrımı ve kucığı beni güzel bir zevk ve tutku uçurumuna yuvarlıyordu. Gözlerim o kadar sıkılmıştı ki, yıldızları gördüm ve sonra, onun gırtlaktan çıkardığı seslerden biri bacaklarımın arasında titreştiğinde, kendimi bıraktım.

Saçlarını parmaklarımın arasında sıkarak adını haykırdım ve o da kadifemsi diliyle beni bitirerek inledi.

"Kahretsin," diye nefes aldım, başım geriye düştü ve gözlerim hâlâ kapalı, her şeyi içine çekiyordu. Cane amımı bir kez daha öperken göğsüm inip kalktı. Gözlerimi açtım ve sandalyesinden kalkıp üzerimde durdu, yüzü benimkinin üzerinde gezi n i y o r d u .

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Kızardım ve başımı salladım. "Ben aptal değilim. Aptal gibi görünüyor ve öyle konuşuyorum."

"Hayır. Harika görünüyorsun ve sesin çok seksi geliyor." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben de onu öptüm ve sonra kollarımı boynunun arkasına doladım. İç çekerek yanağımı göğsüne bastırdım. Bunun son gecemiz olmasını istemiyordum.

"Seni özleyeceğim."

"Biliyorum. Ben de seni özleyeceğim bebeğim." Bir eliyle başımın arkasını kavradı ve tepesini öptü. "Yakında görüşeceğiz. Her fırsatta arayacağım."

Bu beni gülümsetti. Başımı kaldırdım ve o da yüzümü tutarak kulaklarımın arkasındaki deriyi okşadı. "Daha iyisin," diye mırıldandım ve sonra onu tekrar öpmek için eğildim, onunla sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim.

CHAPTER THIRTY-THREE

KANDY

Okula dönmek buruk bir tatlıydı, çünkü Cane'i bahara kadar bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Eve döndüğümde onu görmeden haftalar geçirmenin kötü olduğunu düşünürdüm ama onsuz *aylar geçirmek* işkence gibi geliyordu.

Aileme veda öpücüğü verdikten sonra uçakla okula dönmüştüm. Ayrılışımızın iyi yanı, babamın bunu garipleştirmemesiydi. Her babanın yapacağı gibi beni öpüp uğurladı ve gözlerinde herhangi bir pişmanlık ya da korku yoktu. Her şeyden çok umut vardı, ama ona verdiğim umudun yanlış olduğundan eminim.

Keşke bilseydi.

Okula yeniden alışmıştım, aynı antrenman ve kondisyon programını takip ediyordum. Tabii ki üst sınıflar, özellikle de Sophie bana çok kızıyordu. Kolu daha iyiydi, bu yüzden atışlarını çalışıyordu ve yalan söyleyemem, yaralı bir kolla bile, onda bir top vardı. Yanımdan geçerken bana sırtıyordu ve atış sırası bana geldiğinde aptalca öksürük sesleri çıkarıyor ve boğazında bir şey varmış gibi davranarak kafama girmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu ve bunu biliyordu, muhtemelen bu yüzden bana katlanamıyordu.

Zavallı kızın lisede onun gibi sürtükleri her gün görmezden geldiğime dair hiçbir fikri yoktu. O ve onun kliği baş edemeyeceğim bir şey değildi.

Bir hafta sonra kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum. Cane en azından iki günde bir kontrol etmek için mesaj atıyordu. Bazen gece geç saatlerde arıyordu ve ben

Morgan ve Gina'dan uzaklaşmak için yataktan gizlice kaçmak zorunda kaldım, sadece onunla telefonda biraz yalnız kalmak için.

Her ne kadar bir sır olsak da, işler yeniden yoluna girmeye başlamıştı. Annem ve babam günde en az bir kez arıyorlardı ve hatta babam bile arabasında ya da evde spor izlerken beni arayıp sıradan sohbetler yapmaya başlamıştı. Evet, bazen sinir bozucu olabiliyordu, özellikle de annem arayıp Brody'yi sorduğunda, ama bununla başa çıktım. Ona Brody ile artık takılmadığımızı söylemedim çünkü neden takılmadığımızı öğrenmek için milyonlarca soru soracağımı biliyordum. Beni yakalayabilirdi ve şu anda bu yapmasını istediğim son şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, Cane ile aramızdaki gizlilik hoşuma gidiyordu. Sadece bizi kabul eden seçkin bir azınlığın bizi bilmesi ve bunu kendi değerli sırları olarak saklaması hoşuma gidiyordu.

Ama en çok, sahip olduklarımız karanlıkta saklı olsa da, zamanımızın ışıldamasına izin verecek kadar birbirimizi anlamış olmamızı sevdim.

Kampüsteki karın kuruduğu, yaprakların hala donmuş olduğu ve güneşin bulutların arkasına saklandığı berrak bir kış Cuma günü korkunç bir şey oldu.

Sophie içeri girdiğinde antrenmandan sonra soyunma odasıydım ve çantamı hazırlıyordum. Kendi dolabına gitmek için beş dolap aşağı inmeden önce gözleriyle beni iki kez taradığını hissettim.

Çantasını çıkarıp toplarken Halsey'den bir şarkı mırıldandı. Dolabımı kapattım, bez çantamın askısını omzuma attım, bana tekrar baktığında kaşlarım çatıldı.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Sonunda sordum. Aptal bakışlarıyla beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

Sırıttı. "Hiçbir şey yok."

Çantasını kaptı ve dolabını da çarparak kapattı, koşar adımlarla soyunma odasından çıktı. Gözlerimi devirdim ve saate bakmak için telefonumu çıkardım. Morgan ve Gina'yla ders çalışmak için binama gitmeden önce bir şeyler atıştırmak ve kahve içmek için biraz vaktim vardı.

Soyunma odasından çıkıp loş koridora doğru ilerledim ama köşeyi döndüğümde iki silüet gördüm. Güneş hâlâ tepedeydi ve silüetler soyunma odasından çıkış yolunu kapatmıştı. Kıvrık sarı saçlarından birinin Sophie olduğunu anlayarak gözlerimi devirdim. Diğeri ise beyzbol şapkası takmış bir adamdı.

Gözlerimi önümden ayırmadan yürümeye devam ettim. Onun küçük öpüşme seansı umurumda değildi. Zaten bunu koridorda yaptığı için aptalın tekiydi. Koç Carmen sporcularının kaba saba şeyler yaptığını görmekten nefret ederdi, özellikle de erkeklerle.

"Siktir," diye inledi adam ve bu ses beni olduğum yerde durdurdu. Sesi çok tanıdık. O kadar tanıdık ki başımı çevirip baktığımda sıvı kahverengi gözleri güneş ışığından parladı ve sanki bakmamı bekliyormuş gibi benimkilere kilitlendi.

"Brody?" Bakışlarımı kısmıştım, kalbim hızlanmıştı.

Sophie omzunun üzerinden baktı ve kollarını onun ensesine doladı. Başını onun göğsüne yasladı ve Brody, "Ne?" demeden önce bana tiksintiyle bir bakış attı.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. Sophie'yle birlikte olması umurumda bile değildi. Yani, tamam, belki dışarıdan öyle görünmüyordu ama içten içe kızgındım ve nedenini bilmiyordum. Neden umursuyordum ki? Onu istemiyordum... ama onu suratına yumruk atmak istediğim bir kızla görmek nedense durumu daha da kötüleştiriyordu. Döndüm ve yürümeye başladım. Tam o sırada telefonum çaldı, bir mesaj.

"Kim o? Eski sevgilin mi?"

Kaşlarım diken diken oldu, Brody'ye ters ters bakarken telefonu sıkıca kavradım. "Çeneni kapatmaya ne dersin, Brody," diye homurdandım.

"Bekle... erkek arkadaş mı var?" Sophie sordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Ona daha sert baktım. Onu tamamen yanlış tanımıştım. Bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama reddedilmekten nefret eden herhangi bir erkekten farkı yokmuş meğer.

Sophie beni görmezden geldi ve Brody'ye baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Hangi erkek arkadaş? Onu sadece seninle gördüm."

Brody omuz silkti ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Önemli bir şey değil. Sadece düşündüğüm gibi biri değilmiş."

Ona sırtımı döndüm, omuzlarımı kamburlaştırarak uzaklaştım ama Sophie'nin, "Senin sikini yalamadığı için mi? Kimin umurunda! Senin için yapacağım. Bunu biliyorsun."

Yani ona söylediği bu muydu? Vay canına. Bu yalanı başka kime söylemiş olabileceğini merak ettim.

Soyunma odasından çıkıp sahayı koşarak geçerken gözlerim yanıyordu. Kısa sürede binama ulaştım ama çalışma seansı için hazır değildim.

Kızlara biraz yiyecek aldıktan sonra onları yakalayacağımı söyledim ama bunu yapmaya bile gitmedim. Onun yerine duş aldım ama oradayken gözyaşlarımla savaşımaya devam ettim. Patlamak istedim, gerçekten. Brody'yi tokatlamak istedim. İnsanlara onun sikini yalamadığım için konuşmadığımızı mı söylüyordu? Gerçekten mi?

Bu ne kadar kötü olsa da, insanlara beni Cane ile yakaladığını söylemesinden daha iyiydi.

Ertesi gün Koç Carmen'den bir mesaj aldım ve onunla ofisinde buluşmamı istedi. Dersten sonra doğruca oraya gittim. Kapısını çaldım ve beni içeri çağırdı.

Ofisi şirin bir yerdi. Duvarlar pastel maviydi ve masası kâğıtlarla doluydu. Masanın ortasında açık bir dizüstü bilgisayar vardı ve beni görene kadar hızla yazıyordu. Parmaklarını tıkırdatmayı bıraktı ve burnunun üstündeki gözlüğün üzerinden yukarı baktı.

Koç Carmen güzel bir kadındı. Kahverengi saçları her zaman sıkı bukleler halindeydi, teni bronzdu ve gözleri masmaviydi. Güzel olmasına rağmen aynı zamanda çok korkutucuydu. Sadece boyundan değil - 1.80 boyundaydı - gözlerinin soğukluğundan da. Sadece gözlerinden bile hayatında çok şey yaşadığını anlayabiliyordum. Bakışları her zaman içimi ürpertiyordu, sanki beni bir kitap gibi okuyabiliyordu ve saklamaya çalıştığım her şeyi biliyordu.

"Jennings," diye selamladı ve masasının karşı tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "İçeri gel. Kapıyı arkandan kapat."

Kapıyı kapattım, minderli sandalyeye doğru yürüdüm ve çantamı omzumdan kaydırdım. Carmen gözlüklerinin üzerinden bakarak tekrar yazmaya başlamıştı. Tırnak etlerimin üzerinde küçük bir gezinti yaparak bitirmesini bekledim. Sonunda bitirdiğinde dizüstü bilgisayarını kapattı ve iPhone'unu eline aldı.

"Her şey yolunda mı, Koç?" Sandalyemde daha dik oturarak sordum.

"Bilmiyorum Jennings. Sen söyle." Başını eğdi.

"Kafam karıştı..." Ona belirsiz bir bakış attım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

İçini çekti ve dirseklerini masaya dayayarak dik oturdu. Telefonunu birkaç kez sola kaydırды ve ardından masanın üzerine bırakarak cihazı bana doğru kaydırды. "Bana onun kim olduğunu ve ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Telefonu açmadan önce ona biraz kaşlarımı çattım. Ekranda ne olduğunu gördüğümde nefesimi tuttum. *Vay anasını. Ne! Nasıl?*

Ekranda Cane'in kiralık arabasında, otelden ayrıldıktan sonra beni bıraktığı geceki halim vardı. Yüzümü tutuyor ve beni öpüyordu. Koç Carmen tekrar sola kaydırды ve dudak dudağa olduğumuz başka bir fotoğraf çıktı.

Kalbim dört nala koştu.

"Eee?" diye sordu, sandalyemde geriye doğru sarsıldığımda.

"Bunları nasıl aldın?" Cevabı biliyordum ama inanmak istemiyordum. Bunu nasıl yapabiliirdi? Neden yapsın ki?

"Bir takım arkadaşım senin için endişelendiğini söyledi. Zor bir durumda kalabileceğini söyledi... ama gördüğüm kadarıyla bu adamdan ve onun sana yaptıklarından gayet memnun görünüyorsun." Zihnim daireler çizerken o yine ekranı işaret etti. Bunu yapabilecek aklıma gelen tek takım arkadaşı Sophie'ydi. O ve Brody olmalıydı.

"Kim bu adam?" Koç Carmen sordu.

"Ben, hiç kimse. Sadece bir arkadaş."

"Oh, gerçekten mi? Sadece bir arkadaş mı? Sokağa çıkma yasağından sonra otoparkta öpüştüğün yaşlı bir arkadaş mı?" Sandalyesine geri oturdu. Sokağa çıkma yasağından sonra olduğunu nereden bilebilirdi ki? Orada değildi. Bu Brody olduğunun kanıtıydı. O cahil orospu çocuğu!

"Beni ziyaret etmek için kampüse geldi, Koç Carmen," dedim. "Bir hafta sonuydu. Boş zamanlarımda ne yaptığım kimseyi ilgilendirmemeli."

"Bu takımda biz bir aile gibiyiz ve üzgünüm Kandy, ama bu kabul edilemez. Hafta sonu olması fark etmez, hala bu okulun gözetimi altındasınız. Bu kampüse sporcularımdan biriyle gelen ve ona dokunan yaşlı bir adam. Sizce bu beni nasıl gösterir? Üzgünüm ama ailene söylemek zorundayım."

"Ne? Neden?" Sandalyemde daha yukarı oturarak hızla sordum.

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum, Kandy. Bildiğim kadarıyla seni avlamış, kampüsten çıkman için kandırmış olabilir. Bunun gibi şeyler

senin gibi genç kızların başına geldi. Belki bu üniversitede değil ama dünyanın her yerinde."

"O sadece bir yabancı değil! Onu tanıyorum, onunla birlikte büyüdüm!"

Gözlerini kıstığında çok fazla şey söylediğimi fark ettim. "*Onunla mı büyüdün?* O da sana bu şekilde mi dokunuyor?"

Çılgılık atmak istedim. Bu neden oluyordu? Brody ve Sophie bunu neden yapıyordu? Cane'i ona tercih ettiğim için mi? O kadar cahil ve bencil miydi?

"Aileme söyleyemezsiniz, Koç Carmen. On dokuz yaşındayım. Bu onları ilgilendirmez."

Carmen alay etti. "Siz çocuklar gerçekten aklımı başımdan alıyorsunuz! On dokuz yaşında olmanız ve kanunen yetişkin sayılmanız, sizin için neyin iyi olduğunu bildiğiniz anlamına gelmiyor. Burada tek başınıza olabilirsiniz ama daha iyi kararlar vermenizi beklerim. Şimdi, bunu başka bir Notre Dame öğrencisiyle yapıyor olsaydın, bu farklı olurdu. Ama bu kampüse gelip çocukça bir numara yapan yetişkin bir adam. Bu doğru değil, Kandy. Takım arkadaşının da bu konuda endişelenmeye hakkı var."

"*Takım arkadaşım* benim fotoğraflarımı paylaşmamalı. Bu özel hayatın ihlali."

"Bunu seni korumak için yaptı."

"Hayır, beni küçük düşürmek için yaptı! Bunu kimin yaptığını biliyorum, Koç Carmen! Ben aptal değilim! Sophie benim düştüğümü görmek istiyor! Onun yerini alacağımdan ve ondan daha iyi olacağımdan korkuyor!"

Carmen başını salladı ve derin bir iç çekti. "Bak, Kandy. Ailene söylemem gerekiyor. Böyle bir şey olduğunda okul bana bunu yapmamı söyledi. Boş zamanlarında yaptığın aktivitelerin seni ilgilendirdiği konusunda haklısın ama bu kampüse taşındığında tamamen farklı bir hikâye oluyor."

Bacağım zıpladı ve kan tadı alarak alt dudağımı ısırdım.

"*Ama* bu bilgiyi ailenle paylaşmama fırsatım da var," diye devam etti, gözleri benimkilere takıldı. Ağzı düz bir çizgiye dönüştü.

"Ama?"

"Ama bunu yönetim kuruluyla görüşmem gerekecek ve onlar bu tür şeyleri hafife almazlar. Büyük olasılıkla bursun kesilecek ve artık Notre Dame'a gidemeyeceksin."

"Ciddi misin sen?" Sesim milyonlarca parçaya bölündü. Buna inanamıyordum. Uğruna bu kadar çok çalıştığım burs bir anda yok mu olacaktı?

Dudaklarını bastırdı.

"Ama anlamıyorum, Koç. Ben de buradaki diğer kızlar kadar sıkı çalışıyorum. Kendi işime bakıyorum, her derse giriyorum, mümkün olduğunca beladan uzak duruyorum ve tüm bunlar *özel hayatımda* yaptıklarım yüzünden elimden mi alınacak?"

İç çekti. "Başkana ve yönetim kuruluna söylemek zorundayım. Bana başka bir öğrenci tarafından getirildiğinde böyle bir şeyi sır olarak saklayamam. O zaman bunu duyarlarsa ve bildiğimi ama konuşmadığımı öğrenirlerse işimi kaybetme ihtimalim var. Onlara bunu gizli tutmalarını söyleyebilirim, ancak bunun onlar için iyi olmayacağını biliyorum. Bu okul tamamen inançla ilgili, Kandy. Senin bursu hak etmediğini düşünecekler ve ne olursa olsun bursu iptal edecekler. Ailene şimdi söylemekle, seni bıraktıklarında söylemek arasında bir fark yok. Burada sistem böyle işliyor. Öğrencilerini ve bu okulun itibarını korumak istiyorlar."

Aileme Cane'in beni kampüste ziyaret ettiğini söylemek her şeyi yeniden mahvedecekti. Ailem nihayet sağlam bir zemine oturmuştu ve çok daha mutluydu. Babam yakında terfi alacaktı ve annem de önümüzdeki yıl içinde kendi hukuk firmasını kuracaktı. Cane annesine ve kız kardeşine kavuşmuştu ve memnundu. Evet, çok stres altındaydı ama bu kez benim yüzümden değildi. Bunu mahvedemezdim ya da huzuru tekrar bozamazdım.

"Ailem bu adamdan hoşlanmıyor. Bu yüzden gizli tuttum. Onunla görüşmeyi kesmek istemiyorum. Kampüsü bir daha ziyaret etmemesini söyleyebilirim, yemin ederim. *Lütfen* kurula söyleme, Koç. Sophie ile konuşabilirim. Belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Ona bir numarada kalabileceğini söylerim. Alabilir, sadece ailemin bunu öğrenmesini istemiyorum!"

Carmen başını salladı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Kandy, keşke bunun üzerine oturabilseydim. Gerçekten isterdim. İnan bana, seni onunla otoparkta gören ben olsaydım, bunu kendime saklardım. Sen harika bir oyuncusun ve iyi bir kalbin olduğunu biliyorum ama bir takım arkadaşım ve bu kampüsteki başka bir öğrenci bildiği için bunu kendime saklayamam tatlım. Özür dilerim."

Ona bakarken alt dudağım titredi. Yüzümü avuçlarımla arasına aldım, başımı salladım ve hıçkırıklarla savaştım. Böyle bir şey olamazdı. Yemin ederim her zaman birbiri ardına bir şeyler oluyordu ve bu hiç adil değildi. Neden hayatım bu kadar adaletsiz olmak zorundaydı? Yemin ederim Nana beni lanetledi!

"Belki merhamet gösterirler," diye devam etti Carmen, sesi daha yumuşaktı. "Belki ilk suçun olduğu için sana bir şans daha verirler..." Söyleyeceği başka hiçbir şeyi dinlemedim. Sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

Sonunda beni kovdu ve yaşadığım panik nedeniyle günün geri kalanında derslere girmedim. Bunun bir anlamı var mıydı ki? Bunlardan biri Brody'nin dersiydi ve şu anda onu görmek istemiyordum, ona öyle sert bir yumruk atardım ki baygın kalırdı diye endişeleniyordum.

Çoğunlukla yurt odamda kamp kurdum. Cane'i aradım ama telefonu doğrudan sesli mesaja geçti, bu yüzden uçuşta olduğunu veya çok meşgul olduğunu varsaydım.

Neredeyse hiç yemek yemiyordum ve arkadaşlarım sürekli iyi olup olmadığını soruyorlardı ama ben omuz silkiyordum. Aynı gece bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Kötü bir şeylerin olmaya hazırlandığını hissediyordum ve bu içimi burkuyordu. Hazır değildim.

O kadar çok çalışmışım ki... Neden bunlar başıma geliyordu?

CHAPTER THIRTY-FOUR

KANDY

Üç gün boyunca diken üstündeydim. Carmen'den ya da okuldan, hatta Brody ve Sophie'den bile hiçbir haber alamamıştım. İçten içe, Carmen'in bu konuyu yönetim kurulunun dikkatine bile getirmemiş olmasını umuyordum. Belki de Sophie ve Brody ile konuşmuş ve onlara geri çekilmelerini söylemişti... ama dördüncü gün bunun aksini kanıtladı.

Gri takım elbiseli bir adam kapımızı çalmıştı. Morgan açtı ve beni sorduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Kandy Jennings?" diye sordu adam.

"Benim."

"Notre Dame'ın başkanı bu mektubu size getirmem için bana talimat verdi. Lütfen dikkatlice okumanızı ve ardından zorunlu duruşma için saat 1:30'da kendisiyle buluşmanızı rica ediyor."

Başımı salladım, mektubu aldım ve adam başını sallayarak uzaklaştı.

"Neler oluyor?" Mektubu okurken Morgan bana tısladı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım ama bunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. 1:30'a bir saat vardı. Sanırım bu sefer hiç zaman kaybetmek istemediler.

"Başkan seni ne için görmek istiyor? Sen ne yaptın?"

Yatağımın kenarına oturdum ve kâğıtta yazılı olan cümleyi defalarca okurken gözlerimi kırıştırdım.

Kandy Jennings,

Bu mektup, Notre Dame Üniversitesi'nde görevinizi kötüye kullandığınıza dair belge ve kanıtları görüşmek üzere zorunlu bir kurul duruşmanız olduğunu bildirmektedir. Lütfen saat tam 13:30'da ana binaya geliniz.

Mektubu bizzat kampüs başkanı imzaladı.

Morgan da omzumun üzerinden mektubu okuyordu. "Vay anasını! Görevi kötüye kullanmak mı? Ne yaptın sen Kandy?"

İçimi çektim, gözlerimdeki yanığı kırpıştırdım. "Sana bahsettiğim şu yaşlı adamı hatırlıyor musun? Bir türlü unutamadığım?"

"Evet..."

"Tatilden önce gittiğimiz seminerde konuşan adam oydu. Hatırladın mı?"

"Bekle! Dövmeli seksi olan mı?" Gözleri kocaman açılmıştı. "O adam mı?"

"Evet."

"Kahretsin! Onu neden unutamadığınızı şimdi anlıyorum! Adam çok seksi!" "Biliyorum ama... Koç Carmen'de onu öptüğüm fotoğraflar vardı.

otoparkta. Seninle ve Gina'yla alışverişe gitmediğim gün, onunla takıldığım içindi."

Nefesi kesildi. "Kahretsin. Fotoğrafları nasıl çekti? Seni izliyor muydu?"

"Hayır. Brody'den olduğuna eminim. Brody, Cane'in geldiği gece ortaya çıktı.

beni geri bıraktı. Sokağa çıkma yasağını biraz geçmişti ve etrafta kimse yoktu. Brody bana çok kızdı ve bana sürtük dedi. Sanırım Sophie'ye gösterdi ve Sophie de Koç'a söyledi çünkü Carmen ona söyleyenin bir takım arkadaşı olduğunu söyledi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun! O kaltak!"

Omuz silktilim. "Sadece bu da değil, Koç bu yüzden bursumu kaybetme ihtimalim olduğunu söyledi."

"Vay canına... Eğer öyleyse, bu gerçekten berbat bir durum. Bu takımın sana ihtiyacı var! Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki kurul bana bir geçiş izni ya da uyarı verir?"

Başını salladı ama bu pek inandırıcı değildi.

Omuzlarım çöktü, gözlerim tekrar mektuba kaydı. Morgan beni her şeyin yoluna gireceğine, iyi bir öğrenci olduğuma ve beni destekleyecek iyi notlarım olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ama kalbimin derinliklerinde her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordum.

Kırk beş dakika sonra odadan çıktım ve kampüsü geçerek ana binaya ulaştım.

Uzun bir merdiven çıktım ve bir masanın arkasında oturan beyaz saçlı, ince çerçeveli gözlüklü bir sekretere kaydımı yaptırdım. Giriş yaptıktan sonra köşeyi döndüğümde Koç Carmen sandalyelerden birinde oturuyordu. Beni fark ettiğinde temkinli bir gülümseme takındı.

"Nasıl gidiyor Jennings?" diye sordu.

"Daha iyi olabilirdi," diye mırıldandım.

Üzgündüm ama aslında Koç Carmen'e değil. O sadece işini yapıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Ben bir sporcuydum ve kolayca değiştirilebilirdim. Bu onun geçim kaynağıydı.

Carmen'i içeri çağırana kadar on dakika bekledik. İçeri girmeden önce omzumu ovdu.

Beklerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ağzım kuruyor ve avuçlarım kayganlaşıyordu. Saat için telefonumu kontrol edip durdum.

Cane'e mesaj atıp bir saatten kısa bir süre içinde bursumu kaybediyor olabileceğimi ya da olmayabileceğimi bildirmek istedim ama nedenini ona söylemem gerekirdi ve kendisini suçlamasını istemedim. Onunla konuşmak istiyordum... sadece bu konuda değil. Henüz değil. Zaten yeterince derdi vardı, ayrıca hemen sonuca varıyor olabilirdim.

Otuz dakika geçtikten sonra kapı itilerek açıldı ve Koç Carmen dışarı çıktı.

Bana odaklandığında gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu.

"Umarım onları kalmana izin verecek kadar ikna etmişimdir," dedi ve sonra yürüdü gitti.

Bir dakika sonra ismim söylendi.

CHAPTER THIRTY-FIVE

KANDY

Yönetim kurulu toplantı odası çok büyüktü - muhtemelen sadece beş kişinin işgal edemeyeceği kadar büyüktü.

Arkalarında deri tekerlekli sandalyeler bulunan bir sıra masa karşımdaydı ve bu sandalyelerden bazılarında iki erkek ve bir kadın oturuyordu. Önlerinde dosyalar vardı ve bir adam bana içeriye kadar eşlik edip cep telefonumu istedikten sonra odanın ortasındaki tekli sandalyeye oturmamı söylerken kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Tekli sandalyenin önündeki masanın üzerinde bir mikrofon vardı.

Oturduğumda, başkan ve kadın bana baktı. Kadın gençti, kahverengi saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Küçük, sempatik bir gülümseme verdi, ama bu sadece kalbimin tellerini çekti ve bu işi çok daha karmaşık hale getirdi.

"Kandy Jennings, değil mi?" diye sordu ortadaki peruklu olduğu her halinden belli olan adam.

"Bu doğru."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Başkan Peder Jones, bu Başkan Yardımcısı Richard Grayson ve okul psikoloğu ve terapisti Leslie Bailey. Lütfen mikrofona tam adınızı ve doğum tarihinizi söyler misiniz?"

"Evet. Adım Kandy Alexandra Jennings. Eylül 19th, 1999'da doğdum."

"Tamam. Bunun için teşekkür ederim. Şimdi başlayacağız. Bu esnada lütfen cevaplarınızı mikrofona yöneltin ve mümkün olduğunca dürüstçe cevap verin."

"Tamam." Mikrofona baktım.

"Bayan Jennings, hemen konuya gireceğiz. Eminim neden burada olduğunuzu biliyorsunuzdur." Bay Grayson başladı. Daha tombul, kel ve pembe yanaklı biriydi, gömleğinin yakası boynunu sıkıca sarıyordu. "Kampüsümüzde öğrenci ya da öğretmen olmayan bir adamla çekilmiş birkaç fotoğrafınız var. Onun arabasındaydınız, doğru mu?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Peki onun arabasında ne yapıyordun?"

"O gün birlikte takıldık ve sonra beni bıraktı."

"Sormamızın sakıncası yoksa nereye gittiniz?"

"Burada bir otel rezervasyonu yaptırmıştı."

Hepsinin kaşları neredeyse alınlarına değiyordu. Kalbim sıkıştı.

"Onun otel odasında mıydınız, Bayan Jennings?" Bayan Bailey sordu.

"İçerideydim."

Başını salladı ve önündeki kâğıtlardan birine baktı. "Pekâlâ. Aynı adamın Bay Quinton Cane olduğu doğru mu? Bir iş semineri için konuşmacı olarak buradaydı ama sizi gördü ve bir otele mi götürdü?"

"Hayır. Öyle olmadı," diye cevap verdim. "Birbirimizi seminerden önce de tanıyorduk. Bu okula gittiğimi biliyordu, bu yüzden konuşmacı olmak için kaydoldu, ama benim onun oteline gitmem planlanmamıştı. Seminerden sonra konuştuğumuzda bunu yapmak için anlaştık."

"Pekâlâ. Bu sabah sporcu öğrencilerden biriyle konuştuk ve bize Bay Cane'in size karşı çok agresif olduğunu söyledi. Bir şeyler ters gidiyormuş ve onunla yalnız kalmaktan korkuyormuşsunuz. Bu doğru mu?" diye devam etti.

"Bu doğru değil." Sesimin titremesine izin vermemek için kendimi zor tuttum.

"Sizi oteline gitmeye zorlamış olabilir mi? Başka seçeneğiniz yokmuş gibi hissettirmiş olabilir mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Yaptığımız şey karşılıklı bir anlayış ve rızaydı."

Bay Grayson içini çekerek parmaklarını masanın üstünde birleştirdi. "Dinleyin Bayan Jennings. Burada bursunuzu korumanıza yardımcı olabiliriz ama bu adamı korursanız olmaz. O etraftayken herhangi bir şekilde kendinizi rahatsız hissederseniz, bize haber verebilirsiniz ve biz de bunu yetkililere bildirebiliriz. Seni elimizden geldiğince korumak istiyoruz."

"Bunu anlıyorum ama Bay Cane bana zarar vermedi, beni tehdit etmedi ya da kendimi kurban gibi hissettirmedi, eğer ima ettiğiniz buysa."

Bakışlarını indirmeden önce hepsi birbirine baktı.

"Koç Carmen'e ailenize söylememizi istemediğinizi söylemişsiniz. Nedenmiş o?" Peder Jones sordu.

Sertçe yutkundum, cevap verirken bacağım zıplıyordu. "Çünkü ailem onu onaylamıyor."

"Neden? Sormamın sakıncası yoksa?" Bayan Bailey sordu. "Çünkü... eskiden onlarla çok iyi arkadaştı."

"Anlıyorum." Bir şeyler yazdı. "Yani onunla ne yaptığını bilmedikleri için ailenin bilmesini istemiyorsun? Onunla gizlice dolaştığını?"

"Onun gibi bir şey."

Adamların ikisi de bana baktı.

"Bayan Jennings, burada size karşı tamamen dürüst olacağım." Peder Jones dosyasını kapattı. "Bana öyle geliyor ki, bu adamı korumaya çalışıyorsunuz ve değer verdiğiniz biri için bunu yapmak istemenizi anlayabiliyorum, ancak onun yaptığı şey kabul edilemez ve kampüsü terk edip onunla gizlice dolaşarak yaptığınız şey de aynı şekilde kabul edilemez. Siz on dokuz yaşında genç bir kadınsınız. O ise kırklı yaşlarında gibi görünüyor. O yaşta bir adamla uğraşmaya hakkınız yok. Notre Dame'da sporcularımız, savunduğumuz şeyleri temsil eder. Sporcularımızla ve öğrencilerimizle gurur duyarız. Başka birinin bunu öğrendiğini, onunla birlikte fotoğraflarınızı çektiğini ve bu fotoğrafları bir makaleye koyduğunu düşünün. Bu makalenin yayıldığını ve kampüsümüzde genç bir öğrenciyle uğraşan yaşlı bir adam hakkında dünyaya yayıldığını hayal edin? Okulu kötü gösterirdi. Beni kötü gösterirdi. Sponsorlarımızı kaybetmemize ve ailelerin çocuklarını okullarımızdan çekmek istemesine neden olabilirdi." Kaşları çatıldı. "Koç Carmen durumunuzu savunmuş ve kalmanızı istemiş olsa da, bir kişinin davranışları yüzünden okulumun imajını tehlikeye atamam. Dahası, bunu gerçek bir mahkemeye taşımayı ve bu durumu bir gösteri haline getirmeyi reddediyoruz. Üzgünüm Bayan Jennings, ama bursunuzu iptal etmek zorundayız, böylece şu anda başka birine verebiliriz. Kurallara saygı duyacak ve üniversitemizin sadakatini anlayacak birine."

Söyleyecek sözüm yoktu. Bunun olacağını biliyordum ama yine de her türlü dil boğazıma düğümlemişti. Hissettiğim ilk şey kırılmışlıktı,

bir kez daha. Hissettiğim bir sonraki şey korkuydu, çünkü Bay Grayson'ın ağzından çıkan kelimeler beni dondurdu.

"Koç Carmen'in ailenizle irtibata geçmesi için gerekli ayarlamaları yaptık bile. Çarşamba öğleden sonraya kadar yurt odanızın boşaltılmış ve Notre Dame Üniversitesi'nden ayrılmış olmanızı bekliyoruz. Bunun yerine getirilip getirilmediğini kontrol etmesi için güvenlik görevlilerini göndereceğiz ve ardından bunun neden olduğuna dair resmi bir mektupla takip edeceğiz. Mektup büyük olasılıkla ev adresinize gönderilecektir."

Sanki göğsümdeki ağırlık azalacakmış gibi ofladım ama azalmadı. Herhangi bir sorum olup olmadığını sorduklarında sandalyemi ittim. Hayır, sorum yoktu ama öfkeliydim.

Cep telefonumu geri aldıktan sonra kapıyı çekip açtım ve merdivenlerden aşağı, soğuğa doğru koştum. Rüzgâr yanaklarımı ısıyor ve saçlarımı karıştırıyordu ama umurumda bile değildi.

Kampüsü geçip tanıdık kardeşlik evinin önüne gelene kadar yürümeye devam ettim. Kapıya sert bir yumrukla vurdum ve Leo açtı. "Hey, neden bu kadar sert vuruyorsun?" diye tersledi.

Onu iterek geçtim ve iki kızın üstsüz olduğu oturma odasından geçip insanların konuştuğunu duyduğum mutfığa doğru ilerledim.

Mutfakta duran benim suçlumdu. Hemen yanındaki tezgâhta Sophie oturuyordu ve etrafta birkaç futbolcu daha vardı ama kim olduklarını öğrenmek umurumda değildi. Bir elinde bir dilim pizza, diğer elinde kırmızı bardakta bir içki, belini tezgâhın kenarına dayamış duran Brody'ye takıldı gözlerim.

"Bakın kedi ne getirmiş! Sana bakarken bile taşaklarım mosmor oldu! Defol git!"

Arkadaşlarının önünde gösteriş yapmaya çalışıyordu ve evet, onlardan iyi bir kahkaha aldı, ama sonuncusunu almayacaktı. Bana yaptıklarından sonra olmaz.

Ona doğru hışımla yürüdüm ve elindeki içkiyi kaptığım gibi yukarı kaldırıp kafasına boşalttım. Mutfaktaki tüm futbolcular kahkahalar attı ve Sophie kıs kıs gülmeye başladı ama ben yüzümü buruşturarak ıslak pizzayı Brody'nin elinden kaptım ve yüzüne çarptım. Ilık, sıırılsıklam pizzayı başının üstü de dahil olmak üzere her yerine sürdüm ve sonra beyaz bluzuna kadar sürükledim.

Brody bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibi elleri havada aptal gibi dururken o çığlık attı.

"İkiniz sayesinde bursumu kaybettim," diye hiddetlendim.

"Aferin sana," diye kıkırdadı, hâlâ gururuna tutunarak. "Bunu hak ediyorsun. Git başka bir yerde sürtük ol."

Normalde, patlamak bana göre değildi. Gerçekten ama gerçekten sinirlenmem için çok şey gerekliydi ve Brody sinirime dokunmuştu. Kendime geri çekilip gitmemi söyleyemedim elim yüzüne çarptı. Yüzü ıslaktı, bu yüzden tokat gürültülü oldu ve yankılandı. Sonrasında elim acıdı ve canını yaktığından emindim. Vuruşla birlikte Brody'nin başı döndüğünde tüm mutfak sessizliğe gömüldü.

Burun deliklerinden sertçe nefes aldı, yumruklarını sıktı ama onu ittim, geriye doğru sendeledi ve tezgahın kenarına çarptı. "İkinizi de sikeyim!"

Hiçbiri beni durduramadan hışımla mutfaktan çıktım ve evi terk ettim.

Dernek evinden koşarak uzaklaştım ve yurt binamın olduğu yere kadar gittim. Güvenli bir şekilde ulaştığımda bankın üzerine çöktüm, adrenalinin geçmesine izin verdim ve nefesimi tuttum... ama yapmamalıydım. Çünkü adrenalinin etkisi geçtiğinde, gerçeklik beni hızlı bir tren gibi çarptı.

Nefesimi tutmaya ve aynı anda ağlamaya çalışıyordum. Dışarısı serindi ama gözyaşlarım alev alev yanaklarımdan aşağı akıyordu. İnsanlar yanımdan geçerken bana deliymişim gibi bakıyorlardı ve onları suçlayamazdım.

Dört gün içinde hayatım yeniden mahvolmuştu. Hepsi Cane'i istediğim içindi.

Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecekti? Böyle şeyleri yaşamaya devam edecek gücüm var mı bilmiyordum. Cane'i istemeye başladığımdan beri, yani onu gerçekten ama *gerçekten istediğimden* beri, hayatım altüst olmuştu.

O günün geri kalanında aklımda hep bu soru vardı. Ailemin bana ulaşmak için telefonumu patlatıyor olması önemli değildi. Kızacaklarını biliyordum ama öfkelerinin bu tek soru karşısında hiçbir ağırlığı yoktu.

Cane'i sevmeye ve sonunda sevdiğim ve değer verdiğim her şeyi kaybetmeye değer miydi?

CHAPTER THIRTY-SIX

CANE

Altı saatten uzun bir süre önce Atlanta'ya geri döndüm ve cep telefonum masamda çaldığında bir konferans görüşmesini henüz tamamlamıştım. Kelly durmadan arıyordu ama ben her birini görmezden geldim. Bu sefer Kandy'den bir aramaydı.

"Nasıl gidiyor, Kandy Cane?" Ben cevapladım.

"İyi değil," dedi, sesi kalındı. Sesi soluk soluğaydı, sanki spor yapıyormuş gibiydi.

Şehre bakan pencerelere doğru yürüdüm. "Sorun nedir?" "Ben... şey... buna inanmayacaksınız ama az önce burs iptal edildi."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak tersledim. "Nasıl? Ne oldu?"

Burnunu çekti. "Seminerden sonra beni birlikte gördüğün adamı hatırlıyor musun?" "Evet?" Yumruğum sıkıldı, telefonu sıkıca kavradım.

Bunu düşünerek. "Ne olmuş ona? Sana bir şey mi yaptı?"

"Endişelenmeni istemediğim için sana söylemedim ama beni bıraktığın gece bizi birlikte görmüş. Bu konuda benimle yüzleşti ve bana sürük dedi, sonra bildiğim bir sonraki şey resimleri takım arkadaşlarımdan birine gönderdiği ve takım arkadaşımın koçuma söylediği."

"Bu ne lan?" diye homurdandım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hayır, ben Cane değilim. Ve en kötüsü de bu değil."

"Bundan daha kötü ne olabilir ki? O burs için çok çalıştın Kandy."

"Biliyorum, ama kısa bir süre önce duruşmam vardı. Aileme resimlerden bahsetmek için gerekli ayarlamaları yaptıklarını söylediler. Ailem beni durmadan arıyor ve ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermek istemiyorum!"

Artık panikliyordu; bunu nefeslerinin kısılgından ve soluk soluğa kalışından anlayabiliyordum.

"Kahretsin, Kandy. Sakin ol, tamam mı? Sakin ol."

"Nasıl sakinleşebilirim, Cane? Hayatım mahvoldu! Softbol sahip olduğum tek şeydi! Aslında arkadaşlar edinmiştim ve sezona başlamak için sabırsızlanıyordum ama şimdi seninle birlikte olmak istediğim için bunların hepsi gitti!"

Lanet olsun.

Pencereden uzaklaştım ve dönerek telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım. "Kandy, bunun başına gelmesini istememiştim. Böyle olduğu için üzgünüm ama ikimiz de sonuçlarını biliyorduk! Kahretsin, okulu hiç ziyaret etmemeliydim. Hepsi benim suçum."

İnledi ve kalbim onun için daha da kırıldı. Kızımın ağladığını duymaktan nefret ediyordum. "Bu burs sahip olduğum tek şeydi, Cane. Kaybedeceğimi düşünmemiştim."

"Hayır. İşte burada yanıyorsun Kandy."

"Nasıl? Sen neden bahsediyorsun ki? Sana ne söylediğimi duyuyor musun? Ailem biliyor, Cane! Beni arıyorlar ve bunu nasıl açıklayacağımı, hatta eve dönüp gözlerinin içine nasıl bakacağımı bile bilmiyorum!"

"Bitirmeme izin vermedin, Kandy!" Havladım. "Sakin ol. Ciddi söylüyorum!"

Hemen oturacak bir yer bulun ve bir saniye bekleyin!"

Daha sert bir şekilde burnunu çekti ve bıkkın bir nefes verdi. "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Toplanıyorum. Çarşamba gününe kadar kampüsten ayrılmamı istiyorlar."

"Lanet olsun. Pek bir şey fark etmedim." İçimi çektim. "Bak, hemen ailenle yüzleşmek zorunda değilsin. Eğer zamana ihtiyacın varsa ya da konuşmadan önce bunu sindirmek için zamana ihtiyaçları olacağını düşünüyorsan, al. Sana bir uçak bileti ayarlayacağım, Georgia'ya geri dönebilirsin ve seni havaalanından kendim alırım. Sadece söylemen yeterli."

"Bilmiyorum. Sanki tekrar başa dönmüşüm gibi hissediyorum. Her şeyi mahvediyormuşum gibi hissediyorum," diye sızlandı. "Bir eşim olmadan ne yapacağım?"

Diploma mı? Üniversite masraflarını kendim karşılayamıyorum ve şimdi ailemin cebinden çıkacak! Çok kızacaklar!

"Hayal kırıklıklarınızı anlıyorum. Anlıyorum. Onları anlıyorum. Kendini camdan bir kutunun içindeymişsin ve tavan paramparça olmuş gibi hissettiğini biliyorum. Hayat seni mahvediyormuş gibi hissettiğini biliyorum, ama senin için burada olduğumu anlamalısın. Ne yaşarsan yaşa, seninle birlikte yaşayacağım. Ve konu üniversiteye geldiğinde, sadece benim tavsiyemle bile seni kabul edebilecek pek çok insan tanıyorum ve krediler, harçlar ve ihtiyacın olacak diğer her şeyi karşılayacak *bol miktarda param* var. Para sorun değil. Seni başka bir okula sokmak sorun değil. Bunu düzeltebiliriz, o yüzden sineye çek, eşyalarını topla ve eve gel. Gerisini ben hallederim."

"Eninde sonunda ailemle yüzleşmek zorunda kalacağım, Cane," diye hıçkırdı. "Bana daha önce baktıkları gibi bakmalarını istemiyorum. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Hazır olduğunda onlarla konuşabilirsin. Kendi kararlarını verebilecek yaştasın. Onları görmezden gelmek onları sadece kızdırır, bu yüzden dürüst ol ve hemen eve gitmek istemiyorsan nerede olacağını söyle. Kızacaklar ama söylediğin için memnun olacaklar ve sen hazır olana kadar daha fazlasını istemeyecek kadar mahremiyetine saygı duyacaklardır."

Hıçkırıkları zayıfladı ve burnunu çekmesi kesildi. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum." Sandalyeme çöktüm. "Eve gel Kandy," dedim, bunun onu yatıştıracağını umarak. "Bunu birlikte çözelim."

CHAPTER THIRTY-SEVEN

KANDY

Ailem sekiz saat içinde toplam yirmi bir kez aramış, altı sesli mesaj bırakmış ve on dört kısa mesaj göndermişti. Biliyorum çünkü saymıştım.

Onları görmezden geldiğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama bu noktada başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ayrıca, babamın sesli mesajları durumu daha da kolaylaştırmıyordu. Cane'e gidip onunla nasıl kavga edeceğini söyleyip duruyordu. Annem ise daha çok bursumu kaybetmem konusunda endişeliydi ve uzun vadede okul için ne yapacağımı merak ediyordu.

Cane'in bana yaptığı teklifi kabul etmeye karar verdim ve ertesi sabah anneme bir mesaj göndererek benim için gelmemesini, her şeyi hallettiğimi ve yakında görüşeceğimizi söyledim. O tek mesajdan sonra milyonlarca kez aradı ama telefonlara cevap vermedim. Şu anda cevap veremezdim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Tüm eşyalarımı koyacak bir yerim yoktu ama neyse ki Gina'nın kampüs yakınlarında yaşayan akrabaları vardı ve eşyalarımı onların evinde saklamam için beni oraya götürmeyi kabul ettiler. Yurtta hiçbir şey bırakmama izin verilmiyordu. Eğer bırakırsam, çöpe atılacaktı. Morgan yorgan ve softball eldivenlerim gibi bazılarını sakladı.

Morgan ve Gina'ya sarılarak sonsuza dek veda ettim ve hepimiz birkaç damla gözyaşı döktük. Daha sonra Cane'in benim için ayırttığı uçağa bindim ve geri döndüm.

Gürcistan'a.

Söz verdiği gibi beni ön tarafta bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini kapatan güneş gözlükleriyle sanki yeni gelmiş gibi çıkışın önünde duruyordu. O beni görmeden ben onu fark ettim ve yaklaştıkça kalbim birkaç kademe hızlandı.

Onu görmek bana küçük bir kızken ona ilk kez baktığım zamanları hatırlattı. Umutsuz olmama rağmen, gözlerini koruyan güneş gözlükleri ve kötü çocuk tavrı bana bir şeyler yaptı - içimi karıştırdı ve beni çılgına çevirdi.

Sanki birinin onu izlediğini hissediyormuş gibi bir an etrafına bakındı ve bana doğru döndüğünde sıcak, davetkâr bir gülümseme takınarak güneş gözlüklerini çıkardı. Kollarını açtı ve bavulumu tekerleklerinin üzerinde sürükleyerek kollarına atıldım.

Ona sımsıkı sarıldım ve sıkıca kavradım. Bu sarılma tam da ihtiyacım olan şeydi. Soru yok, sadece sevgi fişkırıyordu. Ailem önce peşime düşer, sonra beni sorgular ve belki de aynı "hatayı" iki kez yaptıktan sonra bana sarılırdı. Ve bu *büyük* bir belki idi.

Ama Cane hata yapmazdı. O olamazdı. Aramızda bir şey olmasaydı neden hayatıma girmiş olsun ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bunun bir sebebi olmalıydı. Hikâyemizin sonunda mutluluk olmalıydı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu başımın üstünü öptükten sonra. "Evet. Hadi gidelim."

Cane bavulumu aldı ve bir eliyle taşıdı, boşta kalan kolunu kullanarak bana doladı ve benimle birlikte havaalanından dışarı çıktı. Ona sarıldım ve her ne kadar kendimi kötü ve dünya bana karşıymış gibi hissetsem de, onun yanında olmak beni rahatlatmış ve bütünleştirdi.

Beni sakın bir restoranda öğle yemeğine götürdü. Tavuklu salata sipariş etmiştim ama içimde o kadar çok endişe vardı ki sadece bir şeyler seçtim. Çok aç değildim ve o da fark etti, eminim ama bir şey söylemedi.

Öğle yemeğinden sonra evine doğru yola çıktık. Bir parçam panikledi, belki ailem nerede olduğumu biliyordur ve orada bekliyorlardır diye düşündüm, ama araba yolu boştu.

Arabadan indik ve evin içinde eşyalarımızı boşalttık. Tekrar buraya döndüğüm için içimi bir rahatlama hissi kapladı.

Cane'in pek konuşmadığını fark ettim. Ne yapmak istediğime, susayıp susamadığıma ya da konuşup konuşmadığıma dair küçük sorular soruyordu.

duruşmadan beri ailemle grştğm söyledi, ben de evet cevabını verdim ama o bunun ötesine geçmedi. Onda sevdiğim bir şey de buydu. Beni ne zaman rahat bırakacağını biliyordu.

Duş alıp rahat kıyafetlerimi giydikten sonra, o alt katta çalışırken benim üst katta kalıp yatağına kıvrılmama izin verdi. Bu muhtemelen yanlış bir şeydi çünkü yalnız kalmak beni çok fazla düşündürüyordu ve tek düşünebildiğim hayatımın ne kadar sefil olduğu ve Cane'le birlikte olmanın benim için doğru şey olmayabileceğiydi. İşaretler bunu gösteriyordu. Başıma gelen her kötü şey Cane'e olan bağlılığım ve onu bırakma konusundaki isteksizliğim yüzünden oluyordu.

O anda cevaplarım olmasını diledim. Keşke bir medyum çıksa ve bana nihai mutluluk ve saadet için onunla devam etmem gerektiğini ya da zamanımı boşa harcayıp harcamadığımı syleyebilse.

Cane'in gözlerine baktığımda kendimi güvende ve bütün hissediyordum ve sahip olduğumuz zamanın boşa harcanmış olduğunu düşünmüyordum. Ama ayrı olduğumuzda her şey paramparça oluyordu ve ben boğuluyordum ve böyle hissetmem gerektiğini sanmıyorum.

O gece ağladım.

Bursumu kaybettiğim için ağladım.

Brody ve Sophie beni lekeliyor diye ağladım.

Yakın arkadaşlarım Gina ve Morgan'ı kaybettiğim için ağladım. Onları bir daha asla gremeyecektim ve her ne kadar iletişim halinde olacağımıza söz vermiş olsak da orada olmak aynı şey olmayacaktı.

En çok da uzun zamandır ilk kez aileme koşup dertlerimi halletmelerine izin veremediğim için ağladım. Yapamazdım çünkü beni seçim yapmaya zorlardı. Ne beni anlayacaklardı ne de zgr olmama izin vereceklerdi... ve tam da o anda, ne yapmak istediğime karar vermek için özgürlüğe ihtiyaım vardı, onların olumsuzluk zincirlerine değil.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

KANDY

Ertesi sabah biri beni dürterek uyandırdı.

"Kandy," diye mırıldandı Cane dudaklarıma. Beni dudağımdan öptü ve ben inledim, sırtım ona dönük olacak şekilde döndüm. "Kandy... sabahtan beri uyuyorsun," diye kıkırdadı.

"Uyumak yapabildiğim tek şey. Bir işim yok ve artık okula da gitmiyorum. Yatakta kalsam daha iyi," diye mırıldandım.

"Ha. Komik, ama hayır." Elimi tuttu ve beni yukarı çekti. Biraz çığlık attım ve o da yatağın kenarına yaklaşarak çenemi eğdi. "Oturup zlmene izin vermeyeceğim. Giyin hadi. Bugün bizim biraz eğlenme günümüz olacak."

"Bizim günümüz m? Ne demek istiyorsun?"

"Hadi alışverişe gidelim. Bir şeyler alalım. Birlikte pişirmek için biraz yiyecek alalım."

Gülümsedim. Kendi acıma duygularımın içinde debelenmeyi ne kadar çok istesem de, bu kulağa hoş geliyordu. "Spagetti yiyeceğimize söz verdiğin sürece sorun yok. Spagettiye bu kadar zleyeceğimi düşünmemiştim ama özledim."

"Ekstra sos ve ekstra parmesanla yapacağız, tam istediğiniz gibi. Şimdi hadi," diye ısrar etti ve ellerini çırparken sırttı. "Giyin ve benimle merdivenlerde buluş."

"Tamam, tamam. Tamam." Onu şakacı bir şekilde kovaladım ve yataktan çıktım. Köşedeki bavuluma gittim ve gök mavisi bir maksi elbisede karar kıldım. Onu daha fazla bekletmek istemediğim için üzerimi değıştirdim ve

Saçlarımı topladım, birkaç telin ensemde ve yüzümün etrafında sallanmasına izin verdim. İşim bittiğinde onunla aşağıda buluştum.

Cane beni önce alışveriş merkezine götürdü ve orada bir tarçınlı kraker kapıp mideye indirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, benimle el ele insan içinde yürüdü ve bu karnımda keleklerin uçuşmasına neden oldu. Sevincimi fark etmiş gibi bana gülümsedi ve elimi sıktı.

Tüm alışveriş merkezini dolaştık, orada burada durduk, özellikle de sevimli bir çift mor Chucks gördüğümde. Tabii ki almak zorunda olmadığı konusunda ısrar etmeme rağmen aldı.

Sonra beni tamamen şaşırtan bir mağaza gördüm.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Ben aval aval bakarken Cane yanıma geldi. "Sana anlatmak yerine göstermek istedim."

"Aman Tanrım, Cane! Alışveriş merkezinde bir mağazan mı var?" Mağazanın girişinin üzerinde neon kırmızı bir tabela vardı, kalın ve büyük bir fontla Tempt kelimesi yazıyordu. Mağazada dans müziği çalıyordu ve Cane elimi tutarak yolu gösterdi.

İçeri girdiğimizde diğer mağazalara göre biraz daha karanlıktı. Bir tarafta çeşitli çikolataların ve kırmızı kutuların dizili olduğu bir bölüm, diğer tarafta ise iç çamaşırlarının olduğu bir sıra vardı. Sarı saçlı, uzun boylu bir kadın tezgâhın arkasında duruyordu ve içeri girdiğimizi görünce çok sert bir şekilde gülümsedi.

"Aman Tanrım. Quinton Cane'e hizmet etme şerefine nasıl nail olabilirim?" diye ciyakladı ve Cane kendini beğenmiş bir gülümseme takındı.

"Sadece biraz alışveriş yapıyorum, Elizabeth."

"Bu her zaman eğlencelidir!" Gözleri benimkilere kaydı. "İç çamaşırı mı yoksa çikolata mı alacaksın?"

Cane sırtı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. Başımı salladım.

Hayır! Yapmasa iyi olur!

"İç çamaşırı," diye cevap verdi ve ben yerin beni bütünüyle yutmasını istedim. Elizabeth bana o mükemmel gülümsemesiyle ışıldadığında çok fazla kızardım.

"Genç bayan için iç çamaşırı. Evet, bakalım neyimiz varmış!"

Elizabeth döndü ve ben de elimi Cane'inkinden çekerek koluna hafif bir tokat attım. "Delirdin mi sen?" Fısıldayarak söyledim.

Buna çok sevindi ve Elizabeth'in gittiği yönü işaret ederek güldü. "Yüzüne bir gülümseme kondurdu, değil mi?"

Her ne kadar kızarıyor ve yüzüm alev almış gibi hissediyor olsam da gülümsüyordum ve beni utandırdığı için onu tokatlamak istiyordum ama umursadığı için ona daha çok sarılmak istiyordum.

"Peki, kırmızıyı mı yoksa siyahı mı seviyorsun?" Elizabeth iki seti alıp elinde aşağı yukarı tartarak sordu.

"Hımm... siyah," dedim, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Siyah," diye şarkı söyledi. "İyi seçim. Siyah tüm cilt tonlarını tamamlar. Bu bizim en çok satan setimiz. Kadınlar buna bayılıyor ve bence sana da çok yakışacak." Elizabeth Cane'e baktı. "Bay Cane, bu size yakışır mı?"

Cane ellerini ön ceplerine kaydırды. "Bence mükemmel. Yine de her şeyin içinde iyi görünüyor."

Tabii ki onayladı. Ve tabii ki bu utanç verici durumdan hâlâ zevk alıyordu. Tam bir ahmaktı.

Elizabeth ölçümü almak için beni soyunma odasına götürdü, bu da aynı derecede utanç vericiydi, sonra tekrar dışarı çıktık ve Cane ile kasada buluştuk. Aynı iç çamaşırını üç farklı renkte sipariş etmişti; kırmızı, siyah ve lacivert. Parasını neden boşa harcadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güzel külotları severdim, özellikle dantelli olanları, ama G-stringler bambaşka bir seviyedeydi.

Mağazadan çıktığımızda, Cane kağıt *Tempt* çantasını gururla taşıırken, kolumu onunkine doladım ve "Bunu bilerek yaptın" dedim.

"Elbette istedim. Kandy'mi geri istiyorum, dalga geçilmeyi seven Kandy'mi." Çenemi tuttu ve işaret parmağıyla başparmağı arasında hafifçe sıkıştırdı.

"Buradayım, söz veriyorum. Sadece alışmam gerekiyor sanırım. Dükkan ne zaman açıldı?"

"İki hafta önce. İster inanın ister inanmayın, yerel bir alışveriş merkezine bir mağaza inşa etmek Lora'nın fikriydi."

"Gerçekten mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Döndüğüne sevindim. Sana pek çok konuda yardımcı oluyor."

"Evet," diye iç geçirdi. "Ben de döndüğü için memnunum. Doğrusu, bence sadece kendini meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışıyor, ki bunu hiç umursamıyorum. Başka bir yerde olmasındansa burada ve saçlarımın arasında olmasını tercih ederim."

"Bu çok iyi."

"Markete gitmeye ne dersin? Spagetti için gerekli malzemeleri alalım mı?"

Nefis spagettiye düşünerek ona gülümsedim. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Markette, annemin en sevdiği spagetti tarifini yapmak için gereken tüm malzemeleri almıştık. Dükkandan çıkarken Cane siperliklerini taktı ve "Umarım bu malzemelerle ne yaptığınızı biliyorsunuzdur" dedi.

Güldüm ve cevap vermeye başladım ama uzaktan bir ses adımı çağırırdı. Tanıdık ve ödümü bokuma karıştırdı.

"Kandy?" diye derin bir ses tekrar seslendi ve soluma baktım. Sesi, ait olduğu kişiyi görmeden önce tanıyordum ve kalbim karnıma düştü. Babam polis üniformasıyla park alanından geçerken yürümeyi bıraktım, kaşları çatılmış ve gözleri bana kilitlenmişti.

Cane de yürümeyi bıraktı ve güneş gözlüklerini çıkardı.

"Kandy, ne oluyor?" Babam bağırdı. "Annen ve ben seni arayıp duruyoruz! Neden telefona cevap vermiyorsun?"

"Hazır olduğumda geri arayacaktım-"

Babam Cane'e baktı ve yüzünü buruşturdu. "Onu manipüle etmenden bıktım artık, Cane! Yemin ederim, ne zaman bir bok olsa sen de işin içinde oluyorsun!"

"Baba, dur!" Aralarına girerek bağırdım. "Onunla gitmek benim seçimimdi! Okul seni aradıktan sonra nasıl tepki vereceğini biliyordum, bu yüzden Cane'i aradım ve o da buraya dönmem için bir uçak bileti ayarladı!"

"Neden?" Babam havladı. "Neden beni arayıp uçuşu ayarlamamı istemedin? Neden Cane olmak zorundaydı ki? Bana artık onunla konuşmadığını söyledin, ama sonra okuldan onunla birlikte olduğun için bursunun iptal edildiğini söyleyen bir telefon aldım? Bu hiç mantıklı değil, Kandy! Hayatını mahvettiğini görmüyor musun?"

"Hayatımı mahvetmiyor, o yüzden geri çekil baba! Ciddiyim!"

Babamın gözleri daha da büyüdü, sanki onunla bu şekilde konuştuğum için şok olmuş gibiydi. Neden şaşırdığını anlayabiliyordum. Onunla hiç bu şekilde konuşmamıştım. Kendimi şok etmişim, kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

"Kandy," diye konuşmaya çalıştı Cane ama ben elimi ona doğru kaldırdım. Cane sadece yardım ediyordu ve babam bencil bir pislik gibi davranıyor ve öfkesine izin veriyordu.

istediğim şeyin önüne geçiyordu. Evet, üzölmeye hakkı vardı ama beni kontrol edemediğini anlaması gerekiyordu. Ondan bıkmıştım.

"Kandy... onca erkek arasından -bu lanet dünyadaki onca insan arasından- onunla birlikte olmaya mı karar verdin?" Babam sesini alçaltarak sordu. "Bunu aklım almıyor. Bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Bazen böyle şeyler mantıklı olmayabilir ama bu sana bu yüzden onu ya da beni incitme ya da sırf kendi istediğini gibi olmasını istediğini için bana bir şeyler yaptıрма hakkını vermez. Benim hayatım senin değil."

Babam alay etti. "Seni incitmek mi? Kandy, seni *korumaya* çalışıyorum! Cane'i tanıyorum! Nereden geldiğini biliyorum ve orası iyi bir yer değil. Bunların hiçbirine bulaşmanı istemiyorum!"

"Ben iyiyim," diye iddia ettim.

Babam başını salladı. "Annen Georgia'da olduğunu ve ona söylemediğini öğrenince hiç mutlu olmayacak."

"Hazır olduğumda eve gelip ikinizle de konuşacaktım. Kafan sıcakken seninle konuşmak istemedim. Sakinleştğinde konuşalım istedim. Kızgın olduğunu biliyordum, bu yüzden uzak durdum."

Babam elini yüzünde gezdirdi. "Bu saçmalığa inanamıyorum," diye homurdandı, Cane'den bana bakarak. Gözlerini Cane'e dikti ama Cane bu sefer geri adım atmıyarak onun bakışlarına karşılık verdi.

"Bak, D, ben-"

"Hayır, benimle konuşma bile!" Babam tersledi. "Olacak olan şu. Mindy yarın izinli, ben de öyle. Kandy bu gece ait olduğu yere, eve dönüyor, yarın da sen yemeğe geliyorsun. Toplantıların ya da uçuşların olması umurumda değil - onları iptal etsen iyi edersin çünkü yarın gelmezsen, kızımı bir daha *asla* görmeyeceğinden emin olacağım. İnsanları tanıyan tek kişi sen değilsin, Cane."

Geri çekildim ve Cane'e baktım. Çenesi titriyordu ve koluna sıkıştırdığı kese kâğıdını sıkıca kavıyordu. "Eve sadece istediğini söylerse gidecek. Aksi takdirde benimle geri dönecek. Artık ona ne yapacağını söyleyemezsin, D. O senin kuklan değil."

Babam ona saldırmaya başladı ama ben elimi göğsüne bastırıp onu geri çekmeye zorladım. Babam bir boğa gibi öfkelenmişti. Kendisine meydan okunmasından nefret ederdi ama Cane haklıydı. Babam bana istemediğim bir şeyi yaptıramazdı.

ve bunu fark etmesi gerekiyordu. Artık dokuz yaşında değildim ve bu tür seçimler yüzünden beni cezalandıramazdı.

"Baba. Geri çekil. Çekil." Onu biraz daha geri çekilmeye zorladım ve gözlerini benimkilere indirdi.

"Seni evde istiyorum, Kandy. Bu gece. Ciddiyim," diye hırladı.

"Ve Cane'e zarar vermeyeceğine söz verdiğin sürece eve geleceğim."

Babamın öfkesi biraz yatıştı. Gözleri tekrar yere düşmeden önce Cane'inkilere kaydı. "Tamam. Ama yarın orada olmazsa, uzak duracak. Ciddiyim."

"Tamam."

Babam homurdanarak kendini geri çekti.

"Bavulumu almak için onunla birlikte geri döneceğim ve beni bırakmasını sağlayacağım."

"Ciddiyim," diye tekrarladı babam, parmağıyla Cane'i işaret ederek. "Göstermezsen seni mahvederim. Onu çok sevdiğini mi iddia ediyor? Yarın bana bunu kanıtlayacaksın."

Babam sırtını döndü, omuzları kamburlaştı ve dükkâna ulaşmak için otoparka doğru yürüdü. Ciğerlerimde sıkışan nefesi dışarı verdim ve babamın gidişini izleyen Cane'e doğru döndüm.

Tek kelime bile etmeden arabasına doğru yürüdü, bagajı açtı, elindeki poşeti içine bıraktı ve yolcu kapısına yönelip kapıyı açtı.

"Bin," diye homurdandı.

"Cane, söylediklerini ciddiye alma. Bana kızgın ve hıncını senden çıkarıyor-"

"Arabaya bin de seni eve götüreyim, Kandy. Lütfen."

Ağzımı kapattım ve arabaya tırmanıp sırtımı deriye yasladım. Cane hemen bindi ve arabayı çalıştırdı.

Sessizce sürdü ama direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu fark ettim. Sessizlik sağır ediciydi. Bir şeyler söylemek zorundaydım.

"Bu gece geri dönmek zorunda değilim, Cane. Yarın birlikte gidebiliriz. Belki bu ona ciddi olduğumuzu gösteren bir açıklama olur."

"Hayır. Bu onu daha da kızdırır. Bu gece eve gidebilirsin, bastırılması gereken duygularını halledersen, ben de akşam yemeğine gelirim. Yarın akşam uçağım var ama başka bir tarihe alırım. Sorun değil."

"Bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Sahip olduğumuz şeyin, onun varsaydığından emin olduğum gibi anlamsız bir seks olmadığını bilmesini istiyorum."

İçimi çektim ve önümdeki yola odaklandım. Evine vardığımızda bavulumu topladım -içine koyacak pek bir şey yoktu- ve Cane'i aşağıda karşıladım. Tüm bu durumdan rahatsız olmuş gibi parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

Bavulumun sapını daha sıkı tuttum ve onunla kapıda buluştum. Kapıyı açtı, önce benim çıkmama izin verdi ama tamamen çıkamadan beni durdurdu. "Benimle birlikte olmak için kendini bu duruma sokmak istediğinden emin misin?"

Omuz silktim. "Eminim. Eninde sonunda anlamak zorunda kalacaklar, değil mi?" Başını sallamadan önce gözlerimin içine dikkatle baktı. "Doğru."

Kapıyı kapatıp arkasından kilitledi, sonra beni arabaya kadar takip etti, bagajı açtı ve içine koymak için valizimi aldı. Yine arabadaydık, sessizlik içinde gidiyorduk ama bu sefer parmaklarımız birbirine dolanmıştı.

Annemlerin evine vardık, Cane garaj yoluna girmeden önce ışıkları kapattı. Babamın kamyoneti oraya park edilmişti ve annemin de şimdiye kadar evde olduğundan emindim.

Temkinli bir şekilde arabadan indim ve Cane de beni takip etti. Bavulumu verandaya taşıdı ve ışıkların açık olmamasına sevindim. Çantayı yere bıraktığında elini yüzümün bir tarafına götürdü. "Geri gelmemi istersen haber ver. Söylerim."

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim.

"Tamam." Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Yarın geri geleceğim."

"Tamam." Alnını alnıma bastırdı ve çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha bıraktı. "O seni yakalamadan git," dedim, ona gülümsemeye çalıştım ama çarpık çıktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara ya da mesaj at."

Başımı salladım ve bavulumun sapını tuttum, ama Cane bir öpücük daha almak için yaklaştı ve bir elini enseme doladı. Parmaklarını enseme hissetmemeye yetecek kadar soktu -büyük olasılıkla bunun hiçbir şeyi değiştirmedığını bilmemi istiyordu. O hâlâ benim ve ben de hâlâ onunum.

Geri çekilip gittiğinde dilimi alt dudağımda gezdirdim, karnımda bir sıcaklık belirdi. Arabasına binip çalıştırmasını izledim ve farları üzerimde ve evin karşısında parladı.

Garaj yolundan çıkarken kapının kilidi şingırdadı ve ardından açıldı. Annem oradaydı ve beni gördüğünde yüksek sesle bir nefes verdi ve bana doğru koşarak boynuma sarıldı.

Ben de ona sarıldım. "Oh, Kandy. Tanrım, beni çok endişelendirdin!" Beni bırakırken iç çekti. Eve girdim ve o da kapıyı arkamızdan kapattı.

Yüzümü elleriyle tutarak her tarafıma baktı. "Bana neler olduğunu anlat tatlım. Cane gerçekten kampüste miydi?"

Gözlerimi kaçırdım. "Evet. Bir iş semineri için geldi."

"Yani gelip sizi görmek için inisiyatif mi aldı? Ta Indiana'dan mı?"

"Anne, lütfen. Öyle bir şey değildi." Ondan uzaklaştım.

"Peki, bana nasıl bir şey olduğunu anlat Kandy, çünkü şu anda davranışları hiç mantıklı gelmiyor."

"Gerek yok," dedi annemin arkasından derinden gelen bir ses. Annem arkasını döndü ve ikimiz de babama baktık. Kollarını kavuşturmuş, mutfağın girişinde duruyordu. "Yarın buraya gelecek. Kendini açıklamaktan başka çaresi kalmayacak. Bütün bunları açıklayacak."

Annem bir nefes verdi. Bana çok fazla sorusu varmış ama şu anda beni bunaltmak istemiyormuş gibi baktı. En azından şimdilik.

Doğrusu, babam arka planda kara kara düşünürken, Cane hakkında konuşacak durumda değildim zaten.

"Peki, odana çık, yerleş, sonra benimle aşağıda buluş." Omuzlarımı ovuşturdu. "Konuşabiliriz, sadece sen ve ben. Tamam mı?" Son kısmı fısıldadı.

"Elbette," diye mırıldandım.

Babama doğru yürüdü. İkisi de mutfağa girdiler, babamın gözleri anneminkinden biraz daha geride kalmıştı. Görünüşe göre onun da söyleyecek çok şeyi vardı ama bunları ertesi akşamki yemeğe saklıyordu.

Odama çıkıp duş aldım ama aşağı inip annemle konuşacak halim yoktu. Eğer odama gelir ve konuşmak isterse, elbette, ama ona daha önce söylemediğim ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sanırım Cane'e neden tekrar döndüğüm gayet açıktı. Onu istiyordum. Onu seviyordum. Sade ve basit... Sadece bunu anlamayı reddettiler.

Şansıma, annem yukarı çıkmadı. Bu arada yeni yapılmış olan yatağıma kıvrıldım. Görünüşe göre, dört gözle bekliyordlardı.

benim gelişime kadar. En azından bunu bilmek güzeldi. Beni orada isteyecek kadar seviyorlardı.

Cane gece yarısı bana bir mesaj gönderdi. Neyse ki hala uyanıktım.

Kolay olmayacak, Kandy Cane.

Ben: Biliyorum.

Cane: Umarım yarın her şey yoluna girer.

Ben: Ben de öyle umuyorum... Babam bana yine garip garip bakıyor.

Cane: Seni etkilemesine izin verme.

Ben: Sadece yarın seni görmeye hazırım. Onlara gerçek olduğunu kanıtla.

Cane: Yapacağız.

Telefonumu kapattım, göz kapaklarım ağırlaştı.

Her şeyin eskisi gibi olmasını umuyordum.

Umarım Cane haklıydı. Her şeyin yoluna girmesi gerekiyordu. Sadece ailemin iyiliği için değil, bizimkiler için de.

CHAPTER THIRTY-NINE

KANDY

Sabahı annemin akşam yemeği için yemek hazırlamasına yardım ederek geçirmiştim. O ve ben market alışverişine çıkmış, patatesleri, etleri temizlemiş, brokolileri doğramış ve gün boyunca hepsini baharatlamıştık.

Tabii ki okul hakkında sorular sordu ve duruşmada bana ne söylediklerini öğrenmek istedi. Annem, bursumu iptal ettiklerini bu kadar kısa sürede bildirdikleri ve mahkemeye götürmeyi ve bir avukatla konuşmam için adil bir şans vermeyi reddettikleri için bunu mahkemeye taşımanın bir yolu olduğuna inanıyordu, ama bu onun avukat tarafıydı. Bu işin peşini bırakmak daha iyiydi. Ayrıca, Koç Carmen'in beni zaten yanında istemeyeceğine dair bir his vardı içimde. Düşünsenize, davayı kazansaydım ve bursum devam etseydi, okulda bana karşı bir küçümseme oluşacaktı. Kampüsün dilinde ben olurdum. Başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak daha iyiydi.

Ona duruşmayla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi anlattım, hatta ona ve babama Brody ve Sophie'den, içkimi onun üzerine nasıl döktüğümünden ve Sophie'nin yüzüne bir dilim pizza sürdüğümünden bahsettim. Annem bunu komik buldu. Babam bulmadı. Tabii ki hâlâ üzgündü. Kesinlikle gergindi, muhtemelen Cane'le yüzleşmeye ve her şeyi bastırmaya hazırды. Ya da daha kötüsü, Cane'e ona olan saygısından dolayı beni rahat bırakmasını söyleyecekti.

Ugh.

Dürüst olmak gerekirse, ailem Cane'den pek bahsetmezdi ve babam etrafta biraz tavırlı dolaşsa da, bir şekilde yine evim gibi hissettiriyordu.

Tam ve mutlu bir yuva değil ama yine de bir yuva.

Ne olduğunu anlamadan akşam yemeği başlamıştı.

Her zamanki hafta sonu yemeklerimiz için Cane'le buluştuğumuzda, neredeyse yeniden ergenliğe girmiş gibi aynı rutini surdryordum. Sırf babamı olduğundan daha fazla kızdırmamak için saçımı şekillendirmiş ve dizlerimde biten daha muhafazakr bir siyah elbise giymiştim. Bir arabanın kapısının kapandığını duyduğumda kalbim kt küt atmaya başladı.

O burada.

Annemle babamdan önce kapıyı amayı umarak hızla işimi bitirdim. Arka tarafta, ızgaranın yanındaydılar. Aşağı indiğimde annemle babam görünürlerde yoktu. Mutfakta bir şeylerin tıkırdadığını ve veranda kapısının açılıp kapandığını duyabiliyordum. Kapıya odaklanmadan önce omzumun üzerinden bir kez baktım, tokmağı kavradım ve çevirdim.

Kapıyı açtığımda tüm endişelerim azalmış gibiydi, çünkü orada duruyordu ve gözleri benimkileri bulduğunda gülümsedim.

"Hey," diye nefes aldım.

"Hey, Kandy Cane," diye mırıldandı gözleriyle beni tarayarak. "Harika görünüyorsun."

Ona küçük bir kahkaha attım. "Yalan söylüyorsun. Bu benim mütevazı elbiselerimden biri. Babamı kızdırmak istemediğim için giydim."

Bunu söylediğimde Cane omzumun üzerinden baktı, gülümsemesi yavaşça soldu. "Nerede o?"

"Muhtemelen arka taraftadır. Bu akşam biftek ızgara yapacak."

"Biftek mi?" Kaşları neredeyse sa çizgisine değecek şekilde kaydı. "Vay canına. Gerçekten ciddi olmalı. Burada yediğim ilk akşam yemeğinden beri biftek yediğimizi sanmıyorum."

"Vay canına. Bunu nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"nk yediğim en iyi biftekti. Ev yapımı. Taze." Tembel, orantısız bir gülümseme takındı.

İçimden ona sarılmak, hatta öpmek geldi ama bunun yerine içeri girmesine izin verdim. Fuayeye girdiğinde kapıyı arkasından kapattım ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Yapmak zorunda değiliz, biliyorsun değil mi? Artık bana ne yapacağımı söyleyemez."

"Yapamayacağını biliyorum ama onunla daha önce kurduğum dostluğa ve sana duyduğum saygıdan dolayı bunu yapmak zorundayım."

İçimi ektim. Haklıydı ama peşine düşüldüğünü görmek istemiyordum.

Avlu kapısının açıldığını duydum. "Kandy! Neredeyse hazır mısın?" Annem seslendi. İki saniye bile geçmeden mutfak köşesinden koşar adımlarla çıkıp gözümün önüne geldi. "Oh!" diye bağırdı, Cane'i orada dikilirken gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Vay canına, erken gelmişsin!"

Cane gülümsedi. "Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır!" Yaklaştı. "Gelebilmene sevindim."

Cane gülümsedi, gözleri yumuşadı, sonra elini kaldırdı, elinde olduğunu bile fark etmediğim şarap şişesini tuttu. "Yine en sevdiğinden getirdim."

Kahkahası duvarlardan sekerek çınladı. "Ah! Akşam yemeğinde harika gider. Teşekkür ederim."

Avlu kapısı tekrar açıldı ve babam da köşeden adımını attı. Elleriyle kot pantolonunun tozunu alırken başını kaldırıp baktı. Hepimizin orada durduğunu görünce biraz dondu ve üçümüzün arasına baktı.

Cane'e baktığında gözlerinde bir öfke kıvılcımının parladığını gördüm ama gözleri annemin gözlerine indiğinde bu kıvılcım hemen söndü. Annem ona sadece onun anlayabileceği bir şekilde gülümsedi. Babamın yüzü yumuşadı ve bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Cane," diye onayladı.

"Nasılsın, D?" Cane temkinli bir gülümseme takındı.

"İyi. Daha iyi olabilirdi, biliyorsun..." Babam bir elini başının üstünde gezdirerek bana odaklandı. "Yemek yirmi dakika içinde hazır olur. Sadece bifteğin ızgarasının bitmesini bekliyorum."

"Tamam, baba."

"Cane, şunu senden alayım," diye ısrar etti annem, şarap şişesine uzanarak. "Ben açayım, bize bardak getir."

"Elbette." Ona uzattı. "Kulağa harika geliyor."

Annem ona zorla gülümsedi ve sonra gözlerini bana çevirdi. Bana gülümsedi ama gözlerine dokunmadı. Siyah topuklu ayakkabılarının sivri ucunu çevirerek mutfığa geri döndü.

Gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Cane'in rahatsız olduğunu biliyordum. Akşam yemeğine geldiği zamanları hatırlıyorum, biz ciddileşmeden önce kendini evinde gibi hissederdi. Şimdi ise ne yapacağını bilmez bir halde etrafta dolaşıyordu.

"Masayı hazırlamama yardım et." Elini tuttum ve yemek odasına doğru ilerledim.

Derin bir nefes aldı ve doğruca masanın ortasındaki gümüş takımlara yöneldi. Sessizce çatal bıçakları her tabağın dışına yerleştirdik. Kalbim küt küt atıyordu ve birkaç saniyede bir Cane'e bakmaktan kendimi alamıyordum, işleri daha az garip hale getirecek bir şey söylemesini umuyordum.

Omuzları gergindi ve çoğunlukla gözlerimden kaçırıyordu, ama göz göze geldiğimizde, iyi olduğundan emin olmak için bana küçük gülümsemeler veriyordu.

Masayı hazırladıktan sonra mutfağa doğru yürüdük, Cane de arkamdan geliyordu. Orada durduk, birbirimize dokunmadık ve birbirimize bakmadık. Sadece duruyorduk.

Daha önce onunla birçok kez yalnız kaldıktan sonra ona dokunmamak garip hissettirdi. Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Olabileceği pek çok başka yer vardı, yine de benim için oradaydı ve gerçekten gerekmediği halde *benim için böyle bir şeye* katlanıp gururunu ayaklar altına aldığını bilmek ona daha da hayran olmamı sağladı.

Annem ikimize de sırtarak eve geri döndü. Annem böyleydi işte, garip durumlarda hep gülümserdi. Bir dolaba uzandı ve birkaç şarap kadehi çıkardı.

"Ee, nasıl gidiyor Cane?" diye sordu, getirdiği şişenin mantarını açıp bir bardağa biraz doldururken. Ona bir bardak uzattı ve o da zarif bir baş hareketiyle kabul etti.

"İşler harika gidiyor. İşler yeniden toparlanıyor. Ayrıca Kuzey Carolina'da gerçekten harika fırsatlar var. Aslında oraya taşınabilirim."

"Gerçekten mi?" Annem bunu duyunca şaşırmış gibiydi. Ben de şaşırdım. Bunu bana hiç söylememişti.

"Evet. Tempt için orada daha büyük ofisleri, daha fazla çalışma alanı olan bir bina açacağız - buradakinden çok daha rahat."

Bunu Buck dışarıda olduğu için yapıyor olabileceğini düşündüm. Yine de neden bana bu konuda bir şey söylemediğini merak ediyordum. Bunu bir süredir planlıyor olmalıydı.

"Vay canına. Kulağa harika geliyor. Şirketin... şey, bilirsin işte, daha iyi durumda olduğunu öğrendiğime sevindim." Şarabını yudumladı ve boşlukları onun doldurmasına izin verdi.

Cane umursamaz bir el salladı. "Köprünün altından çok sular aktı."

Annem gülümsemeye zorladı. Bardağından küçük bir yudum aldı. "Kuşkonmazlara bir bakayım," dedi ve sonra izin isteyerek tekrar verandaya doğru yürüdü.

"Kuzey Carolina'ya gitmeyi düşündüğünü bilmiyordum."

"Bütün bunlar bittikten sonra sana söyleyecektim. Bu fikre dün karar verdim."

"Buck yüzünden mi?"

Başını salladı, sonra omuz silkti. "Güvende olmak üzölmekten iyidir." "Şirket binasını hâlâ bulabilir, değil mi?"

"Yapabilir ama orada güvenlik daha iyi olacaktır. Buradaki ofis kadar açık değil."

"Hmm."

"Evim hâlâ burada olacak," diye bana güvence verdi. "Merak etme."

Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değildim. Başka bir eyalette ofisi olduğı için çok daha fazla uzakta olacaktı ama şu an bunu konuşmanın zamanı değildi. Bunun yerine, neredeyse kendime bir kadeh şarap dolduracakmışım gibi bir nefes aldım.

Annem mutfağına geri döndü, babam da arkasından geliyordu. Babamın elinde bir tepsi biftek vardı ve onları yemek odasına götürmek için yanımızdan geçti. Annem salatayı, makarnayı ve hatta babamın bu gece için aldığı birayı almaya başladı.

"Pekala!" Annem ellerini birbirine kenetledi. "Hadi yiyelim!"

Akşam yemeğı ilk başta çok sessizdi. Yemeğimizi yedik, annem babama bir şeyler mırıldandı, çoğunlukla da margarita aşığı yeni bir iş arkadaşı hakkında. Cane ve ben sessizce yedik, dinledik ama çoğunlukla gözlemledik.

Babamın elinin çatalını neredeyse bir bıçak tutuyormuş gibi sıkıca kavradığını fark ettim. Bıçakla bifteğini kesiyor, tabağını ikiye bölmenin eşiğine geliyordu. Bifteğini keserken annem elini onun elinin üstüne koydu ve başını kaldırıp annemin gözleriyle karşılaştığında derin, sıkışmış bir nefes verdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadı.

Sessizlik yine masayı kapladı. Yemeğı bitirdik ve annemin iş, yeni kıyafetler ve yeni tarifler hakkında söyleyecek çok şeyi olduğı için şanslıydık.

Cane lezzetleri tamamladığında makarna salatası yaparken ne kadar eğlendiğini.

Masadan kalkıp mutfığa gittiğinde ben de onunla birlikte çikolatalı pasta için çatal ve tabak getirmeye yardım ettim. Cane ve babamı çok uzun süre yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum. Geri döndüğümde Cane masaya odaklanmıştı, babam ise ona ölümcül bakışlar atıyordu.

Tabakları ve kapları masanın ortasına yerleştirdim ve annem pastayla içeri girerek hemen keki kesti.

Tanrım. Bu yemeğin bir an önce bitmesini istiyordum. Babam henüz hiçbir şey konuşmamıştı, bu da Cane'i yemeğe davet etme zahmetine neden girdiğini merak etmeme neden oldu. Sadece gözünü korkutmak için mi gelmesini istiyordu? Belli ki işe yaramıyordu.

Pasta kesildikten sonra oturup başımı kaldırdım ve babamın kahverengi gözlerinin benimkilere dikildiğini fark ettim. Sonra başını çevirip tüm dikkatini Cane'e verdi. "Eminim seni neden burada istediğimi merak ediyorsundur."

Cane başını kaldırdı. "Neden burada olduğumu biliyorum."

Babamın gözleri bana kaydı ve gözlerini tekrar Cane'e dikmeden önce beni iyice inceledi. "Neden kızımı seçtin?"

"Ben bir seçim yapmadım, D. Birden oluverdi."

"Evet, ama nasıl?"

"Bilmiyorum. Sadece oldu. Tıpkı sen ve Mindy'nin başına geldiği gibi. Anlık bir şeydi ve daha fazlası oldu."

Babamın çenesi titredi. "Ne zaman başladı?"

Cane tekrar ona odaklanmadan önce bana yan gözle baktı. "On sekiz yaşındaydı."

Bunun babamı biraz rahatlatacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bunun yerine, bu onu daha da kızdırdı. "Ben sadece... Anlamıyorum. Yani, ikinizin orada oturuşuna bakıyorum ve hiç mantıklı gelmiyor. *Seni* neden bu kadar çok istediğini anlamıyorum. Onu sana bu kadar bağlayan şey ne?"

"Belki de bunu ona sormalısın, D."

Babam gözlerime baktı. "Ne oldu Kandy? Anlat ki daha iyi anlayabileyim."

"Bunu sana daha önce de söyledim. Üniversitedeki ilk günümde sana bunun bir anda olduğunu söylemiştim. Onu istediğimi."

"Yani, kahretsin. Yatakta gerçekten o kadar iyi mi?" Babam küçümseyerek sordu.

Annem boğazını temizleyip ona kaşlarını çatarken ben kaşlarımı çatmıştım. "Derek," diye uyardı.

Başı sallandı. Konuşmaya devam etmek yerine kek dilimini saniyeler içinde bitirdi, tabağını aldı ve hışımla mutfığa girdi. Annem onun gidişini izledi ve artık onu göremeyince bana ve Cane'e bakıp nefes verdi.

Bana sürekli zaman vermemi, düşünmesine ve nefes almasına izin vermemi söylediğini hatırlıyorum, ama kalbimin ve zihnimin derinliklerinde zamanın bunu iyileştirmeyeceğini biliyordum.

Buna karşı çıkıyordu, aylardır karşı çıkıyordu. İnatçı bir adamdı ve bunu biliyordum. Neden ondan daha büyük bir insan olmasını bekliyordum bilmiyorum.

"Bak, belki de gitmeliyim. Bu gece çok fazla sorun çıkarmak istemiyorum," diye mırıldandı Cane, sandalyesinden kalkmaya başlarken.

"Hayır." Bileğini tuttum ve bana odaklanmadan önce bileğine baktı. "Kal. Pastanı bitir."

Benden anneme, sonra tekrar bana baktı. Oturdu ve tekrar pastasına yumuldu.

Annem, "Gidip onunla konuşayım," dedi ve masadan kalktı.

Kız gözden kaybolduğunda Cane, "Bunu kabul etmek aptalcaydı," dedi.

"Sorun değil. Sadece... burada kal. Bırak onlarla ben konuşayım." Ona bir öpücük verdim.

Ayağa kalkıp mutfığa gitmek için masanın etrafından dolaşmadan önce yanak. Annem onunla yüzleşmeye gitmeden önce ihtiyacı varmış gibi bir kadeh şarap daha dolduruyordu. Çoğunu yudumlarken gözleri bana doğru kaydı

bitirirken.

"Ne yapıyor bu?" Ben

sordum. "Veranda.

Somurtuyor."

"Gidip onunla konuşacağım."

Kapının kolunu tuttum ve soğukta dışarı adım attım. Dışarıyı serindi ama güneş ışıltıyor, rahatlatıcı bir sıcaklık sağlıyordu.

Babam elinde bir şişe birayla bankta oturmuş, dirseklerini kalçalarının üzerine dayamıştı. Dışarı çıktığımı duyunca yan yan baktı ve iç çekti. Hâlâ ızgaradaki etin ve kuşkonmazın kokusunu alabiliyordum.

Babamın yanında yerimi aldım ve parmaklarımı bankın kenarına doladım.

Konuşmasını bekledim ama iki dakika geçmesine rağmen tek kelime etmediğinde, başlamak için zahmet etmeyeceğini anladım. O hiçbir zaman

bir konuşma başlatmak için.

"Neden sahip olduğumuz şeyi kabullenemiyorsun?" Sonunda sordum.

"Neden benden sakladın? Ve söylediğin gibi onunla konuşmayı hiç bıraktın mı?" diye sordu.

"Aslında ben üniversiteye gittikten hemen sonra iki ay boyunca konuşmayı kestik. Kampüsü ziyaret ettiğinde tekrar konuşmaya başladık ve bu sefer hiçbir şeyin bunu engellemesine izin vermeyeceğimize söz verdik."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Yani bana yoluna çıktığımı mı söylüyorsun? Senin ve neredeyse iki katın yaşındaki bir adamın yoluna mı? Neredeyse baban olabilecek bir adamla?"

Bakışlarımı indirdim. "Sen böyle mi görüyorsun?"

"Bunu nasıl anlayabilirim ki? Bana göre sen sadece gençsin, safsın ve enayisin ve o da bunu biliyor ve bundan faydalaniyor."

"Eğer benden gerçekten faydalaniyor olsaydı, sence şu anda burada olur muydu?" Tepkisini görmek için başımı kaldırıp gözlerine baktım. Hiç tereddüt etmedi. Hâlâ kızgındı, muhtemelen öfkeliydi.

Başını öne eğerek alay etti. "Biliyor musun? Senin farklı olduğunu hep biliyordum. Diğer çocuklar ya da senin yaşındaki kızlar gibi değildin. Eskiden endişelenirdim çünkü arkadaş edinme ya da yatıya kalma konusunda hiç iyi değildin ve doğum günü partilerinden nefret ederdin."

Başka tarafa baktım.

"Seni o mağazada onunla görmek beni şok etti, Kandy. Bunca zaman ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum ama meğer geri adım atmışsın."

"Baba, ben asla geri adım atmadım. Cane ve ben ilerledik. İstedığımız şey bu, benim istediğim şey. Bunu neden anlamadığını anlamıyorum?"

"Çünkü bu hiç mantıklı değil!" diye homurdandı ve elindeki şişeyi yanındaki banka çarptı. "Neredeyse kırk yaşındaki bu adamın genç kızıma elini sürmesi hiç mantıklı değil! Bu berbat bir durum ve bunu göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Sen gençken etrafta olduğu onca zaman boyunca kışına mı bakıyordu? Göğüslerine mi? Bacaklarına?"

Gözlerimi kısarak ondan uzaklaştım. "Bu söylediğin çok aptalca bir şey baba. Gençken, ben ona gelene kadar Cane'in bana *hiç* öyle baktığını görmedim. Ondan önce samimi ve iyi bir arkadaştı. Asla ileri gitmedi, bana yanlış bir şekilde dokunmadı, bana ilgi göstermedi. Ta ki ben onu istediğimi söyleyene kadar. Her erkek gibi, eminim

Bendeki farklılıkları ve değişiklikleri fark etti ama bu normal. Sen de fark ettin."

Babam ayağa kalktı, güvertede volta atıyordu. "Ne istediğini bilmiyorsun, Kandy. Daha on dokuz yaşındasın. Ne bilebilirsin ki?"

"Onu sevdiğimi biliyorum," diyerek ben de ayağa kalktım. "Bunun sadece kafamda olmadığını ve onu bu kadar çok düşünmemin bir nedeni olduğunu biliyorum. Çünkü biz birbirimize çok uygunuz baba. Sen görmüyorsun ama birlikte olduğumuzda kendimi durdurulamaz ve dünyayı ele geçirebilirmişim gibi hissediyorum. Sevinçli, coşkulu ve kendimi iyi hissediyorum. Ama bir de gerçekler var ve eve döndüğümde, onun gibi birine aşık olduğum için *bu* kadar düşmanca davranıyorsun!"

"O benim en iyi arkadaşımdı, Kandy! Ne bekliyordun ki? Bunu kabul etmemi ve bu konuda isteksiz davranmamı mı? Hayır! Hayır! Siktir et!" diye bağırdı ve üzerime doğru yükselirken irkildim. Babam benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı ama anlaşılan onun da içinde bir şeyler kopmuştu. Avlu kapısı açıldı ve annemin babama geri çekilmesi için yalvaran sesini duydum. Ama o yapmadı.

Babam ne kadar inatçıysa ben de o kadar inatçıydım. Bakışlarına karşılık verdim ama ona bir doz da sempati duydum. Onu incitmişim. Gerçekten incitmişim.

"Seni incittiysem özür dilerim baba," dedim alçak sesle. "Bu seni kırdıysa ya da bir şeyleri mahvettiysen ve bana anlamadığın yabancı bir nesne gibi bakmana neden olduysa özür dilerim. Bunun için özür dilerim," diye fısıldadım. "Ama... *Onu seviyorum* baba. Gerçekten seviyorum. Saçmaladığımı, genç ve aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum ve belki de öyleyim! Kim bilir! Dediğin gibi, ne istediğimi bilemeyecek kadar gencim ama eğer öyleyse, bundan ders çıkaracağım!" Kuru bir kahkaha attım, gözlerimin kenarları sıcaktı, çok fazla duyguyla yanıyordu. "Belki de ne istediğimi bilmiyorum! Belki de onu nefes almak istediğimden daha çok istediğim için aptalım, ama biliyor musun... bu doğru hissettiriyor! Cane'le birlikte olmak doğru hissettiriyor. Seni mutlu etmek için bu duyguyu bir kenara itiyordum. Yüzündeki gülümsemeyi korumak için onu ve ona olan sevgimi sakladım ama... Bundan yoruldum baba. Çok ama çok yoruldum." Babamın yüzü yumuşadı, oflaması da yavaşladı. Kaşları birbirine yaklaştı ve dudakları aralandı. "Onunla birlikte olmak istiyorum. İstiyorum. Onu. En azından bunu kabul etmeye çalışıp işleri herkes için bu kadar zorlaştırmayı bırakabilir misin? Annem deniyor! Sen neden yapamıyorsun?"

Her tarafıma baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Alt dudağı titredi ve gözlerini kapattığında bir damla gözyaşı düştü. Bir elini kaldırdı ve ensemini kavradı. Sıcak, derin bir öpücük bıraktı

Geri çekilip gözlerimin içine bakmadan önce alnımı okşadı. Gözleri hem içten hem de sertti.

"Seni tüm kalbimle seviyorum, Kandy. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Seni ben büyüttüm. Seni giydirdim. Seni yıkadım. Dünyayı hak eden bu harika kadına dönüşmeni izledim... ama senin dünyanın onunla bitmiyor. Önünde çok daha fazlası var. Çok fazla," diye ısrar etti ve kalbim yavaşça battı. "Henüz yaşamadın bile, seyahat etmedin. Onunla yetinmek için pek bir şey yapmadın. Yani hayır, bunu kabul edemem. Kabul etmeyeceğim. Dışarıda senin için daha fazlası olduğunu bilirken olmaz. Cane'den daha iyi biri. Cane'i tanıyorum. Nereden geldiğini biliyorum. İhtiyacın olan şey o değil ve kızım için en iyisini istemek beni kötü adam yapıyorsa, öyle olsun. Ben hayatım boyunca kötü adam oldum. Bu yeni bir şey değil."

Bu kelimeler.

Duymak istediklerim bunlar değildi. Babam ellerini iki yanına indirdi ve ben de ayak parmaklarımın ucuna baktım. Görüşüm bulanıklaştı çünkü o anda ne yapmam gerektiğini anladım. İstedğim şeyi asla ama asla kabul etmeyeceğini anladım.

Başımı tekrar kaldırdım ve kollarımı boynuna doladım. Onu yanağından öptüm ve yaklaşık yirmi saniye boyunca ona sarıldığımda gardını indirdiğini, omuzlarının gevşediğini hissettim. Bıraktığımda, dönmeden önce ona yumuşak bir gülümseme verdim.

Cane ve annem kapının yanında durmuş izliyorlardı.

"Kandy," diye mırıldandı annem, bana doğru uzanarak ama ben tek kelime etmeden hem onun hem de Cane'in yanından geçip yukarı çıktım. Yatak odama girdiğimde bakışlarımı köşedeki spor çantası ve bavula diktim. İşler planladığım gibi gitmezse diye bir gece önceden hazırlamıştım.

Hıçkırıklara boğularak çantaları aldım ve merdivenlerden aşağı inmeden önce spor çantasını omzuma attım. Cane geldiğimi duydu ve merdivenlerden yukarı baktı. Çantaları fark ettiğinde başını eğdi ve kaşlarını çatı.

"Kandy, ne yapıyorsun?" diye sordu yüksek sesle fısıldayarak, gözleri kocaman ve ciddiye. "Onları yukarı götür."

Onu görmezden geldim ve annem belli ki fısıltısını duymuş olacak ki köşeden hızla geldi. Önce elimdeki poşetlere, sonra da bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Kandy, tatlım." Cane'i iterek yanıma geldi ve omuzlarımı kavradı. "Ne yapıyorsun tatlım? Bu çantalar neden sende? Nereye gidiyorsun?"

"Ben gidiyorum anne."

"Gidiyor musun? Nereye bebeğim?"

Görüş alanımı daralttım. "Ben gidiyorum... Cane'le birlikte." Sesim kırıldı, tutunmaya çalıştığım güce ihanet ediyordu.

Cevabı zaten biliyormuş ama başka bir şey olmasını umuyormuş gibi keskin bir nefes çekti. "Tatlım, lütfen bunu bir düşün," diye yalvardı, yüzümü tuttu ve gözlerimi onunkilere dikmeye çalıştı. Ama yapamadım. Yapamadım. Anneme baksaydım boyun eğdim ve bu yapmak istediğim en son şeydi, bu yüzden onun yerine onu hafifçe fırçaladım ve etrafından dolaşarak Cane'e önce bavulumu sonra da spor çantamı uzattım.

"Kandy," diye mırıldandı ve başımı kaldırıp yüzümü sildim. "Böyle olmasına izin verme..."

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum, Cane. Bunu asla kabul etmeyecek ve ben ne istediğimi biliyorum. Bütün sabah bunu düşündüm. Kararımı verdim."

Sanki beni tekrar düşünmeye sevk etmek için bir şey söylemek istermiş gibi bir ses çıkardı ama kendini tuttu, çünkü o bile bunun başka bir yolu olmadığını biliyordu. Babam inatçıydı ve istediği zaman çok bencil olabiliyordu. Cane'le o kadar uzun zamandır birlikteydi ki, eski en yakın arkadaşının kızına sahip olan adam olduğu gerçeğini asla kabullenmeyeceğini biliyordum. Cane'in bana göz kulak olmasını, beni korumasını ve bana kızı gibi davranmasını bekliyordu. Bunlardan ikisi gerçekleşmişti ama bana kızı gibi davranması bunlardan biri değildi. Sonunda iş başa düştüğünde bana diğer yarısı gibi davrandı ve ben de bunu kabul ettim çünkü kendimi onun diğer yarısı gibi hissediyordum. Birbirimize aittik, kalplerimiz mıknaş gibiydi, her zaman birbirimize tutunurduk, ayrılmamız zordu.

Cane sonunda başını salladı ve kapıya gitmek için etrafımdan dolaştı. Yine de dışarı çıkmadı. Orada durdu, muhtemelen fikrimi değiştireceğimi umuyordu.

Annem ellerimi tuttu. "Kandy, lütfen bunu düşün! Lütfen! Derek!" diye bağırdı. Babam nihayet köşeyi döndü. Omuzları çökmüştü ve annemle bana, çantalarımı taşıyan Cane'e baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı, bir adım öne çıkarak.

Cane'in gözleri yumuşadı.

"Gidiyorum," diye cevap verdim ve babamın gözleri benimkilere kaydı.

"Nereye gidiyorsun? Frankie'ye mi?"

"Hayır. Cane ile birlikte olmak için ayrılıyorum... sonsuza dek."

Babamın kaşları birbirine çatıldı. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın ki?"

"Tanrım, Derek! Kapa çeneni ve onu rahat bırak! Bırak onu alsın - senden bir şey istemiyor ama istediğini kabul et! Bunu yapmak ne kadar zor!" Annem çığlık attı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Sesindeki ham duyguyu duymak beni mahvediyordu. Babamın duvarlarının yıkıldığını, gururunun yavaş ama emin adımlarla kırıldığını ama yeterince kırılmadığını görmek beni öldürüyordu.

Bir şeyler söyleyeceğini, özür dileyeceğini ve en azından kabullenmeye çalışacağını düşündüm. Bunun yerine başını çevirdi ve yere baktı. Kalbim paramparça oldu ve sanki annem de aynı acı dalgasını hissetmiş gibi soluk soluğa "Tanrım!" diye feryat etti.

Omzumun üzerinden baktım. Cane çoktan kapıdan çıkmıştı. Annem yüzünü ellerinin arasına alarak benden uzaklaştı. Ona doğru uzandım, ellerini aşağıya çektim ve gözlerinin içine baktım. Söylemek zorunda olduğum şeyi söylemek için içimdeki tüm cesaret ve gücü harcadım.

"Anne, seni ve babamı seviyorum. Bu konuda hiçbir şey değişmeyecek, söz veriyorum. Yine de ziyaret edeceğim. Hala arayacağım. Seni göreceğim... Ama burada kalamam. Bu şekilde yaşayamam. Hayatımın artık bir yalan olmasını istemiyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum." Dudaklarımdan bir damla gözyaşı süzüldü, tuzluluğu dilimin ucuna geldi. "Onunla mutluyum," diye yalvardım. "Beni çok mutlu ediyor."

Başını salladı ama yüzü lekeliydi, rimeli akıyordu. Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki sevgisinin, kabullenişinin, gürleyen kalbinin gücünü hissettim. Bana sarılırken omzunun üzerinden babama baktım. Şimdi bizi izliyordu ama hâlâ bir şey söylemiyordu. Gözleri parlıyordu ama yaşlar dökülmeyi reddediyordu.

Onu bıraktım ve ona doğru yürüdüm.

"Kandy," dedi ama sesi bile kırılmıştı. "Konuşabiliriz. Bu şekilde gitmene hiç gerek yok. Annenin ve benim kalbimi kırıyorsun."

"Baba," diye fısıldadım. "Cane'i öğrendiğinden beri her gün kalbimi kırıyorsun. Eğer burada kalırsam, benden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Sanki onu kalbinden vurmuşum gibi gözleri kocaman açıldı. Sağ yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Onu silmek için uzandım. "Onunla gidiyorum," diye mırıldandım. "Onu seçiyorum."

Elimi aşağı çekerek kollarımı kalın gövdesine doladım ve ona sarıldım. O da başımın arkasını tutarak bana aynı sıkılıkta sarıldı. Benim

Nemli yüzü gri gömleğinin içine gömülmüştü. Kalp atışlarını duyabiliyordum ve küçük bir kızken sırf kalp atışlarının rahatlatıcı gümbürtüsünü duymak için başımı göğsüne yasladığım o anları hatırladım. Hâlâ aynı gümbürtüydü ama şimdi çok daha hızlıydı. Bunu çok özleyecektim. Hem de çok.

Geri çekildiğimde göğsüm daralmış ve acımişti. Gömleği gözyaşlarımla ıslanmıştı. Arkama baktığımda Cane kapıda durmuş, başını öne eğmiş beni bekliyordu. Babam Cane'e baktı ve yumruklarını sıktı. Bunun için onu suçlamak, onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istediğini anlayabiliyordum.

"Bu onun suçu değil," dedim babamın gözlerini yakalayarak. "Bunların hiçbiri onun suçu değildi."

Babam bir damla daha gözyaşı dökerek alay etti ve mutfağa doğru hışımla dönüp gitti. Anneme son bir kez sarıldım ama bu onu daha da yıktı. Bir yumruğunu üst dudağına bastırdı ve gidişimi izleyemeyecekmiş gibi gözlerini kapattı. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Bunu yaptığım için bile nefret ediyordum ama artık geri dönmek için çok geçti. O da en az benim kadar parçalanmıştı ve bundan nefret ediyordum.

"Seni seviyorum anne," diye fısıldadım, bir kolumu ona dolayarak.

Geri çekildim ama daha fazla uzaklaşmadan elimi yakaladı. "Kandy, tatlım, lütfen. Babanın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyorsun."

Elini kaldırdım ve sıkıca kavradım. "Anne, lütfen?"

Gözleri büyüdü ve bu basit istekle beni bıraktı. Gözyaşları yavaşladı, ağzı artık titremiyordu. Cane'e baktı ama kaşlarını çatmadı. Sadece baktı. Sonra bir adım geri çekildi ve başını öne eğdi.

Cane ile kapıda karşılaştım. Bana dışarı kadar eşlik etti, ama kapıyı kapatmadan önce arkama baktım. Annem koridordaki bankta oturmuş hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Babam köşeyi dönmüş ve gidişimizi izliyordu. Cane kapıyı arkamızdan kapatmadan önce onu son gördüğüm şey burnunun kenarını sıkıp hıçkırı hıçkırı ağlamak oldu.

CHAPTERFORTY

KANDY

"İyi misin?" Arabasına bindiğimizde Cane sordu.

Cevap vermedim. Açıkçası veremezdim. Bir süre daha göremeyeceğimi bile bile eve baktım. O evde ailemin parçalandığını ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum.

Cane arabayı vitese taktı ve garaj yolundan çıktı. Arabayı sürüp gittiğinde kalbim karnıma düştü. Büyüdüğüm eve son bir kez daha baktım. İlk krebimi nasıl çevireceğimi öğrendiğim, ilk pijama partimi ve yedi yaşımda zıplama şatolu büyük doğum günü partimi yaptığım eve.

Onları bu şekilde terk etmem bencillik miydi? Biraz daha kalıp babamı sevdiğim kişiyi kabul etmesi için ikna etmeye çalışmalı mıydım?

Bunu anlamasının onun için zor olduğunu biliyordum. Şehvetli bir gururu olan bir adamdı ve Cane onun en iyi arkadaşıydı. Ama günün sonunda ben onun kıızıydım ve beni her şeyden daha çok sevmesi gerekiyordu - yanlış ya da doğru olduğunu düşündüğü şeylerden daha çok. Cane'i küçümsemesinden ve hatta inatçılığından bile daha fazla. Ne istersem isteyeyim, nasıl istersem isteyeyim ya da kimi istersem isteyeyim yanımda olacağını bana göstermesi gerekiyordu. Ama göstermedi.

Onun yerine başka tarafa baktı. Yalvardı ama bu yeterli değildi çünkü kalsaydım beni başka tarafa bakmaya ikna etmeye çalışacağını biliyordum.

ve kalbim onun eski arkadaşı için atmıyormuş gibi davranacaktım. Ama atıyordu.

Başımı kaldırıp Cane'e baktığımda görüşüm bulanıktı. Ona baktığımı hissetti ve bakışlarına karşılık verdi. Elim tuttu, parmaklarımın ucundan tuttu ve elimin arkasını dudaklarına götürüp öptü. O öpücükte bana umut kıvılcımı veren şey neydi bilmiyorum. Onun duygularını da hissedebiliyordum. O da kırılıyordu ve verdiğim kararın beni her şeyden çok inciteceğini biliyordu. Ailemi de incitecekti ama bu hayatı yaşayan onlar değildi.

Yolun büyük bir kısmında sessizlik içinde ilerledik, hoparlörlerden John Legend'ın melodik bir şarkısı yükseliyordu. Cane mahalleye girip evinin önüne geldi ve arabadan indiğinde bir süre öylece oturup eve -bu büyük ve güzel eve- baktım ve burada başka bir yerde geçireceğimden daha fazla zaman geçireceğimi fark ettim.

Hayatımın eskisine göre çok değiştiğini fark ettim. Bursumu ve muhtemelen ailemi de kaybetmişim. Artık bu adamdan korkan o küçük kız değildim. Çiçek açıp bir kadına dönüşen ve bu adama aşık olan küçük bir kızdım. Ona olan aşkı ruhumun derinliklerinde, ta özümde hissediyordum. Onu hiç kimseyi önemseyemeyeceğimi düşündüğüm kadar önemsiyordum. Ailem ve Cane arasında seçim yapmak zorunda kalacağım bir zamanın geleceğini hiç düşünmemişim. Bu şekilde değil.

Belki de Cane'le sonsuza dek birlikte olacağımızı düşünmek aptallıktı. Belki de boyumdan büyük işlere kalkışmışım ve belki de Cane beni sadece birkaç yıl, hatta birkaç ay isteyecek, sonra da eskiden birlikte olduğu kadınlar gibi beni bir kenara atacaktı. Kelly gibi. O zaman ne yapardım? Çaresiz ve umutsuz olurdum ve ailemden af dilemek zorunda kalırdım çünkü onlar haklıydı.

Ama yolcu kapısı açılıp yüzünü gösterdiğinde, elini uzatmak için kolunu uzattığında, belki de hiç gitmeyeceği fikrini kavradım. Gözlerinde umudu, tutkuyu ve aşkı gördüm. Onun gözlerinde rahatlık ve huzur buldum. Bana her adımda yanımda olacakmış, beni bir daha asla yolda bırakmayacakmış gibi bakıyordu.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu, gözleri sempati ile parlıyordu. Nefes aldım ve elini tuttum, arabadan indim ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm.

Kapının kilidini açtı ve beni mutfığa, çalışma odasına ya da oturma odasına götüreceğini düşündüm ama götürmedi. Beni üst kattaki yatak odasına götürdü.

Büyük boy yatağının önünden, şifonyerin yanından ve gardırobun önünden geçerek banyoya vardık. Hemen duşu başlattı ve sonra bana dönerek beni yavaşça soydu. Ona ne yaptığını sormak istedim. Bunu neden şimdi yapıyordu? Duş ya da seks ya da o anda istediği her neyse onun havasında değildim. Sadece düşünmek, gerçekten somurtmak istiyordum. "Cane," diye mırıldandım. Ama o yalvarışımı duymazdan geldi. Beni soymaya devam etti ve kendisi de soyundu. Tüm bu süre boyunca gözlerimi izledi ve çıplak kaldığımızda elimi tutarak duşa doğru döndü ve önce benim girmeme izin verdi.

Beni izledi, gözleri niyetli ve ciddiye, sonra yüzümü ıslak elleriyle kavradı, hala bana sadece onun yapabileceği sevgi dolu, ateşli bir şekilde bakıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Nasıl hissettiğini biliyorum." Başparmakları yanaklarımı okşadı. "Doğru şeyi yaptığını umuyorsun..."

Gözyaşlarımı kırptırdım, suyun akışı sırtıma vuruyordu. "Am I?"

İçini çekti ve o bile bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değildi. Birlikte olmak hem bir risk hem de bir meydan okumaydı. Bizi birbirimizden ayıran çok şey vardı. Nefes verdi, hâlâ yüzümü tutarak gözlerimi inceliyordu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu, sesi alçalarak. "Evet," diye cevapladım.

"Bana güveniyor musun?"

Gözlerimi kapattım ama başımı salladım. "Evet."

"İstedığın adamın ben olduğumdan emin misin, Kandy? Çünkü sana şimdiden söyleyeyim, ben bir aziz değilim. Mükemmel bir adam olduğumu düşünsen de, bundan çok uzağım. Kusurlarım var, hem de çok. Beni görmeye dayanamayacağın anlar olacak." Gözlerimi açtım ve dudaklarını birbirine bastırırken su döküldü.

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Senin kim olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Birçok kusurun olduğunu biliyorum ama bunları kabul edebilirim çünkü seni seviyorum."

Gözlerinin etrafındaki deri biraz yumuşadı ve gözleri daha sıcak görünüyordu. Daha derin. Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İnledim, ellerimi kollarına doladım ve öpücüğün içinde eridim. Kalbim küt küt atmaya başladı, dizlerimin bağı çözülde ve kollarını sıkıca tuttum, asla bırakmak istemiyordum.

"O zaman anlaştık," diye dudaklarımdan nefes aldı. "Çünkü söylediğin her şeyi ben de hissediyorum. Bencil olmak -istediğin şeyi almak ve bu sırada sevdiklerini incitmek- acı verir ama doğru hissettirdiğinde, hiçbir şey buna engel olmamalıdır. Hiçbir şey bir insanın mutluluğunun önüne geçmemeli. Yani, evet... Bence doğru olanı yapıyorsunuz. Sadece... biraz zaman ver." Burnumun ucunu öptü ve sonra beni kendine çekti. "Eninde sonunda anlayacaktır."

Gerçekten öyle umuyordum.

Sözleri cesaret verici ve derin olsa da beni öyle etkiledi ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve karnım acıyla sıkıştı. Yüzümü göğsüne gömdüm ve onu kendime yakın tuttum. Sıcak su sırtımdan aşağı akıyordu ama sıcaklığı onununkiyle kıyaslanamazdı.

"Kandy'm," diye iç geçirdi ve içimde mayalanmakta olan bir hıçkırık nihayet patlak verdi.

Tıpkı annem gibi yıkıldım, göğsüne öyle bir ağladım ki zar zor nefes alabiliyordum. Ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece bana sıkıca sarıldı ve ağlamama izin verdi. Saçlarımı okşadı ve başımın üstünü öptü. Bana durmamı ya da sakinleşmemi söylemedi, çünkü bunun gerekli olduğunu biliyordu. Buna sevindim.

Hıçkırıklarım yumuşak iniltilere dönüştüğünde Cane başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri samimiydi. Onu hiç bu kadar nazik görmemiştim. Bu kadar açık.

"Seninle ilgileneceğim. Seninle birlikte olacağım. Seni sallamayacağım ya da terk etmeyeceğim. Ben buradayım. Seninim." Nemli dudakları benimkilerle birleşti. "Ben seninim," diye tekrarladı, öpüşmeyi keserek, ağzı tüy gibi hafif bir şekilde benimkinin üzerinde gezindi.

"Sen... benimsin," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Ve... ben de seninim."

Kısa bir an için gözlerini kapattı, saçlarından kalın kirpiklerine su damlıyordu. Ağzının kenarları yukarı kalktı ve burun deliklerinden yavaşça nefes aldı.

"İşte benim kızım." Alnıma bir öpücük kondurdu. Yanağıma. Dudaklarıma. "Benim tatlı, tatlı Kandy'm."

CHAPTER FORTY-ONE

CANE

Kandy'nin ihtiyacı olan son şey bir gece önce olanları hatırlatmaktı, bu yüzden o yatağında uyurken, yüzünün sol yarısı yastıklara gömülmüş ve sağ tarafında kıvrık, koyu kahverengi saç tutamları varken, aşağıya indim ve güzel bir brunch restoranının sahibi olan en sevdiğim yerel şeflerden birini aradım. Bana bir saat içinde bize güzel bir kahvaltı hazırlaması için birini göndereceğini söyledi.

Neyse ki geldiklerinde Kandy hâlâ uyuyordu. Bir gece önce olanlardan sonra, her şeyden çok somurttuğundan emindim. Ben mutfak masasında oturup dizüstü bilgisayarında çalışırken, yemekçiler tezgahları yiyecek ve taze kesilmiş meyvelerle donattı.

Onlar gittikten yaklaşık on beş dakika sonra Kandy üzerinde benim beyaz düğmeli gömleklerimden biriyle mutfığa girdi, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, birkaç tutamı yüzüne doğru sarkıyordu.

Tezgâhın yiyeceklerle kaplı olduğunu gördü ve gözleri büyüdü. "Vay anasını," diye soluk soluğa kaldı. "Bütün bunlar da ne?"

"Senin için." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve başının üstüne bir öpücük bıraktım. Büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. "Yeni bir başlangıç yapmamızı istiyorsun."

Gülümsedi ve konuşmak yerine başını salladı. O tek baş sallama, ne demek istediğimi anladığının kanıtıydı. Ona bu işi başaracağımıza, burada olacağıma söz vermiştim ve başlamaya hazırdım.

Tırısla yanımdan geçip bir çilek aldı ve ısırıldı. Dudakları çileğin etrafında dolgun ve esnekti ve eğer hareketin basitliği, doğal güzelliği ve çiğnedikten sonra sırtması beni bu kadar büyülemeseydi, neredeyse eminim ki sertleştirdim. Bir kadının çilek yerken bu kadar muhteşem görünebileceğini kim bilebilirdi?

Tabağını doldurduktan sonra "Televizyonu açmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Hiç de değil." Tezgâhın üzerindeki televizyona doğru baktım. "Bu şey hiç uzun süredir açık. Umarım hâlâ çalışıyordur." Güldüm.

Kıkırdadı. "Evet, senin bir televizyon insanı olmadığını unutmuşum. O zaman neden mutfağa bir tane alma zahmetine girdin?"

"Güzel soru." Omuz silktim, masadan kahve fincanımı aldım ve belimi tezgâhın kenarına dayadım. "Sanırım ev çok sessiz olduğunda kullanmak için, ama sen yanımdayken sorun olmaz."

Dudaklarını gülümsemek için bastırdı, televizyonun uzaktan kumandasını aldıktan sonra bar tezgahında bir tabureye oturdu. Elma dilimlerini kemirirken kanallar arasında gezindi, ama sonra durakladığı sırada bir isim duydum ve kanım dondu. Kulaklarımın beni yanılttığından neredeyse emin bir şekilde tezgâhı ittim.

"Bekle." Bardağımı tezgâha biraz fazla sertçe vurduğum ve Kandy irkildi.

Kaşlarını çattı, bana baktı. "Ne oldu? Neyin var?"

Tezgâhın etrafında yürüdüm, kumandayı ondan aldım ve bir kanalı geri çevirdim.

"Oh...kahretsin."

"Cane? Ne?" diye sordu, bir televizyona bir bana bakarak.

Cevap vermek istedim. Dürüst olmak gerekirse, istedim ama nutkum tutulmuştu. Sesi açtım.

"...üç hafta oldu ve Draco 'El Jefe' Molina'dan tek bir iz yok," dedi sunucu. "Malikanesine yapılan baskın sırasında meydana gelen ve yedi görevlinin yaralanmasına, dokuzunun da ölmesine neden olan büyük patlamanın ardından, Draco Molina'nın kaçmak için bolca zamanı olduğu ve şu anda herhangi bir yerde olabileceği bildirildi. Patlamadan şans eseri kurtulan yaralı bir polis memuru, Molina'yı bir sürat teknesiyle kaçarken gördüğünü ve teknede genç bir beyaz erkek, beyaz bir kadın, daha genç bir İspanyol erkek ve iki İspanyol kadın gördüğünü bildirdi."

Kandy bana doğru döndü. "Cane?" Sesi titriyordu. "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu.

"Yetkililer Draco Molina'yı dünyanın en çok aranan adamı olarak tanımlıyor. Seksenden fazla cinayetle suçlanıyor ve Meksika'daki en büyük kokain ve saldırı tüfeği kartellerinden birini yönetmekle tanınıyor. FBI bugün iki milyon dolarlık ödülü dört milyona çıkardı, bu yüzden bu adamı gördüyseniz ya da nerede saklanıyor olabileceğini biliyorsanız..." Ekranda meşhur Draco Molina'nın kendisi belirdi. Takım elbiseli, bir binanın önünde durmuş, saçları geriye taranmış ve çenesi bükülmüş bir fotoğrafı vardı.

Yakalanaacağı bir zamanın geleceğini hep biliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Lora bana Draco'nun ünlü bir İtalyan mafya babası olan Lion'un kızı olan Gianna adında bir kadını kaçırdığını, ama onu almadan önce düğün günlerinde kocasını öldürdüğünü söylemişti.

Patlamadan sonra onunla birlikte kaçan Kafkasyalı kadın o muydu? Başım dönüyordu. Ne halt ediyordu?

Bir el bileğimi sardı ve Kandy'nin taburesinden kalkıp önümde durduğunu fark etmedim bile. "Cane, şu anda ödümü koparıyorsun. Hayalet görmüş gibisin."

"Sorun yok. Söz veriyorum. Sadece... bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Bekle, ne-" Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden yanından geçip mutfaktan çıktım.

Bu delilikti. Bunu daha önce nasıl duymamıştım? Yatak odama ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer çıktım, dolaba yöneldim ve içindeki şifonyerin en alt çekmecesini açtım. İç çamaşırlarını, kravatları ve deri kemerleri karıştırdım, ta ki küçük siyah kapaklı telefona rastlayana kadar.

Çalıştırdım, her saniye içimi bir korku kaplıyordu.

Açıkken mesajların çıkması biraz zaman alıyordu ama geleceklerini biliyordum.

Teker teker mesajlar gelmeye başladı, ta ki sonunda durana kadar. Yirmi cevapsız mesaj.

Kahretsin. Haftalardır telefonumu kontrol etmemiştim. Haftada bir kontrol etmem gerekiyordu ama iş ve ailemle o kadar meşguldüm ki...

"Cane?"

Dolap kapısının çerçeveleri arasında duran Kandy'ye odaklandığımda kalbim gümbür gümbür atarak ayağa kalktı. "Üzgünüm, Kandy... sadece bir sürü saçmalık." Mesajlar arasında gezindim. Yeni bir numaradan geliyordu ama bazı şifreli kelimeler çok açıktı.

Kurşunla ilgili sorun.

Artık dışarıda.

Fonlara ihtiyaç var.

Eyalet toplantısı.

Mesajlar devam etti, ta ki gerçekten kanımı donduran bir tanesine rastlayana kadar.

ATL birkaç hafta içinde iniyor. Hazır olun.

Bu mesaj iki gün önce gönderilmiş.

Telefonu kapattım. "Kandy, eve gitmeni istiyorum." "Ne?

Neden? Neler oluyor?"

"Televizyonda gördüğün adam mı? Dört milyon için aranan mı? Onu tanıyorum."

"Onu tanıyor musun? Nasıl tanıyorsun?"

Dolaptan bir tişört kaptım ve başıma geçirerek dışarı çıktım. "Eskiden onun için çalışırdım. Ve şu anda eyalette olabilir. Etrafında olman güvenli değil."

"Ciddi misin?" Sesi tizdi, gözleri o kadar genişti ki neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı.

"Şu anda bunu açıklayamam. Sanırım benimle buluşmaya gelecek birileri var ya da kendisi gelecek. O zaman senin etrafta olmanı istemiyorum.

olur. Bu iş bitene kadar Lora'da kalabilirsin." "Onlar kötü insanlar mı?"

"Onun için çalışan herkes kötü bir insandır. Hepsine güvenilmez."

"Ama sen onun için çalışıyordun," diyerek bana kesin ve emin olmayan bir bakış fırlattı.

"Biliyorum... ve şanslıyım ki dışarı çıktım ve bunun tek nedeni bir anlaşma yapmış olmamızdı."

"Anlamıyorum. Endişelenmeli miyim? Polisleri aramalı mıyım?"

"Hayır." Omuzlarını kavrayarak ona doğru koştum. "Polisleri ararsan, ben yürüyen ölü bir adam olurum. Beni duyuyor musun?"

Kesik kesik nefes aldı, yüzü soldu. "O kadar kötü mü?"

"Her şey yoluna girecek. Ama Lora'yı aramam gerek. Ona neler olduğunu anlatmalıyım." "Onun da uzak durması gerekmiyor mu?"

Bavulunu karıştırdı,

Bir kot pantolon çıkarıp bacaklarını içine soktu. "Ona ihtiyacım olabilir."

"Tanrım. Buna inanamıyorum." Ü z e r i n d e k i gömleğin düğmelerini açmaya başlarken sesi titriyordu.

Boynunun arkasını avuçladım. "Kandy, sana benimle ilgili hoş olmayan şeyler olduğunu söylemiştim. Olmanı istemiyorum-"

"BU KIZIN BURADA NE İŞİ VAR?" Bir ses gürleyerek cümlemi yarıda kesti ve eğer kalbimin daha önce hızlı attığını düşündüysem, bu noktada göğsümden fırlamak üzereydi çünkü yatak odamın kapısının çerçeveleri arasında Kelly duruyordu.

Siyah bir tişört ve siyah bir tayt giymişti, yüzünde makyaj yoktu ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları hafif kıvrıktı. Onu hiç böyle görmemiştim. Çok dengesizdi. Kendine her zaman çeki düzen verirdi.

Kandy'nin dudaklarından bir nefes döküldü ve gözlerimi indirdiğimde nedenini anladım.

Kelly'nin elinde bir bıçak vardı. Uzun, keskin bir bıçak.

Ben bir şey söyleyemeden ya da durup beklemesini ve dinlemesini sağlayamadan öyle bir çılgılık attı ki yüzü kıpkırmızı oldu. Bana doğru koştu, gözlerini benimkilere dikmişti. Ne olacağını biliyordum. Keskin bıçak bize doğru geliyordu, pencereden giren güneşin ışıltısıyla parlıyordu ve beni delmeye hazırды. Daha da ötesi, buna hazırlıklydım çünkü zamanında durduramayacağımı biliyordum.

Kelly'nin çığlığı kulaklarımı ınlattı. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Senden nefret ediyorum!"

Bıçağı bana doğru savurmuştı ama ben hiçbir şey hissetmedim. Belki de vücuduma hücum eden adrenalin yüzünden bir şey hissetmem imkânsızdı.

Ama yere baktım ve kan gördüm.

Beyaz gömlektten yavaşça sızdı ve sonra bir anda kırmızı bir sel gibi yayıldı.

Kandy karnının alt kısmını tutarak "Cane," diye mırıldandı. Anında yere yığıldı, dizleri yere düştü ve işte o zaman aklıma geldi.

Kelly beni öldürmeye çalışmıyordu. Kandy'yi öldürmeye çalışıyordu.

CHAPTER FORTY-TWO

CANE

Öfke beni kör etmişti.

Düşünmedim, sadece harekete geçtim ve Kelly'ye saldırarak onu yere düşürdüm.

Bıçağı elinden kaptığım gibi bir kenara fırlattığımda çığlık attı. "Senin derdin ne lan!" Kükredim. "Seni aptal orospu!"

Her ne kadar onu boğmak istesem de, kendimi onun üzerinden ittim ve yerde güçsüzce yatan Kandy'ye doğru ilerledim.

Yüzünü ovaladım ve sonra yerde duran tişörtlerimden birini alıp yaranın üzerine bastırdım. "Kandy, bebeğim! Benimle kal, tamam mı!"

Pek tepki vermedi. İnledi, başı dönüyordu. Yüzü daha da solmuştu, dudakları konuşmak istiyormuş ama bunu yapacak gücü yokmuş gibi aralanmıştı.

"Kahretsin! Lanet olsun, lanet olsun!" Telefonumu arka cebimden çıkarıp ıslak, kırmızı parmaklarımı ekranda gezdirirken 911'i aradım ve hoparlöre bastım. "Kandy, bebeğim. Her şey yolunda. Benimle kal."

Kelly'ye ters ters baktım. "Defol git evimden! Şimdi!"

"Quinton, bırak gitsin! Sen ona bir şey yapmadan önce iyiydik! O sana ait değil! Ben aidim ve sen bunu biliyorsun!"

"DEFOL GIT EVIMDEN, SENİ DELİ HERİF.

BITCH!" Aramam cevaplanmıştı ama telefondaki kadın çok fazla soru soruyordu. Bunun için zaman yoktu. Onu hemen hastaneye götürmezsem kan kaybından ölecekti. Telefonumu kapattım.

Kandy'yi kucağıma aldım ve hışımınla odadan çıktım.

Aşağı inerken, bunun tanıdığım birinin başına geldiğini fark ettim. Muhtemelen Derek de bir kişinin hayatını kurtarmaya çalışırken bir başkasının hayatını tehlikeye attığında böyle hissetmişti. Başa çıkması zor bir durumdu ama Derek'in kurtaramadığı kızın başına gelenlerin benim de başıma gelmesine izin vermeyi reddettim.

Kapıya giderken anahtarlarımı askıdan aldım ve Kandy'yi arabamın yolcu koltuğuna bırakarak dışarı çıktım. Kelly'nin konuştuğunu duydum, ayak sesleri hızlıydı ama ne söylediği umurumda bile değildi. O kaltağın icabına daha sonra bakacaktım ama şimdilik ya yap ya öl durumundaydı ve Kandy'm benim yüzümden ölmek üzere değildi.

Arabanın sürücü tarafına koşarken Kelly sırtıma vuruyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Onu ittim ve direksiyonun başına geçerek arabayı çalıştırdım. Garaj yolundan çıkıp evimden uzaklaşırken lastikler gıcırdadı, Kelly'nin yüksek sesi beni takip ediyordu. Aynadan onu garaj yolunda durmuş, ben çıkarken gülümserken gördüm. Gülümsemesi fazla kayıtsızdı, sanki az önce cinayete teşebbüs etmemiş gibiydi. İçimi bir ürperti kapladı ama sürmeye devam ettim.

Yapmam gereken bir arama olduğunu biliyordum. Herkesi kızdıracak bir arama. Aylardır kullanmadığım bir numarayı çevirdim ve telefonu kulağıma dayadım. Üç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Hayatımı yeterince mahvettin, Cane. Beni ne diye arıyorsun?" Derek homurdandı.

"Bak, seninle tartışmak için aramıyorum. Az önce kötü bir şey oldu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kelly evime geldi ve Kandy'yi bıçakladı. Onunla birlikte hastaneye gidiyorum ama çok kanaması var."

"NE?" diye bağırdı. "BIÇAKLADIN MI? NE OLDU LAN?"

"Sonra açıklarım! Sadece lütfen. Şehrin yukarısındaki hastaneye git! Sana ihtiyacı var!"

Cevap vermedi. Telefonu kapatmıştı ve yolda olduğunu biliyordum.

Kandy'y e baktım, telefonumu bıraktım ve yaranın üzerine bastırdım. İnledi, dudakları mavinin koyu bir tonuna dönüştü.

"Hayır, bebeğim. Benimle kal. Lütfen. Benimle kal. Siktir!" Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni tüketti. Deli gibi araba sürüyordum.

yasaları çiğniyordu.

Sonunda hastaneye vardığımda, Kandy'nin yanına gitmek için arabadan indim, inlerken onu dışarı çıkardım ve gördüğüm ilk hemşireden onu almasını isteyerek acil servise girdim.

Hemşire panikledi ama hızlı hareket ederek destek çağırdı. Onu düz bir yatağa yatırmamı istediler ve sonra aceleyle koridora çıkardılar. Onlarla birlikte koşmaya başladım, iyi olup olmayacağını sordum ama çift gümüş kapıya yaklaştıklarında erkek hemşirelerden biri geride durmamı, o noktadan sonra gelemeyeceğimi söyledi.

"Onunla birlikte orada olmalıyım!" diye bağırdım ama hemşire başını salladı ve bekleme alanını işaret etti. Konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Ne söylediği umurumda bile değildi. Daha ne olduğunu anlayamadan bir güvenlik görevlisi beni bekleme alanına geri götürdü.

Kalbim o kadar çok acıyordu ki, gözyaşlarımla savaşırken gözlerim doldu. Bu benim hatamdı. Kelly'den doğru şekilde kurtulmuş olsaydım, bunlar asla olmazdı. Orada aptal gibi durmak yerine Kandy'nin önüne bir adım atmış olsaydım.

"Siktir!"

En yakın duvarı yumruklamak için hızla döndüğümde bekleme alanındaki herkes bana bakıyordu. Tek bir sikim bile umurumda değildi. Aradan beş dakika bile geçmeden, ben alanda volta atarken, Derek koşarak binaya girdi. Beni gördüğünde vahşi bir boğa gibi nefes nefese kaldı. "Kızım nerede lan?"

"Şu anda doktorların yanında."

Bana ters ters bakarak öfkelenildi. "Kelly bunu neden yapsın? Neden benim küçük kızıma zarar versin?"

"Çünkü o lanet olası bir deli!"

Derek bana saldırmaya başladı ama bir güvenlik görevlisi bize doğru gelerek onu durdurdu. "İkinizden de gitmenizi istemek zorundayım," diye emretti. "Hemen şimdi. Konukları rahatsız ediyorsunuz."

Derek beni uzun süre süzdükten sonra hışımla hastaneden çıktı. Peşinden gittim ama bu kez mesafemi korumaya özen gösterdim. İhtiyacım olan son şey bir başka morarmış göz ve bilinç kaybı idi.

Derek gölgelik bir alana ulaşana kadar yürüdü. Uzun bir ağacın önünde ileri geri yürüdü, yumrukları sıkılıydı, gözleri yere odaklanmıştı.

"Sanki seni zaten öldürmek istemiyormuşum gibi! Sonra bu bok oluyor! Kelly neden onu öylece bıçaklasın ki?"

"Kelly'den birkaç hafta önce ayrıldım. Ona artık evime gelemeyeceğini söyledim. Hakkında bazı şeyler öğrendikten sonra beni rahat bırakmasını söyledim. Birkaç hafta ortadan kayboldu ama sonra bugün evime geldi ve Kandy'yi gördü. Zaten elinde bir bıçak vardı, sanki benim için geliyormuş gibi, ama Kandy'yi gördü ve fikrini değiştirdi."

"Siktir!" Derek'in sesi kesildi ve ellerini başının üzerinde gezdirmek için volta atmayı bıraktı. "Ailemi senden uzak tutmam gerektiğini biliyordum! Bunu biliyordum! Tek yaptığın bizi ayırmak oldu! Karım yüzüme bile bakmıyor ve tek çocuğum seninle olmak için benden uzaklaştı ve bir gün bile geçmeden yaralandı! Senin yüzünden ölüyor olabilir!"

"O ölmeyecek!" Tersledim. "Ölmeyecek!"

"Cane...adamım." Derek başını salladı, kollarını indirdi ve yanlarına sarkıttı. "Her yerinde kan var dostum. Her yerinde. Bu onun kanı. Çok fazla kan."

"O ölmeyecek," diye homurdandım.

"Ne var biliyor musun? Siktir git, tamam mı? Onu seviyormuş gibi davranmayı bırak ve gitmesine izin ver. Tek yaptığın onun lanet hayatını mahvetmek."

"Hayatını mı mahvediyorum? Gerçekten mi, D? Mindy gibi davranıp kızının beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiği gerçeğini kabullenmek yerine inatçı bir pislik olup gitmesine seyirci mi kalacaktın? Onu senden hiç uzak tutmadım! Bir kere bile! Kandy tüm bu kararları kendi başına aldı ve ben onları asla etkilemedim! Onun daha iyisini hak ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? İnan bana, biliyorum! Ona defalarca iyi bir adam olmadığımı söyledim. Bunu biliyor, ama yine de beni seviyor ve senin kafan onun istediğini kabul edemeyecek kadar kışına sıkışmış! Bunu söylediğim için üzgünüm dostum ama bu artık sana bağlı değil. O artık büyüdü ve bunu atlarsa, istesen de istemesen de onun için burada olmaya devam edeceğim."

Yüzünü buruşturarak bana baktı, çenesi tekrar tekrar sıkıldı. Bu sefer bana vurması umurumda bile değildi. En azından gerçeği biliyordu ve ona gerçekleri söylediğim için bana zarar verme ihtiyacı hissediyorsa, öyle olsun.

Neyse ki arkamda kapanan bir araba kapısının sesiyle başını çevirdi ve Mindy çıplak topuklu ayakkabılarıyla, sarı saçları dalgalanarak ve gözleri gerilerek bize doğru koştu.

"Nerede o?" diye sordu.

"Onu geri götürdüler. Şu anda beklemekten başka bir şey yapamayız," diye homurdandı Derek.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, gözlerini bana dikerek. "Ne oldu Cane?" Yüzüme doğru koşarak bana doğru geldi. "Bunu Kelly'nin yaptığını mı söyledin? Neden kızımı bıçaklasın ki? Biz arkadaşız! Bana bunu yapmaz! Sen ne yaptın?" Mindy bir elini göğsüme doğru itti. İkisi de öfkeliydi ve öfkelenmeye hakları vardı ama Mindy'nin öfkesi beni şok etmişti. Sanırım o gün içinde biriktirdiği tüm öfkeyi benim üzerime boşaltıyordu ve bunda bir sorun yoktu. Belki de bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Dediğim gibi, başıma ne geldiyse hak etmiştim. "Özür dilerim Mindy. Çok hızlı geldi. Evime elinde bıçakla geldi ve ben... kahretsin. Donup kaldım, Mindy. Onu durdurmalıydım ya da-"

Bunun olmasına izin verdim. Durdurabilirdim, daha hızlı hareket edebilir ya da düşünebilirdim ama çok yavaşım. Çok geç kalmıştım.

Mindy alay etti ve parmağını yüzüme doğrultmadan önce beni son bir kez daha itti. "Yemin ederim bir şeyler ters giderse senin ve Tempt'in peşine düşerim. Dua et de iyileşsin ve bana gerçeği anlatabilsin!" Acil servisin girişine doğru hızla uzaklaştı. Derek de onun peşinden gitti, üst dudağı kıvrılmış ve burun delikleri açılmış bir halde bana baktı, sonra başını çevirdi.

Arka cebimdeki telefonum çaldı ve kapıp çıkardım. "Ne?" Tersledim.

"Q, hangi cehennemdesin?" Lora aceleyle sesini yükseltti. "Yerde neden kan var? Ne haltlar dönüyor burada?"

"Hastanedeyim."

"Ne var? Neden? Yaralandın mı?" "Hayır, ama Kandy yaralandı."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Ne oldu böyle?"

"Olan Kelly'ydi. Kandy'yi bıçakladı. Yolda çok kan kaybetti. Olay olduğunda, lanet olası bir aptal gibi donup kaldım! Eğer o ölürse, ben..." Sesim kesildi. Ölürse ne yapacaktım? Bu, yaşamak zorunda kalmak istemediğim bir suçluluk duygusuydu. Üstesinden gelemeyeceğim bir şeydi.

"Sorun yok. O iyi olacak. Dur. Nefes al. Sadece nefes al, tamam mı?" Lora sakın bir ses tonuyla konuştu. Bu biraz yardımcı oldu. "Kelly hangi cehennemde?"

"Kandy ile ayrılmaktan başka çarem yoktu. Ben ayrıldığımda Kelly hâlâ oradaydı. Artık orada değil mi?" O anda paniğe kapıldım ve park yerine baktım. Tek bildiğim, bizi takip etmiş olabileceğiydi.

"Burada kimseyi görmüyorum. Sadece kan ve bir bıçak var."

"Bıçağı mı bırakmış? Ne tür bir oyun oynuyor?" Başımı salladım. "Bak, hemen polisleri arama. Eminim rapor için burada olacaklar ve geldiklerinde raporu onlara vereceğim. Şimdilik bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"Odada bıraktığım siyah kapaklı bir telefon var."

"Yerdeki kullan-at telefon mu?" diye sordu, sanki çoktan fark etmiş gibi.

o.

"Evet. Şu. Mesajlardaki numarayı yaz ve sonra ondan kurtul."

"Kahretsin, Q. Şu anda ciddi olamazsın. Bu düşündüğüm kişi değil.

Bu

mu "Korkarım öyle."

?" "Kahretsin."

"Yakında gelecekler," dedim. "Muhtemelen çoktan yaklaştırlardır.

Bilmiyorum eğer

O ya da ekibinden biri. O numaraya mesaj at ve onlara evimin öylece gelmeleri için çok sıcak olacağını söyle. Daha fazla zaman iste."

"Tamam, ama bana bu lanet telefonun neden hâlâ sende olduğunu açıklamaman gerekecek. Onunla işinin bittiğini sanıyordum."

"Benden bu kadar, Lora. Bir süre önce bir anlaşma yaptık ama ne zaman olacağına ben karar veremem ya da onu bekletmem. Sadece dediğimi yap ve çabuk ol."

"Peki, tamam. Ama beni Kandy'den haberdar et. O kaltağın bunu ona yaptığına inanamıyorum!"

"Evet. Görünüşe göre birkaç kişi daha onun bu kadar çılgınca bir şey yapabileceğine inanmıyor." Sol tarafa baktım ve Mindy ile Derek'in bir polisle birlikte girişte durduklarını gördüm.

Derek polisle konuşuyordu, hâlâ sinirli ve öfkeliydi. Parmağıyla beni işaret etti ve polis de dahil olmak üzere hepsi bana doğru baktı. Polis eli kelepçelerinde bana doğru gelirken aceleyle "Gitmem gerek," dedim.

CHAPTER FORTY-THREE

KELLY

CANE GITTİKTEN SONRA.

"Hemen oradan çıkman gerek!" diye bağırdı annem telefonda. "Şimdi, Kelly! Şaka yapmıyorum! Evi terk et!"

Annemin özelliği de buydu. O bir koşucuydu. Ben değildim. Yaptığım şey bir hata ya da suç değildi. Olması gerekiyordu. Cane'in benimle olabilmesi için Kandy'nin gitmesi gerekiyordu. Temelli gitmesinin tek yolu var olmamasıydı.

Çok basit.

"Kelly, lütfen!" diye yalvardı annem.

"Ben gitmiyorum. Cane bana gelecek ve konuşacağız."

"*Cinayete* teşebbüs ettin, *Kelly*! Az önce bana itiraf ettin! Tanrım, iyi olmadığını biliyordum! Avukatımızı arıyorum!"

"Ben iyiyim ve hiçbir ilaca dokunmadım! İlaçlarımı bitirdim, iyiyim!"

"Bekle, ilaçlarını bitirdim de ne demek? Bitiş çizgisi diye bir şey yok! Onları her gün alman gerekiyor! Tam olarak ne zaman *bitirdin*?"

"Aylar önce, anne."

"Aman Tanrım. Buna inanamıyorum! Kelly, uyuşturucu kullanmıyor olabilirsin, ama başka yollarla içini döküyorsun. Birini öldürmeye çalışman haklı gösterilemez! Eğer gitmezsen, bu sefer sana yardım edemem ya da seni kurtaramam!"

Gözlerim yerdeki kan birikintisine takıldı. Cane birkaç dakika önce gitmişti. Üst kata geri döndüm ve bıçağı, kanı gördüm, başardığım şeyden tamamen tatmin olmuştum.

İlk başta kendimi affettirmek, ona sıfırdan başlamamız gerektiğini, geçmiş ve birbirimiz hakkında bildiklerimizi unutmamız gerektiğini söylemek için geldim ama sonra Kandy'nin sesini duydum ve içimde bir şeyler koptu.

"Hastalığın daha iyiye gitmedi. İyi olduğunu söylemiştin! Sana o şehirde kalacak ve beladan uzak duracak kadar güvenmiştin! Tanrım!"

Tanrım!" diye devam etti annem. "Bu davranış yanlış ve az önce yaptığın şey hakkında bu kadar *sakin olman* beni korkutuyor! Polislerin haberdar olduklarında seni tutuklayacaklarından hiç şüphem yok. Bak, oraya giden bir uçağa atlayıp Chase'i arayacağım. Umarım, senin için başka bir akıl vakasını savunabilir. Tekrar böyle bir şey yapacağına inanamıyorum! Dairene git ve olduğun yerde kal, beni duyuyor musun? Bir yere ayrılma. Quinton'ı arama. Evine git ve benim gelmemi bekle!"

Cevap verme zahmetine girmeden telefonu kapattım. Kandan tekrar bıçağa baktım. İyi tarafım bıçağı alıp atmam için bana yalvardı. Ama karanlık tarafım, yani umursamayan ve Kandy'nin bir daha benimle uğraşmaması için bir açıklama yapmak isteyen tarafım kıkırdadı ve beni yatak odasından çıkmaya itti.

Diğer her şey gibi bundan da kurtulabilirdim. Muhtemelen yine bir yargıç tarafından psikiyatriye gitmem için tehdit edilirdim ya da avukatım beni savunurdu ve bu sefer uyuşturucuyu bıraktığım için şansım yaver gider ve sadece birkaç ay zorunlu terapi görmek zorunda kalırdım ama Kandy ölürse her şeye değerdi.

Quinton'ın evinden yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayrıldım çünkü bu benim küçük zaferimdi.

Benden kurtulmak mı istedi? Benim yerime onu mu seçti? Tamam, öyle olsun. Ama ben ona sahip olamazsam, hiçbir kadın olamaz.

Özellikle de genç bir sürtüğü.

Biliyorum. Biliyorum. Benden nefret etme! LOL!
Cane serisinin 3. kitabı *Loving Mr. Cane* 13 Eylül 2018'de yayınlanacak.

**- SEVGİ DOLU BAY CANE İÇİN KAYDOLUN CANE SERBEST
BIRAKMA UYARISI -**

Loving Mr. Cane yayınlandıktan sonra, Kasım ayında 4. bir kitap çıkacak, ancak bu bir novella olacak. Kesinlikle 3. kitapta daha fazla cevaplanmış soru ve bazı kapanışlar olacak ;-)

Eğer içinizi dökmek isterseniz, katılabileceğiniz ve içinizi dökebileceğiniz bir **Breaking Mr. Cane Recovery Room** var. Sadece birinci ve ikinci kitapları tamamladıktan sonra katılmanızı öneririm! Okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

(3. kitabın önsözünü okumak için devam edin!)

BENİ TAKIP ETMEKTEN ÇEKİNMEYİN!

Facebook | Instagram | Twitter

Okuyucu Grubuma Katıl | Beni Arkadaş Olarak Ekle

Daha fazla bilgi ve ayrıntı için www.shanorawilliams.com adresini ziyaret edin.

psssttt... bu arada, en çok Instagram'da, okuyucu grubumda ve Twitter'da aktifim ;-)

MR.CANEPROLOGUE

CANE

Gençken, tüm dünyanın korktuğu bir adam hakkında hikayeler duymuştum. Hiçbir şeyden korkmayacağını düşündüğüm adamlar ondan korkuyordu. Polis memurlarına ateş eden, uzun hapis cezalarına çarptırılan ve her gün dumanı tüten silahların namlusuyla yüzleşen adamlar ondan korkuyordu.

Ondan bahsederken hiç kötü konuşmamaları beni çok şaşırtmıştı. Her zaman düzgün konuşurlardı, asla edepsiz konuşmazlardı. Onunla hiç dalga geçmediler, ona hiç isim takmadılar. Asla onu görmezden gelmediler. Onu sadece *bir* isimle çağırıyorlardı ve hatta bana birkaç kez başka bir isimle çağrılırsa %99 ihtimalle bir hafta içinde öleceğini söylemişlerdi. Yüzde 1, hayatınızın geri kalanını omzunuzun üzerinden bakarak, korku içinde sinerek yaşayacağınız anlamına geliyordu ve bu ölmekten daha kötüydü. O zamanlar bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir isimdi.

Ama sonra onunla tanıştım ve neden bu kadar korkutucu olduğunu anladım.

Tipik bir satıcı değildi. Pahalı takım elbiseler ve parlak saatler giyer, dış görünüşüne özen gösterirdi. Çoğu kişi gibi o da malzemelerini kullanmazdı. Yüzde yüz temizdi ve bu onu oyunun zirvesinde tutuyordu.

Zeki ve kendini işine adanmış biriydi.

Israrcı ve kesin. Uyuşturucu dünyasını bir satranç oyunu gibi oynar, her zaman kendisini bir adım önde tutacak doğru hamleyi yapar, asla sallanmaz veya caymazdı. Asla hata yapmadı - bir kez bile - ve onun gibi biriyle çalışmak istemem delilikti... ama iş başa düştüğünde başka seçeneğim yoktu.

Adı Draco Molina'ydı. Çoğu kişi onu *El Jefe olarak* tanırdı. *Patron*. Ve o bir patrondu, çünkü bir açıklama yaptığında, bu çok açıktı. İşleri yürüttüğünde ve teslimatları planladığında, bunlar her zaman zamanında yapılırdı ve paraya ihtiyacı olduğunda, ödemeye hazır olsanız da olmasanız da parasını almaya gelirdi.

Eğer acımasız Draco "El Jefe" Molina ile henüz tanışmadıysanız, Venom üçlemesinin ilk kitabı Tutku ve Venom'da onunla hemen şimdi ÜCRETSİZ olarak tanışabilirsiniz!

Draco'nun hikayesinin Cane serisinin geri kalanıyla nasıl bağlanacağını görmek için kopyanızı alın! :-)

SHANORA'DAN MORE BOOKS

BASTON SERİSİ
BAY'I İSTİYOR CANE
BAY'I KIRMAK CANE
SEVGİLİ BAY CANE (Eylül
2018) BAŞLIK BELLİ
DEĞİL (Kasım 2018)

NORA ISI TOPLAMA
CARESS
CRAVE
KİRLİ KÜÇÜK SIR

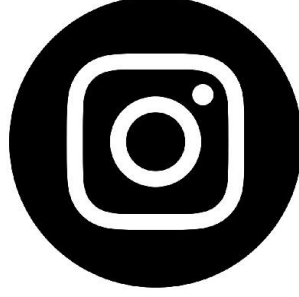
STANDALONLAR
GEÇİCİ ERKEK ARKADAŞ
100 PROOF
KIYAMET GÜNÜ AŞKI
SEVGİLİ BAY BLACK
FOREVER MR. SİYAH
SONSUZLUK

SERİ
FIRENINE SERİSİ
SAKININ DÜETİ
VENOM ÜÇLEMESİ
TATLI SÖZ SERİSİ

Bu kitapların çoğu Kindle Unlimited'ta mevcuttur. Daha fazla bilgi için www.shanorawilliams.com adresini ziyaret edin.

Beni Instagram'da takip etmekten çekinmeyin! Orada her zaman aktifim ve okuyucularıyla konuşmaya her zaman hevesliyim:

Beni takip et:

[Facebook](#) | [Instagram](#) | [Twitter](#)

[Hayran Grubuma Katıl](#) | [Beni Arkadaş Olarak Ekle](#)

Daha fazla kitap bilgisi ve ayrıntı için www.shanorawilliams.com adresini ziyaret edin.